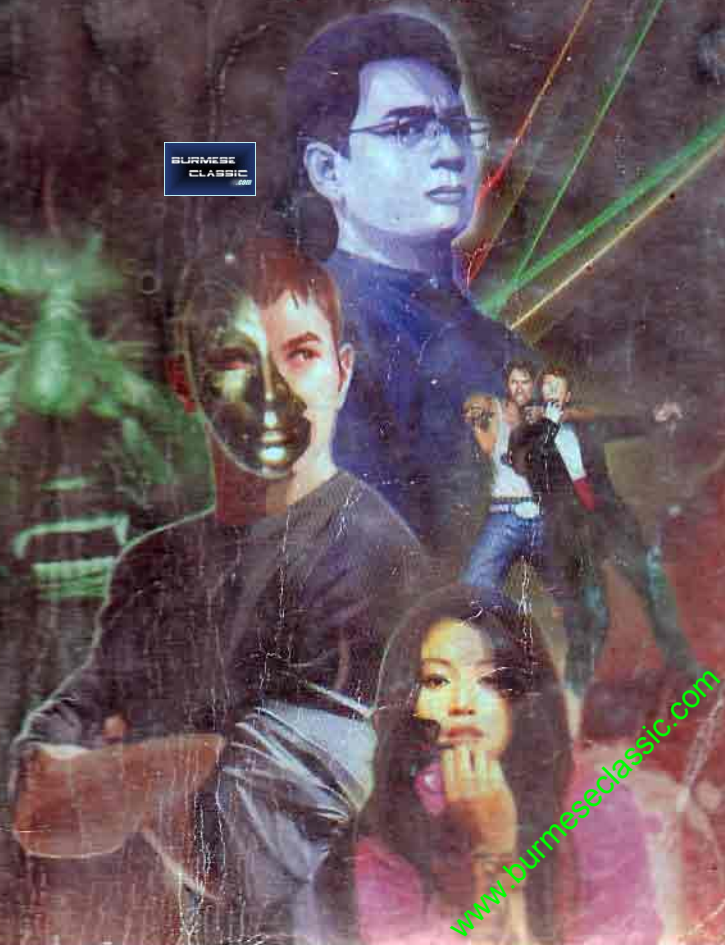
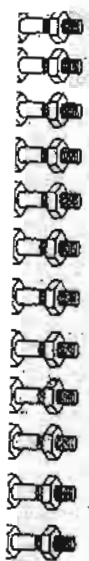

မင်းမြတ်သူရ

မုက်နာမိုး

BURMESE
CLASSIC
.COM

၁၀၄။ နင်းဓဉ်တစ်ထောင်
 ၁၀၅။ ပုလဲကေရီ
 ၁၀၆။ ပြရတနာဖိုး
 ၁၀၇။ ဆုထူးမန်
 ၁၀၈။ သီရိဓေဝီ
 ၁၀၉။ မြေလျှိုးမိုးပျံ့ဘိုးရောင်
 ၁၁၀။ မရှိသောအရှင်
 ၁၁၁။ ဂန္ထီရမျက်လုံးပိုင်ရှင်
 ၁၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ထင်းကျူးမင်းသမီး
 ၁၁၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ကြာမြို့ပန်းကလေး
 ၁၁၄။ ပြည်လုံးချမ်းသာဂိုဏ်း
 ၁၁၅။ မိတ္တ
 ၁၁၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်တော်သီးပွဲပြင်
 ၁၁၇။ နတ်ဘုရားမျက်လုံး
 ၁၁၈။ တဝတ္ထကျွန်း
 ၁၁၉။ သေမင်းမြို့
 ၁၂၀။ ကျွန်းမြန်မာပြား
 ၁၂၁။ သွေးဆာနေတဲ့တပျိုစင်
 ၁၂၂။ ချောက်ချောက်ချားချား
 ၁၂၃။ ဂျပေမင်းထင်နှင့် သေမင်းတမန်
 ယခုလထုတ်
 ၁၂၄။ မျက်နှာပုံး

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ

မျက်နှာပုံး

မင်းမြတ်သူရ၏ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဥဌာတောဌိမလေးမြန်နင်းဆီ
- ၂။ ဝန်းကျီပွင့်ဓေဝီ
- ၃။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း
- ၄။ ပုလဲခင်
- ၅။ မနောသုခရွှေဘိုး
- ၆။ ထမင်းဆီဆင်းရွှေလင်းမန်း
- ၇။ ခုနစ်စင်ကြယ်တား
- ၈။ နေမင်း၏သမီးတော်
- ၉။ လွှဲတရက်ကြီးရှင်
- ၁၀။ ဦးနတ်သူတာရှာပုံတော်
- ၁၁။ မြွေမင်းသမီး
- ၁၂။ ပြည်တော်ပြန်

စီစဉ်သူ
 မောင်ကျော်လှိုင်
 စေတနာစာပေ

ဒို့ဘဝနိဒါနသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာစာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖို့ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိဒါန်းစုစည်းတည်စုကံ (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး။
- * စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေရန် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးစုစည်းတည်စုကံ (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * စွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးစုစည်းတည်စုကံ (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ဗာဠကေးမှအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

အရှင်နှစ်ပါးပါတော်မူပြီးနောက် ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက်

သို့ ရောက်သောအခါမြန်မာ့ရိုးရာ မဟာဂီတသီချင်းကြီးများသည် ခေတ်အလျောက် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကိုလိုနီခေတ်ဦးမှ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်သည့် အချိန်ထိ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ခေတ်တေးသီချင်းများ ခေတ်စားလာသည်ရှိရာ ထိုခေတ်ကို ဓာတ်ပြားခေတ်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဓာတ်ပြားခေတ်၌ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီများ အများအပြား ပေါ်

ပေါက်လာခဲ့၏။

ရှေးဦးစွာ ပေါ်ပေါက်လာသော ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီမှာ မစ္စကွစ် ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီ ဖြစ်ပါသည်။

မစ္စကွစ်ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီမှ ဇာတ်မင်းသားများဖြစ်ကြသော ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်၊ ဦးစိန်ကတုံး၊ ဦးအောင်ဗလတို့၏ ဇာတ်ထုပ်များနှင့် ဆိုင်းဆရာကြီးများ၏ ဆိုင်းတီးလုံးများကို ဓာတ်ပြားများသွင်းယူ ရောင်းချခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ကိုလံဘီယာ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီကြီးပေါ်ပေါက်လာ ပြီး ဥဩဘသောင်း၊ မအေးမိ၊ စိန်ပါတီ စသည့် အဆိုတော်များ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့ပါသည်။

ကိုလံဘီယာဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီနှင့်အပြိုင် ခွေးတံဆိပ်၊ အိုဒီအို၊ အစ္စတူညီနောင် ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီများ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ဓာတ်ပြား ခေတ်သည် ခိုင်မာသည်ထက် ခိုင်မာလာပါသည်။

ဗြိတိသျှဘားမားဖလင်နှင့် အေဝမ်းဖလင်ကုမ္ပဏီတို့ကလည်း ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီများ တည်ထောင်ခဲ့ကြ၏။

ထို့နောက် ပြည်လူဖေ၊ မေစိန်၊ တင်တင်အေး စသော

အဆိုတော်များ ထင်ရှားကျော်ကြားလာ၏။

ထို့ပြင် ဗြိတိသျှဘားမားဖလင်မှ ခင်မောင်ရင်၊ ခင်ခင်ရီ၊ မောင်တင်မောင်၊ မေရှင် စသည့် ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးများ သည် ဓာတ်ပြားအဆိုတော်များ ဖြစ်လာပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုလိုနီခေတ်ဦးမှ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ၂ သည့်အချိန်ထိ မြန်မာနိုင်ငံ၌ အလွန်ကျယ်ပြန့်သော ဓားချင်း ဈေးကွက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ယခုဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေါ်သည့် အချိန်ကာလမှ ခုဆုံးထုတ် ၁၉၃၉) အတွင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုလေ

ရောင်းလေ

ထို့သို့ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီကြီးများ အကြီးအကျယ် စီးပွား
ပြီး ဥဩအချိန်၌ မန္တလေးမှ ပိုးတိုက်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးလွန်း၏
နာမည်မောင်မောင်ရှင်သည် ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီကို တည်
ောင်ပြီး ဓာတ်ပြားများ ထုတ်ဝေရောင်းချခဲ့ပါသည်။

ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီသည် နာမည်ကျော်ဓာတ်မင်းသား
ကြီးများ၏ ဓာတ်ထုပ်များကို သွင်းယူရောင်းချခဲ့သဖြင့် တစ်မျိုး
တစ်ဘာသာ ထူးခြားပြီး အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုခေတ်က မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားတွင် ဘုံဘောကုမ္ပဏီထုတ်
ဓာတ်ပြားများကို သဘောကျစွာ နားဆင်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုသို့ ဓာတ်မင်းသားကြီးများ၏ ဓာတ်ထုပ်များနှင့် နာမည်
သတင်းကြီးခဲ့သော ဘုံဘောကုမ္ပဏီသည် မစိန်ချစ်ဆိုသည့် အမျိုး
သမီး အဆိုတော်တစ်ဦး၏ဓာတ်ပြားကို ထုတ်ဝေလိုက်ရာ မမျှော်
လင့်ဘဲ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြား ရောင်းမလောက်အောင် အောင်မြင်
ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီသည် တေးသီးချင်း
များကို သွင်းယူရောင်းချခဲ့လေ၏။

ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီသည် မစိန်ချစ်၏နောက်ဆုံးထုတ်
ဓာတ်ပြား အရောင်းရတွင်ကျယ်လှသဖြင့် ဝင်ဒါမီယာခြံကြီး၌
ခမ်းနားသော ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ပွဲ ကျင်းပလေ၏။

ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီ၏ဧည့်ခံပွဲသို့ ရန်ကုန်မြို့၌ ဓာတ်ပြား
ကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် နာမည်ကြီးအဆိုတော်များ၊ လူကုသ်များ တက်
ရောက်ကြလေ၏။

ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီ၏ဧည့်ခံပွဲ၌ နိုင်ငံကျော်အဆိုကျော်
များသည် ကာလပေါ်တီးဝိုင်းနှင့်တွဲဖက်၍ သီဆိုကြလေ၏။

မစိန်ချစ်သည် ဝိုးထည်ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်၍ သူမ၏ အကျော်ကြားဆုံးသီချင်း မိုးဒေဝီကို သီဆိုလေရာ ဧည့်ပရိသတ်များ က သောင်းသောင်းဖြဖြ အားပေးကြလေ၏။

မစိန်ချစ် သီချင်းသီဆိုခြင်းကို သူရိယ၊ သံတော်ဆင့်၊ မြန်မာ အလင်း၊ စသော သတင်းစာတိုက်ကြီးများ၏ သတင်းထောက်များ သည် ဓာတ်ပုံများ တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ကြကုန်၏။

မစိန်ချစ်သည် သီဆိုပြီး၍ စင်ပေါ်မှဆင်းသက်လာသောအခါ မိုးဒေဝီဓာတ်ပြားနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းထောက်များက မေးမြန်း ကြလေ၏။

အဆိုကျော်များ သီချင်းသီဆို၍ ပြီးစီးသောအခါ ဘုံဘော ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီ၏သူဌေး မောင်မောင်ရှင်သည် စင်ပေါ်သို့တက်၍

“ ကြွရောက်လာတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်များ ခင်ဗျာ၊ မင်္ဂလာရှိ တဲ့ ညချမ်းမှာ ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီရဲ့ ဧည့်ခံပွဲ ဘာကြောင့် ကျင်းပရသလဲဆိုတာ ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ည ဧည့်ခံပွဲကျင်းပ ရခြင်းကတော့ မစိန်ချစ်ရဲ့ မိုးဒေဝီဓာတ်ပြား အောင်မြင်မှုအတွက်

ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ အခုလို မိုးဒေဝီဓာတ်ပြား ဝက်ဝက်ကွဲ အောင်မြင်ခြင်းဟာ ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီနဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက် ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ မိုးဒေဝီဓာတ်ပြားရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ပထမအရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ညီငယ် တေးရေး ဆရာ ကိုတင်နွယ်ပါပဲ။ ဒုတိယအရေးပါတဲ့တစ်ယောက်ကတော့ အများသိပြီးတဲ့အတိုင်း နိုင်ငံကျော်အဆိုတော် မစိန်ချစ်ပါပဲ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးကို ဘုံဘောကုမ္ပဏီက လှိုက်လှဲစွာ ဂုဏ်ပြုပါတယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဧည့်ပရိသတ်များသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကြလေ၏။

ထိုညက ဘုံဘောကုမ္ပဏီ၏ဧည့်ခံပွဲသည် ခမ်းနားကြီး ကျယ်လှသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ လူကုန်ထဲလောက်၌ ပြောစမှတ်ဖြစ်ခဲ့လေ ၏။ ည (၁၀)နာရီကျော်သောအခါမှ ဧည့်ခံပွဲကြီးပြီးသွားသဖြင့် လူတိုက်တို့၏ကားကြီးများ ဝင်ဒါမီယာခြံကြီးမှ တသိတတန်းကြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူဌေး မောင်မောင်ရှင်သည် ညက ဧည့်ခံပွဲကြီး၌ ညဉ့်နက်
အောင် နေရသဖြင့် နံနက် ၈ နာရီထိုးကာမှ အိပ်ရာနိုးလေ၏။
အိပ်ရာနိုးသောအခါ ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့နေသဖြင့် ခမ်းနား
ကြီးကျယ်သော ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်၍ ရေချိုးလေ၏။ သူသည်
ညက ဧည့်ခံပွဲ ညဉ့်နက်သွားသဖြင့် အိမ်သို့မပြန်ဘဲ ဘုံဘောဓာတ်ပြား
ကုမ္ပဏီ၌ပင် အိပ်စက်လေ၏။

သူဌေး မောင်မောင်ရှင်သည် ကြွေစိမ်ကန်ကြီးထဲ၌ တစ်နာရီ
နီးပါးစိမ်ပြီးနောက် မွေးပွသဘက်ကြီးပတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြန်

ထွက်လာ၏။

ပြီးနောက် အဝတ်စီရိုက်ဖွင့်၍ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်လေ
၏။ သူဌေး မောင်မောင်ရှင် အဝတ်အစားလဲနေစဉ် တံခါးခေါက်သံ
တဒေါက်ဒေါက် ကြားရ၏။

အခန်းအပြင်ဘက်၌ သူ၏အစေခံ ရောက်ရှိနေပုံရ၏။
မောင်မောင်ရှင်သည် အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ရင်း

“ လာမယ်ဟေ့ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အခန်းတံခါးရှိရာသို့သွားပြီး တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။
ထိုအခါ အခန်းဝ၌ သူ၏အစေခံကို မတွေ့ရချေ။ မောင်မောင်ရှင်
သည် သူ၏အစေခံ အောက်ထပ်သို့ပြန်ဆင်းသွားပြီး ယူဆကာ
မှန်တင်ခုံပေါ်၌ရှိသော သူ၏ရွှေကြယ်သီး၊ ရွှေနာရီ၊ စိန်လက်စွပ်
တို့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆင်ယင်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်မောင်ရှင်သည် မှန်အောက်မှ အရိပ်
မြင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်

မှန်အနောက်မှ ဓားကိုင်းလက်တစ်ချောင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
မောင်မောင်ရှင်သည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မောင်မောင်ရှင်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်

“ မှန်အနောက်မှာ ဘယ်သူလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

မောင်မောင်ရှင်၏မေးခွန်းမဆုံးမီ မှန်အနောက်ရှိလူသည်
မောင်မောင်ရှင်အား ဓားဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ခုတ်ထစ်လေ၏။

မောင်မောင်ရှင်သည် ဓားချက်နှစ်ချက်ထိပြီးနောက် ငယ်သံပါ
အောင် အော်ဟစ်၍ ဝရန်တာဆီသို့ပြေးရန် ကြိုးစားလေ၏။

ဝရန်တာ တံခါးချက်ကို တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် ဖွင့်လှစ်
နေစဉ် ဓားကိုင်းထားသောရုက္ခ မောင်မောင်ရှင်၏အနောက်မှ ဓားဖြင့်
တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် တိုက်ခိုက်လေရာ ဝရန်တာမှန်တံခါးကွဲကြပြီး
မောင်မောင်ရှင်၏ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ပြုလဲကျသွားလေ၏။

ထိုသို့ လူသတ်သမားက မောင်မောင်ရှင်ကို တိုက်ခိုက်နေစဉ်
နွားနို့ပို့သောကုလားသည် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်သို့မောကြည့်ကာ

ဝရန်တာမှန်ကွဲသွားပြီး ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်သော အသံများ
ကြောင့်

“ အိမ်ပေါ်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး၊ ပုလိပ်ကို တိုင်
ရမယ် ”

ဟု တွေးကာ ခြံကြီးထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ထိုစဉ် အလှူအိမ်မှပြန်လာသော ပုလိပ်သုံးယောက်ကို
လမ်း၌ အသင့်တွေ့လေရာ အကျိုးအကြောင်း တိုင်ကြားလိုက်၏။

ပုလိပ်များသည် နွားနို့ပို့သောကုလားကို မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံ
တစ်ဝက်ဖြင့် ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီသို့ လိုက်လာလေ၏။

ပုလိပ်များ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ဓား
ဒဏ်ရာများဖြင့် သေဆုံးနေသော ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီသူဌေး
မောင်မောင်ရှင်၏အခဲလောင်းကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ
၏။

မကြာမီ ဘုံဘောဓာတ်ပြားတိုက်အတွင်းသို့ ပုလိပ်ကားများ၊
သတင်းထောက်များ ရောက်ရှိလာပြီး သူဌေး မောင်မောင်ရှင်၏

အလောင်းအနီး၌ ဓာတ်ပုံရှိက်သူရိုက်၊ သံလွန်စုရှာသူရှာနှင့် အလုပ်
ရှုပ်နေကြ၏။

အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှ အထူးစေလွှတ်လိုက်သော အင်စပက်တော်
လှမ်း၏ကား၊ ခြံဝန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ ဌာနအုပ်တစ်ဦး
က ကြိုဆို၍

“ ရက်ရက်စက်စက်သတ်ထားတဲ့လူပဲ ဆရာ၊ စီအိုင်ဒီက
လူတွေ အလုပ်ရှုပ်တော့မယ် ”

ဟု ဆိုကာ အိမ်၏အပေါ်ထပ်သို့ အင်စပက်တော်လှမ်းအား
ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမ်း အိမ်အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းသို့ရောက်သော
အခါ တစ်ခန်းလုံး၌ရှုပ်ပွနေကြောင်း တွေ့ရပြီး သွေးကွက်များကို
လည်း အိပ်ခန်းအနံ့အပြား တွေ့ရလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမ်းသည် သွေးကွက်များအတိုင်း မျက်လုံး
ရွှေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝရန်တာတံခါးကြီးအနီး၌ လဲကျသေဆုံး
နေသော သူဌေးမောင်မောင်ရှင်၏အလောင်းကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမ်းက မောင်မောင်ရှင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့ရှိ
ဓားဒဏ်ရာများကိုကြည့်၍ စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချ
လိုက်ပြီး

“ ငါတွေ့ဖူးသမျှထဲမှာတော့ အတော်ကြမ်းတဲ့အမှုပဲဟေ့၊
လူသတ်သမားက ရန်ပြီးရန်စကြောင့်သတ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူဌေး
ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ရှိနေသေးတယ် ”

ဟု ဆိုကာ သေသူနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းပို့ တိုင်ကြား
သော နားနို့ပိုကုလားကို အနီးသို့ခေါ်ယူ၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို
မေးမြန်းလေ၏။

ကုလား၏စကားများကို နားထောင်၍

“ အိမ်ပေါ်ထပ်က ပြတင်းပေါက်မှန်ကွဲသံတွေနဲ့ အော်ဟစ်
သံကို ကြားရတော့ ခြံထဲက ပြေးထွက်ပြီး ပုလိပ်ကို ရှာဖွေတယ်၊
ပုလိပ်တွေနဲ့တာ နှစ်ခြံကျော်မှာဆိုတော့ ပုလိပ်တွေက မင်းအနောက်
ကို ချက်ချင်းလိုက်လာတယ်၊ ဒါဆိုရင် တရားခံဟာ ပြေးဖို့အချိန်မှ
မရှိတာ၊ သူဟာ အနီးတဝိုက်မှာပဲ ရှိနိုင်တယ် ”

ဟု ပြောကာ ပုလိပ်သားများဘက်သို့လှည့်၍

“ မင်းတို့ ခြံထဲကိုရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
မရှာကြဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ တစ်ဦးက ခေါင်းညိတ်၍ ရှာပါတယ်
ဆရာ၊ ခြံထဲမှာ လူသတ်သမားရဲ့အရိပ်အယောင် မတွေ့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“ ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီမှာ ဦးမောင်မောင်ရှင်ကလွဲလို့
ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ပုလိပ်တစ်ဦးက

“ အစေခံနဲ့ တံခါးစောင့်ရောက်နေပါပြီ၊ ညက ခြံထဲမှာ
ခဏခဏလုပ်တာ ညဉ့်နက်လို့ အားလုံးအိပ်ပျော်နေတာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ အင်စပက်တော် လှမိုးက အိမ်ကြီးပတ်ဝန်း
ကျင် ကို ယူညီလည်ကြည့်ရှုလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အိမ်၏အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွား
ပြီး အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို ယူညီလည်ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုအခါ

အိမ်၏အောက်ဘက်နံရံ၌ သွေးပေထားသောလက်ဖြင့် ထောက်
ထားဟန်ရှိသော လက်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သဲလွန်စကို
ရလိုက်သဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွပြီး ဆက်လက်ကြည့်ရှုလေရာ
မြက်ခင်းအစပ်၌ သွေးစက်နှင့်တူသော အရာတစ်ခုကို မြင်ရပြန်၏။

ထို့နောက် မြက်ခင်းကို လျှောက်နင်းပြီးနောက် မြောင်း
နှုတ်ခမ်းတစ်ခုနှင့် သွေးစက်တစ်စက်ကို တွေ့ရ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ထိုနေရာမှ အရှေ့သို့ကြည့်လိုက်
ရာ ဂိုဒေါင်တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဂိုဒေါင်၏တံခါးသည် အပြင်မှ
သော့ခတ်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အတွင်းမှ ချက်ချထားကြောင်း တွေ့
လိုက်ရ၏။

ထိုအခါ သူ၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခါးကြားမှ
ခရာကိုထုတ်၍ မှုတ်လိုက်၏။ ကျယ်လောင်သော ခရာသံကြောင့်
ပုလိပ်များ အင်စပက်တော်လှမိုးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက အနီးသို့ရောက်လာသော ပုလိပ်များ
အား ဂိုဒေါင်ကို လက်ညှိုးညွှန်၍

“ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ တရားခံရှိတယ်ဟေ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပုလိပ်များသည် ဂိုဒေါင်တံခါးကို အပြင်
မှ သံတူရွင်းများဖြင့်ကော်၍ ဖွင့်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဂိုဒေါင်တံခါးချက်ဖွင့်၍ ဂိုဒေါင်ပွင့်ထွက်သွား
၏။ ဂိုဒေါင်ထဲ၌ ဘုံဘောဇာတ်ပြားကုမ္ပဏီမှ ဇာတ်ပြားဟောင်းများ
ထည့်ထားသော သေတ္တာကြီးများရှိ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် လက်နှိပ်ဇာတ်မီးကိုကိုင်၍
သေတ္တာကြီးများအနောက်သို့ ဦးဆောင်ဝင်သွားလေ၏။

သေတ္တာကြီးများကိုကျော်၍ ဂိုဒေါင်၏အနောက်ဘက်နံရံသို့
မီးဖြင့်ထိုးလိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများပေးကျပြီး ဖိတ်
လန့်ဟန်ဖြင့် ဂိုဒေါင်နံရံကို ကျောမှီ၍ထိုင်နေသော လူတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုသူသည် လက်နှိပ်ဇာတ်မီးအလင်းရောင်များကို လက်ဖြင့်

ကာ၍ ပုလိပ်များကို ကြောင်စီစီဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ တရားခံမိပြီ၊ လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ခေါ်သွားတော့ ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

တရားခံသည် အသက် ၃၀ ဝန်းကျင် လူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး
ရုပ်ရည်ကိုကြည့်၍ မည်သူမျှ လူသတ်သမားဟု ထင်မည်မဟုတ်။

ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီသူဌေး မောင်မောင်ရှင် အသတ်ခံရသော သတင်းကို သတင်းစာများက အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြကြလေ၏။

မောင်မောင်ရှင်၏ ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီသည် မိုးဒေဝီဓာတ်ပြားကြောင့် လူသိများ ထင်ရှားနေချိန်တွင် မောင်မောင်ရှင်သေဆုံးခြင်းဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ သတင်းစာ လက်ပွေ့ရောင်းသမားများက မောင်မောင်ရှင် အသတ်ခံရသည့်သတင်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် အော်ဟစ် ရောင်းချကြလေ၏။

သတင်းစာရောင်းသမားတစ်ယောက်က မြို့လယ်ခေါင်၌ ရပ်၍

“ မိုးဒေဝီဓာတ်ပြားသူဌေး ဘာကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရတာလဲ၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ အဆိုတော် မစိန်ချစ်က သူဌေး မောင်မောင်ရှင်အတွက် ဝမ်းနည်းနေပြီလား၊ သူကြီးဂေဇက်ကို ဖတ်ကြည့်ကြ ”

ဟု အော်ဟစ်ရောင်းချကြလေ၏။

မောင်မောင်ရှင် အသတ်ခံရသောသတင်းကြောင့် ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ သတင်းစာဂျာနယ်များ အရောင်းသွက်နေလေ၏။

ဂျာနယ်များကလည်း မောင်မောင်ရှင်၏ အနုပညာလှုပ်ရှားမှုများကို မါတော်မီ ဖော်ပြကြလေ၏။ သံတော်ဆင့်သတင်းစာကြီးက မိုးဒေဝီသူဌေးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်မှုမှာ ဥပဒေကို ခထေမဲ့မြင်ပြုလုပ်သော လုပ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူသင့်ကြောင်း ရေးသားထားလေ၏။

အဆိုတော် မစိန်ချစ်သည် ထိုနေ့ထွက်သော သတင်းစာများ

အားလုံးကို ဝယ်ယူ၍ ဖတ်ရှုပြီး စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါ
ယမ်းကာ

“ နင် ဒီလိုမလုပ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ နင့်မှာ အပြစ်မရှိ
ဘူးလို့လည်း ငါယုံတယ်၊ နင် သူများစားစာခံဖြစ်သွားရတာပဲ၊
ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါ့ကြောင့်၊ နင့်ကို ဘုံဘာဓာတ်ပြားတိုက်ကို
ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ငါ့အမှားပါ ”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ညီမဝမ်းကွဲတော်သူ မစန်းအေး
ရောက်ရှိလာပြီး

“ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလား အစ်မ၊ မိုးထိ ဒီလိုမလုပ်ဘူး
ဆိုတာ ကျွန်မလည်း ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ
သွေးတွေ ဘာကြောင့်ပေကျနေတာလဲ ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ မစိန်ချစ်က

“ သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့
သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘဲ ခံနေရတာသိတယ် ”

ဝေသာနာတပေ

ဟု ပြောလေ၏။ မစန်းအေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါဆိုလည်း သူ့အတွက် ရှေ့နေတွေ ဘာတွေငှားပြီး
အကာအကွယ်ပေးကြရအောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မစိန်ချစ်က သက်ပြင်းချ၍

“ သူ့အတွက် ငါတို့ငှားတဲ့ရှေ့နေဟာ ရှေ့နေလောကမှာ
အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရမယ်၊ သူ ဘယ်သူဖြစ်မှာလဲ ”

ဟု တွေးကာ သူမ၏မိတ်ဆွေအချို့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး မေးမြန်း
လေ၏။

ခဏကြာလျှင် သူမတွေ့ဆုံရမည့် ရှေ့နေအမည်ကို ရရှိလေ
၏။ ထို့ကြောင့် ညီမဖြစ်သူ မစန်းအေးဘက်သို့လှည့်၍

“ မစန်းအေး... ဒီအဝတ်လဲတော့ဟေ့၊ အလုံဘက်ကိုသွားရ
မယ်၊ ခုန်ကုန်မြို့မှာ ဒီအမှုမျိုးနဲ့ပတ်သက်ရင် အကောင်းဆုံးရှေ့နေက
ဦးရန်နိုင်တဲ့၊ ဒီရန်နိုင်ဟာ ဒီနေ့အထိ လိုက်သမျှအမှုတွေ တစ်ခုမှ
မရှုံးသေးဘူးလို့ ပြောစမှတ်ပြုကြတယ်၊ သူနဲ့တွေ့ပြီး မိုးထိအမှုကို
တိုင်ပင်ရမယ် ”

ဝေသာနာတပေ

ဟု ပြောကာ သူမကိုယ်တိုင်လည်း မှန်စာင်နံ့ထိုင်ကာ
အလှပြင်ဆင်နေလေ၏။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အဝတ်အစားငါးဆင်ပြီးသောအခါ
တက္ကစီတစ်စီးကိုငှား၍ ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်ရှိရာ အလုံဘက်သို့ သွား
ရောက်ကြလေ၏။

မကြာမီ တက္ကစီကားသည် အလုံဘက်ရှိ ခြံကြီးတစ်ခြံ၌
ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။ ခြံစည်းရိုးအုတ်တံတိုင်း၌ ရှေ့နေဦးရန်နိုင်၏
အမည် ရေးထိုးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ငယ်လေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မစိန်ချစ်က အုတ်တံတိုင်း၌ချိတ်ဆွဲထားသော ခေါင်းလောင်း
လေးကို လှုပ်ယမ်းလိုက်သောအခါ ခြံစောင့်အားကြီးတစ်ဦး ထွက်
လာပြီး မေးမြန်းလေရာ မစိန်ချစ်က

“ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခြံစောင့်အားကြီးက အိမ်ထဲသို့ ခဏပြန်ဝင်
သွားပြီး အတန်ကြာမှ ပြန်ထွက်လာကာ မစိန်ချစ်တို့ကို ခေါ်ဆောင်
သွားလေ၏။

မစိန်ချစ်တို့သည် အိမ်ကြီး၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော
ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်စောင့်ကြလေ၏။ ထိုအခါ စားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာ
များ၌ ဘုံဘောဇာတ်ပြားကုမ္ပဏီသူဌေး မောင်မောင်ရှင်၏ သတင်း
များကိုပင် တွေ့ရ၏။

မစိန်ချစ်သည် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၌ပါရှိသော သတင်း
ကို မင်နီနှင့် ဝိုင်းထားခြင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်လည်း မိုးထိအမှုကို စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်၊
သတင်းစာထဲက မိုးထိအကြောင်းတွေကို မင်နီနဲ့ ဝိုင်းထားတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်မှ ဥရောပဝတ်စုံကို သေသပ်
ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူတစ်ဦး
ဆင်းသက်လာလေ၏။

ထိုသူက စားပွဲရှေ့ရှိ ထိုင်နံ့ဝင်ထိုင်ကာ

“ကျွန်တော်က ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်ပါ”

ဟု မိတ်ဆက်လေရာ ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်၏အသက်သည်

မိမိ ထင်ထားသည်ထက် များစွာငယ်ရွယ်နေသဖြင့် မစိန်ချစ်သည်
တအံ့တသြ ဖြစ်သွားလေ၏။

ရှေ့နေဦးရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်တို့၏အရှေ့၌ ဝင်ထိုင်ကာ

“ လာရင်းကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မစိန်ချစ်က သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီနေ့ သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ ဘုံဘောဓာတ်ပြားတိုက်ပိုင်ရှင်
အသတ်ခံရတဲ့သတင်းကို ဦးရန်နိုင် ဖတ်ပြီးပြီထင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဖတ်ပြီးပါပြီဗျာ၊ ဒါဟာ တကယ် နိုင်ငံကျော်မူခင်းကြီး
ပဲ၊ လုပ်တဲ့လူက အပြီးတကြီးနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ထားတာပါ၊
ဒီလိုတရားခံမျိုးကို ဥပဒေအရ ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူသင့်
တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မစိန်ချစ်က ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်၏မျက်နှာကို
ကြည့်၍

“ ကျွန်မလည်း ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးရန်နိုင်ဆီ လာခဲ့တာ

ပါ၊ ကျွန်မက ဘုံဘောဓာတ်ပြားတိုက်က အဆိုတော် မစိန်ချစ်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မစိန်ချစ်၏စကားကြောင့် ဦးရန်နိုင်သည်
သူမ၏မျက်နှာကို တအံ့တသြကြည့်၍

“ ဪ... ဒါကြောင့် မစိန်ချစ်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်ဖူးတယ်လို့
ထင်နေတာကိုး၊ ဘုံဘောဓာတ်ပြားတိုက်ကထုတ်တဲ့ မစိန်ချစ်ရဲ့
မိုးဒေဝီဓာတ်ပြား ကျုပ်ဆီမှာရှိတယ်၊ ကျုပ်လည်း မစိန်ချစ်ရဲ့
ပရိသတ်ပဲဗျာ၊ ဪ... ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဓာတ်ပြားတိုက်ပိုင်ရှင်
ဦးမောင်မောင်ရှင်ရဲ့ဘက်ကနေလိုက်ပြီး တရားခံကို ထောင်ထဲ
မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပေးရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မစိန်ချစ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက တရားခံ မိုးထီအတွက်
လာခဲ့တာပါ၊ သူ့ဘက်ကနေ ရပ်တည်ပေးစေချင်လို့ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှေ့နေဦးရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်ကို နား
မလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

မစိန်ချစ်က ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်၍

“ မိုးထိဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှသတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်က မစိန်ချစ်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ မစိန်ချစ်က မိုးထိဆိုတဲ့လူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မစိန်ချစ်က သက်ပြင်းချ၍

“ မိုးထိက ကျွန်မရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ သူ့ကို ဘုံဘေ ဓာတ်ပြားတိုက်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျွန်မပဲ ပို့ပေးလိုက်တာပါ။ နောက် ပြီးတော့ မိုးထိက ဂီတနဲ့ပတ်သက်လို့ ဝါသနာကြီးတယ်။ သူဟာ သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မစိန်ချစ်၏စကားကြောင့် ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ မိုးထိဟာ မစိန်ချစ်ရဲ့သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မိုးထိက ပုလိပ်တွေရဲ့လက်မှာ လူသတ်လက်နက်နဲ့တကွ လက်ပူးလက်ကြပ် မိထားတာနော် ”

တောနာတပေ

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မစိန်ချစ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးထိရဲ့စိတ်ကို ကျွန်မ အသိဆုံးပဲ။

သူက အနုပညာသမားစစ်စစ်ပဲ။ စိတ်သဘောထား သိပ်နူးညံ့တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ဘယ်တော့မှမသတ်ဘူး။ ဦးရန်နိုင်က အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင်တော့ မိုးထိကို တစ်ကြိမ်လောက် သွားကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ဦးရန်နိုင်လို အတွေ့အကြုံကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ မိုးထိနဲ့စကားပြောပြီးရင် သူ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်။ မရှိဘူး သိနိုင်မှာပါ။ ဦးရန်နိုင် ဒီအမှုကို လက်ခံဖို့လည်း ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ မိုးထိလို အင်မတန်ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုရက်စက်တဲ့အပြုအမူမျိုးကို လုံးဝကျူးလွန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ဓားစာခံဖြစ်သွားရတာပါ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။ ပြီးမှ

“ ကောင်းပြီလေ၊ ကိုမိုးထိကို ကျုပ် သွားတွေ့ကြည့်မယ်။

တောနာတပေ

ကိုမိုးထိမှာ အပြစ်ကင်းစင်တယ်လို့ ယူဆခဲ့ရင် ကျုပ်လက်ခံမယ်၊

သူ့မှာအပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆရင်တော့ ဒီအမှုကို လက်မခံဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရန်နိုင်၏စကားကြောင့် မစိန်ချစ်၏ မျက်နှာဝင်းပသွားပြီး

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဦးရန်နိုင် ကျွန်မရဲ့ အမှုကိုလက်ခံဖို့ သေချာသွားပါပြီ။”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်သည် နောက်တစ်နေ့မှာပင် လူသတ်မှု တရားခံ မိုးထိရှိရာ ပုလိပ်ဌာနသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ဦးရန်နိုင်သည် ဌာနအုပ် ဦးဘကြိုင်နှင့်သွားတွေ့ပြီး အကျိုး အကြောင်း ပြောလေရာ ဦးဘကြိုင်က ဦးရန်နိုင်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဒီအမှုကို ကိုရန်နိုင်လက်ခံလိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြင်နေတဲ့အမှုမှာ တရားခံဘက်က လိုက်ရရင် ကိုရန်နိုင် တစ်သက်လုံး သိမ်းသိမ်းလာတဲ့ သရဖူလေး ပြုတ်သွားနိုင်တယ်နော်။”

ဟု ပြောလေရာ ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ကိုမိုးထိရဲ့အမှုကို ကျွန်တော် တိတိကျကျ လက်မခံသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမိုးထိနဲ့ ခဏလောက်တွေ့ပြီး စကားပြောချင်တယ်၊ ဦးဘကြိုင် ကူညီပါဦးဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဦးဘကြိုင်သည် ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်နှင့် ယခင်ကပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူများဖြစ်သဖြင့်

“ ကိုရန်နိုင်တွေ့ချင်တယ်ဆို ကျွန်တော် ကူညီပေးပါ့မယ် ”

ဟု ဆိုကာ တရားခံမိုးထိအား အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်စေ၏။

အခန်းထဲ၌ မိုးထိနှင့် ဦးရန်နိုင် နှစ်ဦးတည်းကျန်ရစ်သောအခါ စိတ်အားငယ်နေဟန်ရှိသော မိုးထိကိုကြည့်၍

“ ကျုပ်နာမည် ကိုရန်နိုင်ပါ၊ ကျုပ်ရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကဟော့ ရှေ့နေပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးထိသည် ဦးရန်နိုင်၏မျက်နှာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

စေတနာစာပေ

“ ကျုပ်မှာ ရှေ့နေခပေးစရာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်က လက်ကာပြ၍

“ ကျုပ်ကို ရှေ့နေခပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ကျုပ် မစိန်ချစ်နဲ့ တွေ့ပြီးပါပြီ၊ မစိန်ချစ်က ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောဖို့ လွှတ်လိုက်တာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးထိက မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်

“ မစိန်ချစ်က ကျုပ်ကိုကူညီမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျေးဇူးတင်တာ မခံချင်ဘူး ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်သည် တရားခံမိုးထိ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍

“ ဒါဆိုရင် မင်း ဘာဖြစ်လို့ မိုးဒေဝီမာတ်ပြားသူဌေးကို သတ်လိုက်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးထိက စိတ်ပျက်အားငယ်ဟန်ဖြင့်

စေတနာစာပေ

“ ကျုပ် လူမသတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်စကားကို ယုံပါ။ ကျုပ်က လူမပြောနဲ့၊ တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးတစ်ကောင်ကိုတောင် မသတ်ဝံ့ပါဘူး ဆရာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်က မိုးထိ၏မျက်လုံးများ ကို ကြည့်၍

“ ကျုပ်ကို ကိုရန်နိုင်လို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားအမှုကိုလိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို မှန်မှန် ကန်ကန် ပြောဖို့လိုတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ရှေ့နေသက်တမ်းတလျှောက်မှာ ကံကြမ္မာမျက်နှာသာပေးခဲ့လို့ ဒီနေ့အထိ အမှုတစ်မှုမှ မရှုံးဖူးသေး ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျမှ ရှုံးရမယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်ရိုင်းလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ

“ စိတ်ချပါ ကိုရန်နိုင်၊ ကျုပ်တယ်စကားမဆို မှန်မှန်ကန်ကန် ပဲ ပြောပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ မင်း လူသတ်မှုကို လုံးဝမကျူးလွန်ခဲ့ဘူးပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိုးထိက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ် လုံးဝမကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ကိုမောင်မောင်ရှင် ဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ကျုပ်လို့ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား တစ်ယောက်ရဲ့ သီချင်းလေးတွေကို သူဌေးက အသိအမှတ်ပြုပေး ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့သီချင်းတွေ ကောင်းလာတဲ့တစ်နေ့မှာ ဓာတ်ပြား တိုက်မှာ အသုံးပြုပေးမယ်လို့ပြောတယ်၊ တကယ်ဆိုရင် ကိုမောင် မောင်ရှင်ကို ကျုပ်က ကျန်းမာချမ်းသာဖါစေလို့ အမြဲ ဆုတောင်း နေခဲ့တာပါ။ ကျုပ်ရေးတဲ့သီချင်းတွေကို ကိုမောင်မောင်ရှင် ကြိုက် တယ်ပြောတယ်၊ ကိုမောင်မောင်ရှင်သေဆုံးသွားတဲ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့ အနာဂတ်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားရတာပါ ”

ဟု စိတ်ပျက်အားငယ်သော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်က မိုးထိ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ ခင်ဗျားပြောတဲ့သဘောက ဓာတ်ပြားတိုက်ပိုင်ရှင်ကို လုံးဝ မသတ်ခဲ့ဘူးလို့ ဆိုတာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးထိက စိတ်ပျက်အားငယ်သော အမူအရာ

ဖြင့်

“ ကျုပ်မှာ လူသတ်ဖို့ဘာအကြောင်းရှိမှာလဲ၊ ကိုရန်နိုင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်က မိုးထိ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့နေ့က ဓာတ်ပြားတိုက်သူဌေးရဲ့အိမ်ကို ခင်ဗျား ဘာလို့ရောက်နေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ မိုးထိက စိတ်မကောင်း ဟန်ဖြင့်

“ အဲဒီနေ့က ကျုပ်ရေးတဲ့သီချင်းလေးတွေ သွားပြတာပါ။ ပထမတော့ ကျုပ် အခန်းအပြင်မှာစောင့်နေမလို့ပဲ၊ နောက်တော့ အခန်းထဲက အော်ဟစ်သံတွေကြားတာနဲ့ ‘သူဌေး... သူဌေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော်ဝင်လာခဲ့ပြီနော်’ လို့ဆိုပြီး အခန်းထဲ ပြေး ဝင်သွားတော့ အခန်းကစီခလုံး ဆွေးတွေနဲ့ ပေကျံနေတယ်၊ ဝရန်တာ အနီးက တံခါးမှာ သူဌေးရဲ့အလောင်းကိုတွေ့ရတော့ ကျုပ် မျက်လုံး

တွေ ပြာစေသွားတယ်၊ သူဌေးရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုပွေ့ဖက်ပြီး လှုပ်ယမ်း နေမိတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်အနောက်က လူတစ်ယောက် တဟုန် ထိုး ပြေးထွက်သွားတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ရှေ့နေ ဦးရန်နိုင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် “ ဟင်... ဒါဆိုရင် အခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရှိခဲ့သေး တယ်ပေါ့၊ သူ ဘယ်သူလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးထိက စိတ်ဖျက်အားငယ်သော အမူအရာဖြင့်

“ သူ့မျက်နှာကို ကျုပ်မမြင်လိုက်ရပါဘူး နောက်ကျောက်ကို ပဲ မြင်လိုက်ရတယ်၊ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းနဲ့ သန်မာ ဖျတ်လတ်ပုံရတယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကိုလှည့်ပြီး အော်လိုက်သေး တယ်၊ ဟေ့လူ... မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့လို့ အော်နေတုန်း ကျုပ်မျက်လုံး ထဲ ပြာစေသွားပြီး ကျုပ် ဘာမှသတိမရတော့ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့အသိဉာဏ် တွေ အမှောင်စိုးသွားသလိုပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြွယ်၍

၃။ မင်းမြတ်သူရ

“ ဘာ... မင်း ဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဟုတ်လား၊
ဘာဖြစ်လို့ မမှတ်မိတာလဲ၊ မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ရိုက်
လိုက်လို့ မေ့မြောသွားတာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မိုးထိက စိတ်ပျက်အားငယ်သော အမူအရာဖြင့်-

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် တစ်ခါတလေ ဖြစ်တတ်တယ်၊
မျက်စိထဲမှာ ဘာမှမမြင်တော့ဘဲ မှောင်အတိကျသွားတယ်၊ အဲဒီ
အချိန်မှာ သတိလည်းမရှိတော့ဘူး၊ ရောဂါတစ်ခုဖြစ်နေတယ်
ထင်တာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကို မျက်မှောင်
ကြွတ်ကြည့်၍

“ မှုခင်းဖြစ်တဲ့အခြေအနေကို မင်း ပြန်စဉ်းစားလို့ မရတော့
ဘူးပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးထိက ခေါင်းခါပြလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိထံမှ မထင်မှတ်သောအခြေကို ရရှိသဖြင့်

တောနာစာပေ

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက်၏။ မိုးထိ၌ စိတ်ရောဂါတစ်ခု စွဲကပ်
နေလေသလား။

ကိုရန်နိုင်က မိုးထိကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ မင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ
ပုန်းနေရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးထိက စိတ်ပျက်အားငယ်ဟန်ဖြင့်
ကိုရန်နိုင်ကို ကြည့်၍

“ ကျုပ် သတိပြန်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး သွေးသံ
ရဲရဲဖြစ်နေတာတွေ့လို့ အရမ်းထိတ်လန့်သွားခဲ့တယ်၊ ကျုပ် ဘာ
ကြောင့် ဂိုဒေါင်ထဲရောက်နေသလဲ မသိဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဂိုဒေါင်
အပြင်က ခရာမှုတ်သံကြားရပြီး ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဓားခဲရှိတယ်ဆိုတဲ့
အသံကိုကြားရတယ်၊ နောက်တော့ ပုလိပ်တွေ လက်နဲ့ပဲ
ဓာတ်စီးတဝင်းဝင်းနဲ့ဝင်လာပြီး ကျုပ်ကို ဖမ်းတော့တာပဲ၊ ကျုပ်
ဘာမှမသိဘဲ အဖမ်းခံလိုက်ရတာပါ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ပုလိပ်တွေကို
ပြောပြတာ သူတို့ လုံးဝလက်မခံဘူး၊ ကျုပ်ကို လိမ်နေတယ်လို့ပဲ

တောနာစာပေ

ထင်ကြတယ်။ ကျုပ်က လူသတ်သမားရဲ့စားစာခံဖြစ်ခွားရတာပါ။
ကျုပ်ကို ကယ်ပါဦး ကိုရန်နိုင်၊ ကျုပ်မှာ အားကိုးစရာလူလည်း
မရှိပါဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိ၏သနားစဖွယ်
အမူအရာကို ကရုဏာသက်သွားပြီး

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် နားလည်သွားပြီ၊ ဘာမှမပူခဲ့တော့၊
ခင်ဗျားမှန်တယ်လို့ ကျုပ်ယုံတယ်၊ အမှန်တရားဘက်က အနိုင်ရစေ
မယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့အမူကို လက်ခံလိုက်ပြီ။”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မိုးထိသည် ကိုရန်နိုင်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်း
သဖြင့် လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး

“ဆရာက ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ ကျုပ်ကို ကယ်တင်ပါ
ဆရာ။”

ဟု အားကိုးတကြီး ပြောလိုက်လေ၏။ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်
သည် တရားခံ မိုးထိကို အားပေးစကားပြော၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

မိုးထိကို သူ ယုံကြည်သည်။ မိုးထိ၌ စိတ်ရောဂါတစ်ခုရှိမည်

ဟု ထင်မြင်၏။

မိုးထိကို သူ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၍ ကယ်တင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်သည် ဝင်ဒါမီယာ၌နေထိုင်သော စိတ်ရောဂါ
ဆရာဝန်မ ဒေါ်မမကြီးထံသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး မိုးထိ၏အခြေ
အနေကို အစအဆုံး ပြောပြလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးသည် ချောမော
လှပသော အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် မိန်းမဖြစ်၏။

ဒေါ်မမကြီးသည် ကိုရန်နိုင်၏စကားများကို မျက်မှောင်ကြုတ်
၍ နားထောင်နေလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က သူ၏စကားအဆုံး၌

“ မိုးထိပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာမ ”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်မမကြီးက သက်ပြင်းချ၍

—ဝေတာနာတပေ—

“ သူနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မအထင်တော့ မိုးထိဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ-သွေးပျက်ဖွယ်မြင်ကွင်း
ကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့သိစိတ်က ပျောက်သလိုဖြစ်သွား
တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ သိစိတ်ပျောက်သလိုဖြစ်သွားတယ် ဟုတ်လား ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ ဒေါ်မမကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ လူရဲ့သိစိတ်ဟာ တစ်ခါတလေမှာ အာရုံခံစားမှု
မရှိတော့သလို ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဥပမာ အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းလျှောက်
တတ်တဲ့လူတွေကို အိပ်ရာကနီးလာရင် ဘယ်ကိုလျှောက်သွားသလဲ
လို့မေးရင် သူတို့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ပျော်
ရင်း လမ်းလျှောက်နေတဲ့နေရာမှာ အိမ်တံခါးဖွင့်တာ၊ ပြတင်းပေါက်
ပိတ်တာတွေ အားလုံးပုံမှန်ပဲ၊ အမှားအယွင်းမရှိဘဲ လုပ်နိုင်ကြတယ်။
ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာကနီးလာရင် ဒီအကြောင်းတွေကို မမှတ်မိတော့
ဘူး၊ အာရုံခံစားမှုဟာ ခံစားပျောက်သွားသလို ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ”

—ဝေတာနာတပေ—

မိုးထိဆိုတဲ့လူဆိုမှာ စိတ်ရောဂါတစ်ခု ရှိနေပုံရတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့ကို ကြည့်ချင်သေးတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်

“ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါမယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်အမှုအတွက်

ဆရာမ ကူညီပေးတာတွေ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆရာမ ဒေါ်မမကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဓာတ်ပြားတိုက်သူဌေး အသတ်ခံရတဲ့အမှုဟာ နိုင်ငံကျော်

ဖြစ်နေတဲ့ မှုခင်းပဲ၊ ဒီလိုမှုခင်းမျိုးမှာ ကျွန်မ ပါရတာ ဂုဏ်ယူစရာ တစ်မျိုးကောင်းပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် ဒေါ်မမကြီးထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် မိုးထိနှင့်

ဒေါ်မမကြီးကို အမြန်ဆုံးတွေ့ဆုံပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဒေါ်မမကြီး၏အိမ်သို့ သူ၏

ကားဖြင့် သွားရောက်ခေါ်ယူလာ၏။ ဌာနအုပ် ဦးဘကြိုင်သည်

အလွန်သဘောကောင်းပြီး ကိုရန်နိုင်ကို ခင်မင်သူဖြစ်သဖြင့် ဂါတ်တ

၌ များစွာ အကူအညီပေးလေ၏။

ဆရာမ ဒေါ်မမကြီးက မိုးထိနှင့်တွေ့ဆုံကာနီး၌

“ ကျွန်မနဲ့မိုးထိ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ချင်တယ်၊ နောက်မှ

သူနဲ့တွေ့ဆုံတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မ ပြန်ပြောပါမယ်။ ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်သည် ဌာနအုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်း၌

တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်နေခဲ့လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဒေါ်မမကြီးသည် မိုးထိနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း

တွေ့ဆုံလေ၏။ မိုးထိသည် အခန်းထဲရှိကုလားထိုင်၌ ခေါင်းငိုက်

စိုက်ကျ၍ ထိုင်နေလေ၏။

သူ၏အမှုအရာမှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပုံရ၏။ ဒေါ်မမကြီး

က ဖော်ရွေသောအမူအရာဖြင့် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး မိုးထိရှေ့ရှိ

ထိုင်ခုံ၌ထိုင်ကာ

“ ဆရာမ ဒီမှာထိုင်မယ်နော်၊ မိုးထိနဲ့ စကားနည်းနည်းပြော

ချင်လို့ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးထိသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေရာမှ

မောကြည့်ပြီး စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ နေ၏။

ဒေါ်မမကြီးက မိုးထိကို ပြုံးချင်စွာဖြင့်

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ မင်းရဲ့စိတ်တွေကို လျှော့ထားလိုက်၊
ဆရာမက မင်းရဲ့အမှုမှာ အကူအညီပေးချင်လို့ ရောက်လာတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးထိက စိတ်ဖျက်အားငယ်ဟန်ဖြင့်

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကူညီနိုင်မှာလဲ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်မမကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“စိတ်မလျှော့လိုက်နဲ့လေ၊ မတရားတာဖြစ်ရင် ဖြေရှင်းရမှာ
ပေါ့၊ ဆရာမကြီးတို့က မိုးထိကို အကူအညီပေးဖို့ ရောက်လာကြ
တာပါ၊ ကဲ... ဆရာမတို့ စကားနည်းနည်းလောက်ပြောရအောင်၊
မင်းရဲ့အကြောင်းနဲ့ မင်းမိဘတွေရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မိုးထိက မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော
မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်၍

“ကျွန်တော့်ဘဝနောက်ကြောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပါ

ဘူး၊ နာကြည်းကြေကွဲစရာတွေ အများကြီးပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာမ ကြားချင်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့ဝေဒနာ
တွေ သက်သာသွားအောင် ပြောပြလိုက်ပါ၊ မင်းရဲ့ရင်ကို ဖွင့်ကြည့်
လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးထိသည် ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့်
ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ရူခင်းကို ကြည့်၍

“ကျွန်တော့်အဖေက ကျေးလက်မှာနေပြီး ယာမလုပ်ဘူး၊
မြို့ပေါ်က ဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆီမှာ တယောပညာသင်ပြီး
တယောတစ်လုံးနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာပဲ၊ အဖေရဲ့တယောသံကိုကြား
ရင် အရမ်းဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်နေတာပဲ၊
အဖေကို ကြည့်ရင် အလွမ်းသမားကြီးတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်၊
အမေကိုတော့ သိပ်ချစ်ပုံရတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဖေလိုပဲ
အနုပညာဝါသနာပါတော့ အဖေဆီက တယောပညာသင်ယူခဲ့တယ်၊
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ၁၀ နှစ်သားအရွယ်မှာ အဖေဟာ ရွာပြင်မှာ

တယောထိုးနေတုန်း ဓားပြသတ်လို့ သေသွားခဲ့ရတယ်။”

ဟု ပြောရင်း သူ၏စကားကို ရပ်လိုက်၏။

မိုးထိသည် အတိတ်ကဇာတ်ကြောင်းများကို ပြောဆိုရန် အတော်အားယူနေပုံရ၏။ သူ၏အမူအရာများ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသူ တစ်ဦးနှင့်တူ၏။

မိုးထိက ဆက်လက်၍

“ အဖေသေတာ တစ်ရွာလုံးက လက်ခံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်မခံတာ အမေဗျ၊ အမေဟာ အဖေရဲ့ တယောသံတွေကို နားထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးကြားနေရတယ်။ ဒါနဲ့ အမေဟာ တယော သံကြားတဲ့ နေရာကို လှည့်ပတ်ပြီးရှာနေတော့တာပဲ။ အမေဟာ ရွာထဲမှာ သာမကဘူး၊ တခြားရွာတွေကိုတောင်လှည့်ပြီး အဖေ ကိုရှာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ အမေရူးသွားပြီလို့ တစ်ရွာလုံးက သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လူတွေအားလုံး သနားသလို ကြည့်ကြတယ်။ အချို့ လှောင်ပြောင်ရယ်မောကြတယ်။ ကျွန်တော် သိပ်ရှက်တာပဲ။

လောကကြီးမှာ ကျွန်တော် အတွက် နေရာမရှိသလို ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆရာတော်ကြီးကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ် ခေါ်ယူထားတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကံကောင်းစေတာက ဆရာ တော်ကြီးကျောင်းမှာ မြို့က ဆရာဝန်ကြီးမိသားစုက လှူဒါန်းထားတဲ့ ဧကကြည့်တိုက်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အချိန်အားတိုင်း ဧကကြည့် တိုက်ထဲသွားပြီး စာအုပ်တွေ ဖတ်ရှုနေမိတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် စာအုပ်တွေကို မြတ်နိုးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ရွာဦးကျောင်း မှာ နေထိုင်ရပေမဲ့ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ အမေကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မချခဲ့ဘူး။ အမေနားမှာ ကျွန်တော်ရှိနေမှ အစားအသောက်တွေကို ချောမောပြီး ကျွေးနိုင်မှာလေ။”

ဟု ပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အမူအရာဖြင့် တခဏမျှ ခြိမ်းသက်နေလေ၏။

ဒေါ်မမကြီးက မိုးထိ၏စကားများကို စိတ်မသက်သာဟန် ဖြင့် နားထောင်နေလေ၏။

ပြီးနောက် မျက်လုံးအရံမှ မျက်ရည်များစို့ထွက်လာပြီး မိုးထိ

က

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အများကြီးစိတ်မပူလိုက်ရပါဘူး။ ရွာပြင်ကချောင်းမှာ အမေ ရေနစ်ပြီး သေသွားတယ်။ အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့အပြောအရ အမေဟာ ရေထဲမှာ အဖေတယောသံ ကြားရတယ်ဆိုပြီး ခုန်ချသွားတာတဲ့”

ဟု ပြောရင်း သူ၏စကားကို မဆက်နိုင်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက် သွားလေ၏။ ပြီးမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်

“အမေအလောင်းကို မြေချမဲ့နေမှာ အခုလိုပဲ ကျွန်တော် မျက်လုံးထဲမှာ မှောင်အတိဖြစ်ခဲ့တယ်။ အမေ... အမေ ကျွန်တော် ကိုမထားခဲ့ပါနဲ့လို့ အသံကုန် အော်ဟစ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် ဘာမှမသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် မျက်လုံးထဲမှာ အမှောင်ဖုံးသွားတယ်။ အနီးမှာရှိတဲ့သူတွေက ကျွန်တော်ဟာ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကြောင်တောင် တောင်ဖြစ်နေတာ နာရီဝက်လောက်ကြာတယ်တဲ့။ အမေအလောင်း ကို ဘယ်လိုမြေချလိုက်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ဘဝမှာ အကြောက်ဆုံးက အခုလို ဘာမှမသိဘဲ အမှောင်ဖုံး

သွားမှာကိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုလို အခြေအနေမျိုးထပ်ဖြစ်နေပြန်ပြီ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

ဒေါ်မမကြီးသည် မိုးထိကို သနားကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ မိုးထိက ဒေါ်မမကြီးကို အားကိုးတကြီး အမူအရာ ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ကျွန်တော် ဒီလိုမျိုးထပ်ဖြစ်မှာ သိပ်ကြောက်တယ်။ မဖြစ် အောင် ကာကွယ်လို့မရဘူးလား ဆရာမ၊ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပေးပါ ချာ၊ ကူညီပေးပါနော်”

ဟု တတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေပြန်၏။ ဆရာမ ဒေါ်မမကြီး သည် မိုးထိ၏လက်ဖမိုးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်၍

“ကူညီပေးမှာပါ မိုးထိရယ်၊ ဆရာမ အစွမ်းကုန် ကူညီပေး နာပါ။ ဘာမှမပူနဲ့နော်၊ ဆရာမ မကြာမကြာ လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဟု ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထရပ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

မိုးထိသည် ဒေါ်မမကြီး၏နောက်ကျောကို အားကိုးတကြီး ကြည့်၍ လက်အုပ်ချီလျက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဒေါ်မမကြီးသည် အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့နေ
ကိုရန်နိုင်ရှိရာသို့သွားပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ သူက ဝေဒနာသည်အစစ်ပဲ၊ သူ့မှာ အမေနဲ့ပတ်သက်
တဲ့ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ခံစားမှုရှိနေတယ် ”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်ထံသို့ ပုန်းဆက်၍

“ စိုးထိမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ခံစားရတယ်၊ ဒါကြောင့်

ဒီအမှုကို ကျုပ်လက်ခံလိုက်ပြီ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မစိန်ချစ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ရှေ့နေကြီးရယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ
သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်ချရပြီပေါ့၊ ရှေ့နေကြီးရဲ့တစ်သက်မှာ
လိုက်သမျှအမှုတွေ တစ်ခါမှမခွဲဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲလားဟင် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က

“ ကျွန်တော် ကံကောင်းနေတာပါ။ ဘာကြောင့် ကံကောင်းနေသလဲဆိုတော့ အမှန်တရားဘက်က အမှုတွေကိုပဲ လက်ခံမိလို့လေ။ လောကမှာ အမှန်တရားက အမြဲအောင်ပွဲခံတာပဲ။ မိုးထိလည်း အမှန်တရားဘက်က ရှိနေရင် အောင်မြင်မှာပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်က

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့နေကြီးကို ကျွန်မ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ည ဘုံဘောရက်စတော့ရင်မှာ ညစာကျွေးပါရစေ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်သည် အမှုသည်များ၏ ကျွေးမွေးခြင်းကို လက်ခံလေ့မရှိချေ။

သို့သော် မိန်းမလှလေး မစိန်ချစ်၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို မငြင်းဆန်နိုင်သလို ဖြစ်သွားပြီး

“ အိုကေ... ဒီနေ့ည ၈ နာရီမှာ ဘုံဘောရက်စတော့ရင်မှာ ဆုံကြမယ်လေ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသို့လက်ခံလိုက်ပြီးကာမှ မိမိ မှားများသွားသလားဟု

တွေးတောနေမိပြန်၏။ ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ မစိန်ချစ်သည် ဘုံဘောရက်စတော့ရင်သို့ အငှားကားဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်ကို ကြိုဆိုရင်း

“ မစိန်ချစ်တစ်ယောက်တည်း အငှားကားနဲ့လာတယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ကျုပ် ကားနဲ့ဝင်ကြိုလိုက်ပါတယ်ဗျာ၊ အပြန်ကျရင် ကျုပ် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် ”

ဟု လောကွတ်ချော်နေမိပြန်၏။

မစိန်ချစ်သည် ထိုညက အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် အညှို့ရောင် ဂါဝန်ကိုဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ခေတ်ဆန်စွာ လှပနေ၏။ သူမ၏ ဖြူဝင်းပြီး လှပသောပေါင်သားများကို ဘုံဘောရက်စတော့ရင်ရှိ ယောက်ျားသားများအားလုံး ဝိုင်းဝန်းငေးကြည့်နေကြောင်း သတိပြုမိ၏။

မစိန်ချစ်၏အသားအရည်သည် ရွှေဝါရောင်ဝင်းပြီး လှပစိုပြေနေသဖြင့် ဘုံဘောရက်စတော့ရင်၌ အလှပဆုံးမိန်းမ ဖြစ်နေလေ၏။

မစိန်ချစ်က ကိုရန်နိုင်အတွက် အစားအစာများကို မှာယူပေး
ပြီးနောက်

“ အမှုအခြေအနေကို ပြောပါဦး ရှေ့နေကြီး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က ရယ်မော၍

“ ကျုပ်ကို ရှေ့နေကြီးလို့မခေါ်ဘဲ ကိုရန်နိုင်လို့ ခေါ်လို့မရ
ဘူးလား ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မစိန်ချစ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ကျွန်မလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုရန်နိုင်လို့ပဲ ခေါ်ချင်ပါ
တယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုရန်နိုင်ရဲ့အိမ်သူကို မခေါ်ခဲ့ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်က တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးပါ။ အိမ်သူမရှိသေး
ပါဘူး၊ အမှုအခြေအနေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် မိုးထိရဲ့အမှုကို
စစ်ဆေးမဲ့ အမှုစစ်အရာရှိ ဦးဇော်ခင်ဆိုတာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ
ဗျ၊ သူဟာ အမှုကို တိတိကျကျစစ်ဆေးပြီး အမှုကို ရေပက်မဝင်

အောင် တည်ဆောက်လေ့ရှိတယ်၊ သူဟာ အလွန်ထူးချွန်တဲ့ အမှုစစ်
ပဲဗျ ”

ဟု ပြောလေရာ မစိန်ချစ်က မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး

“ ဟင်... ဒါဆိုရင် ကျွန်မသူငယ်ချင်းမိုးထိအတွက်
မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်
စိတ်ချသော အမှုအရာဖြင့်

“ ဒီအတွက် ပူပင်သောက မဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အမှန်တရားက
အောင်ပွဲခံမှာပါ၊ ကျုပ် မိုးထိကို စစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါ အမှန်တရား
လို့ ယုံကြည်မိပါတယ်၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက ရိုးသားဖြူစင်တယ်၊
မိုးထိရဲ့အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ အကြီးအကျယ် သတိပြုရမဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်က ရှေ့နေကြီး ဦးဘလှအောင်ပဲ၊ သူဟာ ဘိလပ်ပြန် ရှေ့နေ
ဟောင်းဖြစ်ပြီး ဒီလိုရာဇဝတ်မှုမျိုးမှာ သိပ်တော်တယ်၊ တရားလို
မိသားစုက ရှေ့နေကြီး ဦးဘလှအောင်ကို ငှားရမ်းတယ်လို့ ကြားရ
တယ်၊ ဦးဘလှအောင်က နာမည်သတင်းကြီးပေမဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်ခါမှ

ထိပ်တိုက်မတွေ့ပူးသေးဘူး၊ မိုးထိရဲ့အမှုမှာတော့ ကျုပ်တို့ ထိပ်
တိုက်တွေ့ပြီပေါ့၊ ဦးဘလှအောင်ကိုယ်တိုင်လိုက်ရင် တရားလိုဘက်
ကလိုက်မဲ့ ဥပဒေအရာရှိဟာ လက်ပိုက်ပြီးကြည့်နေရဲ့ပဲ၊ ကျုပ်တို့နှစ်
ယောက် ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ပြီပေါ့။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်၏မျက်နှာ ညှိုးငယ်သွားပြီး

“ဦးဘလှအောင်ဆိုတဲ့ ရှေ့နေကြီးက သိပ်တော်တယ်ဆိုရင်
မိုးထိအတွက် မိုးရိမ်စရာပဲနော်၊ ဒါနဲ့ ဦးဘလှအောင်ကရော ကိုရန်နိုင်
လို အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က သက်ပြင်း
ချ၍

“သူဟာ ရှေ့နေစစ်စစ်တစ်ယောက်ပဲ၊ အမှုတစ်မှုမှာ သူနိုင်
ဖို့ကလွဲလို့ ဘာအာရုံမှမထားဘူး၊ မှန်လား၊ မှားလား၊ သူ ဂရုမစိုက်
ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ မိုးထိဘက်က ကျုပ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရ
တော့ ဦးဘလှအောင်က ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်တာပဲ။”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မစိန်ချစ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“သူ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းသာအားရ လက်ခံရတာလဲ။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီအမှုလောက် ကျုပ်လိုပြိုင်ဘက်မျိုးကို အလဲထိုးနိုင်တဲ့
အမှု ဘယ်ရှိမလဲဗျာ၊ သူ့ဘက်က သိပ်ကိစ္စပိုင်နိုင်နေပြီပဲ၊ ဒီအမှုနဲ့ပဲ
ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို နှင်းချေနိုင်မှာလေ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်သည် အမှုအခြေအနေကို ရိပ်စား
မိသလိုဖြစ်သွားပြီး စိတ်ပျက်အားငယ်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်၏လှပသောမျက်လုံးများကို ကြည့်၍

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ လောကမှာ အမှန်တရားက နောက်ဆုံး
မှာ အောင်ပွဲခံစမြဲပါ။”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

ထိုညက သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ညစာကို ငြိမ်သက်စွာ စား
သောက်ကြလေ၏။

ညစာစားပြီးနောက် မစိန်ချစ်၏နေအိမ်သို့ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်
ကိုယ်တိုင် ကားကိုမောင်း၍ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ မစိန်ချစ်

က အမှောင်ထဲ၌ မိမိကိုကြည့်ရင်း

“ သွားတော့မယ်နော် ”

ဟု ပြောသောအသံသည် အလွန်ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ်ကောင်း

သည်ဟု ထင်မြင်နေမိ၏။

ထိုညက ကိုရန်နိုင်အတွက် ဆွတ်ဖွဲ့ကြည်နူးဖွယ်ကောင်း

သော ညဇာတ်ညပင် ဖြစ်လေ၏။

မိုးဒေဝီဓာတ်ပြားတိုက်သူဌေး မောင်မောင်ရှင် အသတ်ခံရ
သည့် အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များက အကျယ်
တဝင့် ရေးသားကြလေ၏။

ဂျာနယ်တစ်စောင်က “မောင်မောင်ရှင် အသတ်ခံရခြင်းသည်
မိန်းမမှုနှင့် ပတ်သက်နေသလော” ရေးဖွဲ့လိုက်ရာ ကျန်သော
ဂျာနယ်များကလည်း မောင်မောင်ရှင်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော
မိန်းမချောများ၏စာရင်းကို ရေးသားပြုစုကြလေ၏။

ထိုသို့ရေးသားပြုစုခံရသော မိန်းမလူများအနက် မစိန်ချယ်

သည် ထိပ်ဆုံးမှပါဝင်ပြီး မောင်မောင်ရှင်နှင့် မစိန်ချစ်ကို ထင်ယောင်
ထင်မှား ရေးသားကြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်ရှင်၏မယား မမြနွယ်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်
ကာ သေသူ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင် ရေးသားနေသူများကို
အသရေဖျက်မှုဖြင့် တရားစွဲမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာများ၌
ကြော်ငြာလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် စိတ်ကူးယဉ်ရေးသားသော ဂျာနယ်များ ရပ်
ဘန်သွားလေ၏။

သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာက ဓာတ်ပြားတိုက်သူဌေးကို
ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားသည့် လူသတ်သမားကို ရုံးထုတ်
မည်နေဟု ကြော်ငြာလိုက်ပြန်ရာ ထိုနေ့၌ မိုးထိကို လာရောက်ကြည့်
ရှုလိုသူများနှင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေလေ၏။

ထိုနေ့၌ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များ၏ သတင်းထောက်အသီး
သီးသည် တရားရုံးရှေ့၌ ကြိုတင်စောင့်လျက်နေကြကုန်၏။

ထိုနေ့နံနက်၌ ပုလိပ်များသည် မိုးထိအား အင်းစိန်ထောင်မှ

စေတနာစာပေ

တရားရုံးဆီသို့ ကားဖြင့်ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။ မိုးထိသည် စိတ်ပျက်
အားငယ်သော အမူအရာဖြင့် ဆင်းလာလေ၏။

မစိန်ချစ်တို့ညီအစ်မသည် တရားရုံးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ
ဟိုသည်ပြေးလွှားနေသော သတင်းထောက်များကို ကြည့်၍
မစိန်ချစ်က

“ အမလေး... တရားရုံးရှေ့မှာ သတင်းထောက်တွေ
မနည်းပါလား။ ကားကို တရားရုံးရှေ့ကိုကျော်ရပ်ပြီးမှ ရုံးထဲကို
တိတ်တဆိတ်ဝင်ရမယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူဌေးမောင်မောင်ရှင်တို့မိသားစု စီးနင်း
လိုက်ပါလာသော စတူဘောက် ကားနက်ကြီးလည်း တရားရုံးရှေ့
သို့ ထိုးဆိုက်လာလေရာ သတင်းထောက်များသည် ကားနက်ကြီး
အနီးသို့ အလုအယက် ပြေးလွှား၍သွားကြလေ၏။

ကားပေါ်မှဆင်းလာသော မောင်မောင်ရှင်၏ဇနီး မမြနွယ်အား
သတင်းထောက်တစ်ဦးက

စေတနာစာပေ

“သေသူ ဦးမောင်မောင်ရှင်က မိန်းမမှုရှုပ်ပွေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား။”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မမြနွယ်က မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး

“သေသူအကြောင်းကို ဘာမှလာမမေးပါနဲ့၊ ကျွန်မ မဖြေနိုင်ပါဘူး။”

ဟု ဆိုပြီး လူအုပ်ထဲမှ တိုးဝင်ပြီး တရားရုံးသို့ဝင်သွားလေ၏။

သူမ၏အနောက်မှ မောင်ဖြစ်သူနှင့် ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီမှ မန်နေဂျာတစ်ဦး လိုက်ပါလာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်ရောက်ရှိလာသဖြင့် သတင်းထောက်များသည် သူ၏အနောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်၍ မေးခွန်းများကို မေးမြန်းကြလေ၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က ဝိုင်းအုံနေသော သတင်းထောက်များရှေ့၌ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး

“ဒီအမှုမှာ ကျုပ်နိုင်ရမယ်လို့ လုံးဝယုံကြည်တယ်၊ ရှေ့နေ

ကိုရန်နိုင်ကတော့ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး ရုံးခိုမိမှုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သတင်းထောက်များသည် ဦးဘလှအောင်၏ စကားကို အလှအယက် ရေးမှတ်ကြလေ၏။

ဓာတ်ပုံများလည်း တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တရားခံမိုးထိကို တင်ဆောင်လာသော အချုပ်ကားကြီးသည် တရားရုံးအရှေ့၌ ရပ်တန့်သွားလေ၏။

သတင်းထောက်များသည် အချုပ်ကားရှိရာသို့ သွားကြပြန်၏။ ၎င်းတို့သည် အချုပ်ကားထဲမှ ဆင်းလာသော မိုးထိကို ဓာတ်ပုံများ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ကြကုန်၏။

သတင်းထောက်တချို့က မိုးထိအနီးမှ တကောက်ကောက် ဆိုက်၍

“ဦးမောင်မောင်ရှင်ကို ဘာဖြစ်လို့သတ်တာလဲ၊ ပြောပါ။”

ဟု မေးမြန်း၏။ အချို့ သတင်းထောက်များက အနီးသို့ ချီ

“ ဦးမောင်မောင်ရှင်က ခင်ဗျားချစ်သူကို စော်ကားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းပြန်၏။ မိုးထိသည် သတင်းထောက်များ၏ အမေးကိုမဖြေဘဲ မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ ပုလိပ်များခြံရံပြီး ရုံးထဲသို့ ပြေးဝင်လေ၏။

မိုးထိသည် လွန်စွာစိတ်ပျက်အားငယ်နေပုံရ၏။

ထိုစဉ် ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်၏ကား ဝင်ရောက်လာပြန်ရာ သတင်းထောက်များသည် ကားရှိရာသို့ ဝိုင်းအုံပြီး မေးမြန်းကြပြန်၏။

ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က ကားထဲမှထွက်လိုက်ပြီး

“ ကျုပ်က အမှန်တရားဘက်က အမြဲရပ်တည်တယ်၊ ကိုမိုးထိမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့် အပြစ်မရှိ သူတစ်ဦးကို ကယ်တင်ချင်လို့ လိုက်ခဲ့တာပါ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာမှ သတင်း ထောက်တစ်ဦးက

“ ဒါဆိုရင် ဒီအမှုမှာ ဆရာနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်ပေါ့၊

ဦးသာလှအောင်ကတော့ ဒီပွဲမှာ ဆရာက ပထမဦးဆုံးရုံးခိုခိုမှုနဲ့ ခင်ဆိုင်ရတော့မယ်လို့ ဆိုပါတယ် ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုရန်နိုင်က မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ဟန် ခြံရံ ကိုကော့ပြီး

“ အမှန်တရားဆိုတာ အမြဲတမ်း အနိုင်ရစမြဲပါ၊ ဦးဘ ဘုရားအောင် ကျွန်တော်နဲ့မယှဉ်နိုင်ပါဘူး၊ ရုံးခိုခိုသွားမှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မကြာမီ တရားရုံးအတွင်းသို့ တရားသူကြီး ဝင်ရောက်လာ ပြန်၍ တရားခွင့် စတင်လေတော့၏။

စက်ရှင်တရားသူကြီးမှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမသည် တရားစီရင်ရာ၌ တိကျပြတ်သားသူဟု နာမည်သတင်း ဖြစ်သူဖြစ်၏။

ထိုနေ့တရားခွင့်သည် အလွန်နာမည်ကြီးသော မှုခင်းကြီးဖြစ် သည့်အပြင် နိုင်ငံကျော် ရှေ့နေနှစ်ဦး အားဖြိုင်ပွဲဖြစ်သည့်အတွက် ရောက်ကြည့်ရှုသူ များပြားလှ၏။

မှတ်ချက် ။ ကိုလိုနီခေတ်တရားခွင်တစ်ခုလုံးကို ရေးသားဖော်ပြ
ရလျှင် ပရိသတ်များ ပျင်းရိပြီးရွံ့မှားဖို့သဖြင့် လိုရင်
အချက်များကိုသာ ဖော်ပြပါတော့မည်။

စာရေးသူ

တရားခွင်၏အလယ်၌ရှိသော ဝက်ခြံနေရာ၌ မိုးထိသည်
စိတ်ပျက်အားလျော့သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး ရပ်နေ
လေ၏။

မကြာမီ မိုးထိကို မှန်ကန်စွာထွက်ဆိုရန် ကျမ်းသစ္စာကိုနှိပ်
ခိုင်းပြီး တရားခွင်ကို စတင်လေ၏။

တရားသူကြီးက တရားလိုရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်ကို ကြည့်

“ ဦးဘလှအောင် တင်ပြစရာရှိတာ တင်ပြပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဘလှအောင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်
မှု အပြည့်ဖြင့် ရှေ့သို့ထွက်လာ၏။

ဤအမှုကြီး၌ ဦးဘလှအောင်ကဲ့သို့ နာမည်ကျော် ရှေ့
တစ်ဦးက အားကြီးမာန်တက်လိုက်ရသဖြင့် အစိုးရတက်တော်သာ

ဥပဒေအရာရှိကြီးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေ၏။

ဦးဘလှအောင်က တရားသူကြီးရှေ့၌ ဦးညွတ်၍

“ ကျွန်တော် ဘာမှမတင်ပြမိမှာ တရားသူကြီးမင်းနဲ့
ဣန္ဒာဓိပတိ လူကြီးမင်းများကို သူဌေးဦးမောင်မောင်ရှင် သတ်ခံရတဲ့
ဓာတ်ပုံတွေ ပြချင်ပါတယ် ”

ဟု ဆိုကာ တစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော သေသူ၏သွေးပျက်
ဥယ် ဓာတ်ပုံများကို ပြသလေ၏။

ဓာတ်ပုံများထဲတွင် ကိုမောင်မောင်ရှင်သည် သွေးသံရဲရဲဖြင့်
သူမြင်မကောင်းအောင် အသတ်ခံထားရလေ၏။

ထိုဓာတ်ပုံများကို ဦးဘလှအောင်က တရားသူကြီးနှင့် အခြား
သူများ မြင်သာအောင် ထောင်ပြ၍

“ ဒီဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် တရားခံဟာ ဘယ်
လောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲဆိုတာ တရားသူကြီးမင်း
နဲ့ဘကွ လူအများ ရိပ်စားမိနိုင်ပါတယ်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး
တရားဥပဒေစိုးမိုးတဲ့ လူ့ဘောင်လောကကြီးမှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေ

ဥပဒေအရ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ဒဏ်ခတ်ဖို့ သင့်ပါတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ တရားခွင့်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

သေသူ ဦးမောင်မောင်ရှင်၏ဇနီးသည် ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားလိုက်၏။ မစိန်ချစ်သည် ဓာတ်ပုံများကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်၏။

တရားသူကြီး ဒေါ်မြသူသည် ဓာတ်ပုံများကိုကြည့်၍ စိတ်မသက်သာဟန် ခံစားနေပုံရလေ၏။ ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်၏ ပထမဆုံးထိုးနှက်ချက် ကောင်းစွာအောင်မြင်သွားသည် ဆိုနိုင်၏။

ထိုသွေးပျက်ဖွယ်ဓာတ်ပုံများနှင့်ပတ်သက်၍ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်၏ ပြောဆိုချက်များမှာ

“ဓာတ်ပုံတွေကတော့ သွေးပျက်စရာ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ လူသားချင်းစာနာထောက်ထားမှုကင်းမဲ့ပြီး ရက်ရက်စက်စက် လုပ်သွားတဲ့အတွက် တရားခံအစစ်ကို အရေးယူသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားခံလို့ စွပ်စွဲခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ အရေးမယူနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အမှုသည်ဟာ မတရားစွပ်စွဲခံရတဲ့လူသားတစ်ယောက်

ဆိုတာ အားလုံးနားလည် စာနာကြည့်စေချင်ပါတယ်။”

ဟု ပြောဆိုခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က မူခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးအား တရားလိုရှေ့နေကြီး ဦးဘလှအောင်က မေးမြန်းရာ၌

“ဆရာဝန်ကြီးခင်ဗျာ၊ လူသတ်မှုတွေကို ရက်ရက်စက်စက် ကျူးလွန်သွားတဲ့ တရားခံဟာ ဘယ်သန်လား၊ ညာသန်လားဆိုတာ ဖြေဆိုပေးပါ။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မူခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက

“သေသူရဲ့လည်ပင်းကစားချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တရားခံဟာ ဘယ်သန်တစ်ယောက်လို့ ထင်ပါတယ်။”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးဘလှအောင်က ကျေနပ်အားရသော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့အဆိုအရ တရားခံဟာ ဘယ်သန်တစ်ယောက်လို့ ယူဆလို့ရပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကိုမိုးထိဟာ ဘယ်သန်လား၊ ညာသန်လား ခင်ဗျာ။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မူခင်းဆရာဝန်ကြီးက တရားခံဝက်ခြံ၌
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသော မိုးထိကိုကြည့်၍

“ သူဟာ ဘယ်သန်တစ်ယောက်ပါပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်သည် မိမိလိုချင်
သော အဖြေကို ရရှိသဖြင့် ကျေနပ်အားရသော အမူအရာဖြင့်ပြုံးကာ
အနောက်သို့ ဆုတ်သွားလေ၏။

ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က မူခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးကို မေးမြန်း
ရာ၍

“ ဆရာဝန်ကြီး ခင်ဗျာ၊ ညာသန်တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်
လက်ကို အသုံးပြုပြီးတိုက်ခိုက်ရင် အခလို့ဒဏ်ရာမျိုးပဲရမယ် မဟုတ်
လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မူခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက မျက်
မှောင်ကြွတ်၍

“ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီလိုဒဏ်ရာမျိုးကို ရနိုင်ပါတယ် ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်

၍

“ ဆရာဝန်ကြီးအနေနဲ့ တရားခံဟာ ဘယ်သန်တစ်ယောက်
ဆိုတာ အတိအကျမပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မူခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်း
ညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါဟယ်၊ တရားခံဟာ ဘယ်သန်တစ်ယောက်ဖြစ်
မယ်လို့ အတိအကျမပြောနိုင်ပါဘူး ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်သည် မိမိလိုချင်သောအဖြေကို ရရှိသဖြင့်
ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် မူခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်
ကြောင်း ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် တစ်ဖက်ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်၏ လျှောက်
လဲချက်များကို ကောင်းစွာ တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့၏။ တရားလိုရှေ့နေကြီး
ဦးဘလှအောင်က မိုးထိကို ဖမ်းဆီးရမိသော ပုလိပ်အရာရှိကြီးအား
မေးမြန်းရာ၌

“ ဆရာအနေနဲ့ တရားခံကိုဖမ်းဆီးမိတဲ့အခါ တရားခံက သူသတ်တာမဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့တာကို ဘာကြောင့် လက်မခံခဲ့တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ပုလိပ်အရာရှိကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျွန်တော် တရားခံကို ဖမ်းမိတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်လုံး သွေးတွေ ရဲရဲနီနေပါတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း သေဩဇာသွေးတွေနဲ့ စွန်းပေနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တရားခံရဲ့ ငြင်းဆိုမှုကို လက်မခံတာပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တရားလိုရှေ့နေကြီး ဦးဘလှအောင်သည် သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ ”

ဟု ပြောကာ သူ၏မေးခွန်းကို ရုပ်တန့်လိုက်၏။
ထို့နောက် ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က အရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး

“ တရားခံရဲ့လက်ဗွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူသတ်ခဲ့တဲ့ဓား

ပေါ်မှာ ရှိမနေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ပုလိပ်အရာရှိကြီးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချ၍

“ တရားခံဟာ ဓားပေါ်မှာပေနေတဲ့ သူ၏လက်ဗွေရာကို ပြန်ဖျက်နိုင်တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍ မိမိကိုယ်မိမိ ပိုင်နိုင်သော ဟန်ပန်ဖြင့်

“ ဒါဆိုရင် တရားခံဟာ ဓားပေါ်မှာရှိတဲ့လက်ဗွေရာကို ဖျက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူဌေးရဲ့ကိုယ်ကသွေးတွေနဲ့ သူ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အင်္ကျီတွေကိုတော့ ပေကျံအောင်လုပ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့မှ ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ပုလိပ်အရာရှိကြီးသည် ကိုရန်နိုင်၏ မေးခွန်းကြောင့် အကြပ်ရိုက်သွားဟန်ဖြင့် ကိုယ်ပေါ်မှချွေးများ စီးကျလာလေ၏။

တရားခံမိုးထိသည် ပုလိပ်အရာရှိကြီးကို ဝက်ခြံအတုလို

မင်းမင်း ကြည့်နေလေ၏။

ထို့နောက် ကိုရန်နိုင်က ဆက်လက်၍ မေးမြန်းပြန်၏။

“မေးခွန်းတစ်ခုမေးချင်ပါသေးတယ်။ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်မှာ တရားခံအပြင် နောက်ထပ်မသင်္ကာဖွယ်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ပုလိပ်အရာရှိကြီးက မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်၍

“မတွေ့ရပါဘူး။ ဒီလိုမျိုးသက်သေလည်း ကျွန်တော့်ဆီမှာ မရှိပါဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က ပုလိပ်အရာရှိကြီး၏အနီးသို့ကပ်၍

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ နောက်ထပ်မသင်္ကာဖွယ်လူတစ်ယောက် မရှိဘူးဆိုတဲ့ သက်သေလည်း မရှိဘူးပေါ့။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ပုလိပ်အရာရှိကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“မရှိပါဘူး။”

ဟု ဖြေလေ၏။

ထိုအခါ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က အောင်မြင်သော အမူအရာဖြင့်

“မူခင်းတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာရင် လုံလောက်တဲ့သက်သေခံချက်လိုပါတယ်။ လောကမှာ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာရင် အကြောင်း တရားတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ပုလိပ်အရာရှိကြီးဟာ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးလို့ ရုံးတော်မှာ ကိုယ်တိုင်လာရောက် အစစ်ခံတာမဟုတ်လား။ ရုံးတော်ကိုရောက်လာတဲ့ ပြည်သူတွေက လည်း တရားခံကို ကြိုးမိန့်ပေးစေချင်လို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အပြစ်မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘာကို ကယ်တင်ချင်တဲ့ သဘောပါပဲ။ ပြည်သူလူထုက အမှန်တရားကို မြတ်နိုးပါတယ်။ တရားခွင့်ကို ရောက်လာသူတိုင်းဟာ တူညီသော ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာတာပါ။ ဒီမူခင်းကြီးမှာ ဘယ်လောက် အံ့သြစရာကောင်းသလဲဗျာ။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ကျူးလွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အနောက်မှာ သက်သေအထောက်အထားတစ်ခုတော့ ရှိသင့်ပါတယ်။ လေးစားအပ်တဲ့ တရားသူကြီးမင်းခင်မှာ”

ပုလိပ်အရာရှိကြီးဆီမှာ ဘာဖြစ်လို့ တိကျခိုင်လုံတဲ့သက်သေ
တစ်ခုမရှိရတာလဲလို့ မေးချင်ပါတယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ တရားခွင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
သွားလေ၏။

ကိုရန်နိုင်နှင့် ဦးဘလှအောင်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစိုက်
ကြည့်လိုက်၏။ စက်ရှင်တရားသူကြီးက တရားခွင်ကို နောက်လ
(၁၅) ရက်၌ ကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း ရက်ချိန်းပေးလိုက်လေ၏။

တရားခွင်ပြီးသောအခါ ကိုရန်နိုင်၏မိတ်ဆွေ တရားရေး
ဝန်ထမ်းများသည် ဝမ်းသာအားရ လာရောက်နှုတ်ဆက်၍ လူတစ်ဦး
က

“ ကိုရန်နိုင်လျှောက်လဲတာ သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ၊ တရား
သူကြီးတောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတယ်၊ ဦးဘလှအောင်
ကြီးတော့ ကိုရန်နိုင်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရတာ ကံဆိုးတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ တရားရုံး၏အပြင်ဘက် စင်္ကြံလမ်း၌
မစိန်ချစ်တို့ ညီအစ်မသည် ကိုရန်နိုင်ကို စောင့်ကြို၍ မစိန်ချစ်က

“ ကိုရန်နိုင်လျှောက်လဲချက်ပေးတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊
တရားခွင်ကလူသွားလုံး ကိုရန်နိုင်လျှောက်လဲတာ ကောင်းတယ်
လို့ ချီးမွမ်းကြတယ်၊ ကျွန်မတို့ မိုးထိနဲ့ စကားပြောချင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ၊ မိုးထိကို ပုလိပ်တွေခေါ်လာမဲ့
ကြော်လမ်းက သွားစောင့်နေကြမယ် ”

ဟု ပြောပြီး မိုးထိတို့ လာရာလမ်း၌ သွားစောင့်နေကြ၏။

ခဏကြာလျှင် မိုးထိသည် ပုလိပ်နှစ်ယောက်ခြံ၍ ရောက်ရှိ
လာလေ၏။ မစိန်ချစ်သည် မိုးထိ၏အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး

“ နင် ဘာမှမပြုနဲ့နော်၊ ငါတို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးထိက စိတ်ပျက်အားငယ်သော အမူအရာ
ဖြင့် မစိန်ချစ်ကိုကြည့်၍

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိန်စိန်ရယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မစိန်ချစ်က မိုးထိကို မနှုတ်သက်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“ နင်နဲ့ငါကြားမှ ကျေးဇူးတင်စကားပြောစရာလိုလို့လား။
နင်ဟာ ငါ့ရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ။ နင့်အတွက် ငါ့မှာ တာဝန်
အားလုံးရှိတယ်။ ထောင်ထဲကို ငါ မကြာခဏ လာတွေ့မယ်နော်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုအခိုက်မှာပင် စကြွလမ်းတစ်ဖက်မှ သေသူမောင်မောင်ရှင်
၏ ခံစား မမြဲနွယ်သည် မောင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ တပည့်တပန်းများ
ခြံရံ ရောက်ရှိလာ၏။

သူတို့အနီးသို့ရောက်သောအခါ မမြဲနွယ်သည် မိုးထိနှင့်
မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို အနီး၌ရှိသော
ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က မသိမသာ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

မစိန်ချစ်သည် မိုးထိကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် အနေအထိုင်၊
အစား အသောက် ဆင်ခြင်ရန် အကြိမ်ကြိမ် မှာကြားနေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်ကမူ အဝေးသို့ရောက်ရှိနေသော မမြဲနွယ်တို့လူစုကို
ကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်နေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်နှင့် စိတ်ရောဂါ ဆရာဝန်ဒေါ်မမကြီးသည်
အင်းစိန်ထောင်၌ မိုးထိကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပြန်၏။

ထောင်မှူးကြီး ဦးဘဦးသည် ကိုရန်နိုင်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသူ
ဖြစ်သဖြင့် ထောင်စည်းကမ်းကိုချိုးဖောက်ကာ လုံခြုံစိတ်ချရသော
ခန်းကျဉ်းလေး၌ မိုးထိကို တွေ့ဆုံစေ၏။

ထိုသို့တွေ့ဆုံရာ၌ ကိုရန်နိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း အခန်းထဲမှ
ထောင်ထွက်သွားရ၏။

ဒေါ်မမကြီးက မိုးထိကို ခင်မင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ စားပွဲ၌

ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးနောက်

“ ဒီနေ့ ဆရာမမေးချင်တာက မင်းနဲ့ မစိန်ချစ်အကြောင်းပဲ
မစိန်ချစ်နဲ့မင်းနဲ့က ငယ်စဉ်တုန်းက ရွာမှာနေစဉ်ကတည်းက
သူငယ်ချင်းတွေဆို၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စားအတူ၊ သွားအတူ
နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်ဆို ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မိုးထိ၏မျက်နှာ အနည်းငယ်ရွှင်ပြသွား
ပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့မစိန်ချစ် ကလေးအရွယ်မှာပဲ
ဆုံစည်းခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့ရွာမှာ ဝမ်းရောဂါဖြစ်တော့ ကျွန်တော်
တို့ရွာမှာ တစ်နှစ်လောက် လာခိုအောင်းနေကြတယ်၊ မစိန်ချစ်အဖေ
ကျွန်တော့်အဖေဟာ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေ ပါ၊ ဒါကြောင့်
မစိန်ချစ်တို့မိသားစု ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပဲ အတူ ပူးပေါင်းပြီး
နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ နောက်တော့ မစိန်ချစ်ရဲ့အဖေဟာ မြို့က
သစ်စက်မှာ အလုပ်ရပြီး ရွာက ပြောင်းရွှေ့သွားကြတယ်၊ အဲဒီတုန်း
က ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ ”

ဟု ပြောပြီး မိုးထိသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အမူအရာ
ပြောင်းသွားပြီး ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဒေါ်မမကြီးကိုကြည့်ကာ

“ ကျွန်တော်လေ မစိန်ချစ်နဲ့ခွဲရမှာစိုးလို့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို
အတင်းဖက်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လူကြီးတွေက
အတင်းခွဲလိုက်ကြတယ်၊ သူတို့မိသားစုလိုက်သွားတဲ့ နားလှည်း
နောက်မှာ ကျွန်တော် အရူးတစ်ယောက်လို ပြေးလိုက်သွားပြီး
မစိန်ချစ်ကို လှည်းပေါ်က ပြန်ဆွဲချတယ်၊ ကျွန်တော်ကို ကာလသား
ကြီးတွေက အတင်းချုပ်ပြီး ရွာကိုပြန်ခေါ်လာတယ်၊ ကျွန်တော်က
သူ့ကို စိန်စိန်လို့ တကြော်ကြော်အော်ပြီး ရုတ်တရက် မျက်လုံးထဲမှာ
အမှောင်ဖုံးသွားတယ်၊ အဲဒီနောက်ကဖြစ်ရပ်တွေကို ကျွန်တော်
သတိမရတော့ဘူး၊ မစိန်ချစ်က စက္ကူစုတ်လေးမှာ ရေးပေးသွားတဲ့
သူတို့လိပ်စာလည်း ပျောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ရွာလမ်းတ
လျှောက်မှာ မစိန်ချစ်ရဲ့လိပ်စာ စာရွက်လေးကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်
ရှာဖွေနေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိပ်စာကို မတွေ့ရတော့ပါဘူး၊ ကိုယ်
ကိုယ်တိုင်လည်း အပြစ်တင်မဆုံးခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်

တို့နှစ်ယောက် လွဲခဲ့ကြတာပဲ။ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ မစိန်ချစ် တစ်ယောက်ပဲ သူငယ်ချင်းရှိတယ်။ သူနဲ့ဝေးပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ သူငယ်ချင်းမလုပ်တော့ဘူး။”

ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေပြန်၏။ ပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“တင်အုန့်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မစိန်ချစ်ဆီက စာလေး တစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ရူး မတတ်ပါဘဲ။ ကျွန်တော် သူမကို ချက်ချင်းစာပြန်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ စာတွေ့ အပြန်အလှန်ရေးကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်းတွယ်တာ နေခဲ့တယ်။ သူ့ဆီက စာလာတဲ့အုန့်မှာ ကျွန်တော် ထမင်းတောင်မစား နိုင်အောင် ဝမ်းသာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့ပေါ်မှာ မစိန်ချစ်တို့ မိသားစုဟာ အခက်အခဲတွေ အများကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ မစိန်ချစ် အဖေ သစ်စက်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း လက်ပြတ်သွားတော့ အလုပ်က ထွက်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို မိခင်ဖြစ်သူက

အဖေရောင်းပြီး တာဝန်ယူတဲ့အချိန် ဖခင်ကြီး ဆုံးသွားတယ်။ ဒီအချိန် မှာ ရွာမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်အဖေလည်း ဆုံးပါးသွားတယ်။ နောက် တော့ အမေလည်း စိတ္တဇဖြစ်ပြီး ရေနစ်သေဆုံးရတော့ တာပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတော့တာပဲ။”

ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။
ဒေါ်မမကြီးသည် မိုးတိမ်၏ အားငယ်နှမ်းလှသော အမူအရာ တို့ကြည့်၍ ကရုဏာသက်မိလေ၏။

သူ၏အတိတ်ကို ပြန်မဆွဲချင်သော်လည်း မိုးထိ၏ ဝေဒနာ အတိမ်အနက်ကို သိနားလည်ဖို့လို၏။ ဒေါ်မမကြီးက မိုးတိမ်၏ အားငယ်နှမ်းလှနေသော မျက်ဝန်းများကိုကြည့်၍

“မစိန်ချစ်နဲ့မိုးထိနဲ့ ဘယ်လိုပြန်ဆုံကြတာလဲ၊ ပြောပါဦး။”
ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မိုးထိ၏စိတ်အားငယ်နေသော မျက်နှာ သည် ကြည်နူးရိပ်သန်းလာပြီး

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီအချိန်ဟာ ကံအကောင်းဆုံးအချိန်ပါ

ပဲ၊ တစ်သက်လုံး ကံဆိုးလာတဲ့ကျွန်တော်က နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ မစလို့ ကံကောင်းသွားခဲ့တယ် ထင်တယ်။ တစ်နေ့ မြို့ပေါ်ကို ဆရာတော်ကြီးနဲ့ လိုက်သွားရတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ဆွမ်းစားနေချိန်မှာ ဂျာနယ်အဟောင်းလေး တစ်စောင်ကို ကျွန်တော်ဖတ်ရတယ်။ အဲဒီဂျာနယ်လေးမှာ မစိန်ချစ်ရဲ့အင်တာဗျူးလေးတစ်ခုပါတယ်။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မမကြီးက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့် “မစိန်ချစ်က အဆိုတော်ဖြစ်နေပြီပေါ့။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးထိက ကြည်နူးဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဟင့်အင်း... အဆိုတော်မဖြစ်သေးဘူး၊ သူ အဆိုတော်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့အချိန်ပဲ။ တက်သစ်စ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေါ့။ မစိန်ချစ်က သူ့ရဲ့အင်တာဗျူးထဲမှာ ငယ်ငယ်တုန်းက သူနေခဲ့တဲ့ ရွာကလေးရယ်၊ ရွာကလေးမှာကျန်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူးလို့ ဆိုခဲ့တယ်။ ဒီဂျာနယ်ကိုဖတ်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာလိုက်ရတာ၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ရန်ကုန်

ဒီလို ရောက်လာတော့တာပဲ။”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်မမကြီးက ပြုံး၍နားထောင်ကာ

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ပြန်တွေ့တော့ ပျော်ဖို့သိပ်ကောင်းမှာ

မဟုတ်ဘူး။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးထိက ခေါင်းညိတ်၍

“သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ ပြန်လည်တွေ့တဲ့အချိန်ကို

ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။”

ဟု ပြုံးရိပ်သန်းနေသော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ဒေါ်မမကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ပြန်ဆုံတဲ့အချိန်မှာ မစိန်ချစ်က ဝမ်းသာ

အားရ ကြိုဆိုရဲ့လား။”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မိုးထိက ခေါင်းညိတ်၍

“သိပ်ကြိုတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြင်မြင်ချင်း

ဘစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြေးပွေထားလိုက်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့

ပြန်ဆုံတဲ့နေရာက ဂျက်ဆင်ကောလိပ်ရှေ့မှာလေ၊ မစိန်ချစ်က

ကောလိပ်ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီလေ။ နောက်တော့ မစိန်ချစ်က
ကျွန်တော်ကို ဘုံဘေးဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သွင်းပေးခဲ့တယ်
ကျွန်တော် ဓာတ်ပြားတိုက်မှာအလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ မစိန်ချစ်အတွက်
သီချင်းလေးတွေ ရေးပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောရင်း သူ၏စကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။

ဒေါ်မမကြီးက မိုးထိထဲမှစကားကို မျှော်လင့်နေသော်လည်း
ဆက်၍ပြောလိုဟန် မရှိတော့ဘဲ-

“ ကျွန်တော်ကြိုးစားနေတုန်း ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ကြုံရတာ
စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာဗျာ၊ သူနဲ့ကျွန်တော်က မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားနေ
ပြီ၊ ကျွန်တော်အောင်မြင်မှဖြစ်မှာပေါ့နော်၊ သူက မိုးဒေဝီဓာတ်ပြား
နိုင်ငံကျော်ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်က အညတရ တယောသမားပေါက်
လေး၊ အဝေးကြီး၊ အဝေးကြီးပါနော် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မမကြီးက မိုးထိကို ကရုဏာသက်
စွာ ကြည့်၍

“ မဝေးပါဘူးကွယ်၊ လူဟာ ကြိုးစားရင် အာမဆို ဖြစ်နိုင်

ပါတယ်၊ ယောက်ျားတံခွန်လုံ့ရည်ချွန် ကောင်းကင်တမ္ပတ
ကြယ်ကိုဆွတ်ဆိုတဲ့ စကားရှိသားပဲ၊ စိတ်မလျှော့လိုက်ပါနဲ့၊ ဒါနဲ့
မင်းက မစိန်ချစ်အပေါ် မေတ္တာရှိနေပြီလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဒေါ်မမကြီး၏အမေးကြောင့် မိုးထိ၏
မျက်နှာပိုင်းညိုသွားပြီး

“ မေတ္တာရှိနေသလား၊ မေတ္တာရှိနေလို့ ဘာထူးမှာလဲ၊
မတူညီတဲ့ ဘဝနှစ်ခုဟာ နီးစပ်ဖို့ခက်ခဲပါတယ်၊ မမိတဲ့ပန်းကို
တုံးခုလို့လှမ်းရင် ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ၊ ကျွန်တော် မတွေးရဲဘူးဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးသည် သူမ၏မှတ်စုစာအုပ်လေး
၌ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို တိတိကျကျဖြေဆိုခြင်းမရှိဟု ရေးမှတ်ထား
လိုက်လေ၏။

ဒေါ်မမကြီးသည် မိုးထိကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်း
၌ ထိုင်စောင့်နေသော ကိုရန်နိုင်ထံသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

အပြန်လမ်း၌ ဒေါ်မမကြီးက

“ ဒီနေ့ ကျွန်မတို့လူနာရဲ့အသည်းနှလုံးကို မြှင့်လိုက်ရ

သလိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ပြောပါဦး ဆရာမရယ်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက

“သူ့ရဲ့ငယ်စဉ်ဘဝက နာကြည်းကြေကွဲစရာတွေ ပြည့်နက်
နေတယ်။ သူက ခံစားမှုကြီးတယ်။ အရာရာကို လေးလေးနက်နက်
ခံစားတတ်တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက မစိန်ချစ်နဲ့ အတူတူနေခဲ့ဖူးတယ်။
သူက မစိန်ချစ်ကို သိပ်ပြီးတွယ်တာခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်
ငယ်စဉ်ခွဲခွာချိန်ကတည်းက မစိန်ချစ်ကို မခွဲနိုင်လို့ ပွေ့ဖက်ထားခဲ့
တယ်တဲ့။ နောက်တော့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မှောင်အတိတ်လွှမ်းသွား
တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီလိုခံစားမှုမျိုးဖြစ်တာ သူ့အမေဆုံးတုန်းက
စတင်တယ်လို့ ကျွန်မထင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ အသက်ဆယ်နှစ်သား
အရွယ်ကတည်းက အခုလိုခံစားမှုမျိုးဖြစ်ပေါ်နေတာပဲ။ သူ့အမေဟာ
စိတ္တဇရောဂါနဲ့ ဘဝဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူလည်း မျိုးရိုးလိုက်တဲ့
သဘောပဲ။ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး တွယ်တာတဲ့ မစိန်ချစ်ကိုလည်း

ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။ သူ့အမေကိုလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ မစိန်ချစ်နဲ့ပြန်ဆုံ
တွေ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြန်ရှင်သန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့
လေးလေးနက်နက် ခံစားတတ်တဲ့ သူ့အတွက်တော့ ဘဝနှစ်ခုက
သိပ်ကွာခြားလွန်းတယ်။ သူဟာ မစိန်ချစ်ကို တွယ်တာနေပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“မစိန်ချစ်က သူ့အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားမယ် ထင်
သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက ခေါင်းမာယမ်း၍

“သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုအကြီးကြီးဖြစ်နေတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ကူး
ယဉ်အိပ်မက်တွေက ရှင်သန်နေတာ။ မစိန်ချစ်ရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ သူ့
လောက် ပမာဏကြီးမယ် မထင်ဘူး။ မစိန်ချစ်က သူ့ကို သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားရင်ထားမယ်။ ကျွန်မ တိတိကျကျ
မပြောနိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က

“သူ့ရင်ထဲက စိတ္တဇကို ဆရာမကြီး တဖြည်းဖြည်း

မြင်နေပြီပေါ့။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မ သူ့ရင်ထဲကို မြင်နေတယ်၊ သူ့မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ၊ စိတ်အားငယ်မှုတွေပဲ အများကြီးတွေ့ရတယ်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အပြုအမူတွေ မတွေ့ရဘူး၊ သူဟာ အနုပညာသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့အနားမှာ တယောရှိရင် ကျွန်မကို ထိုးပြမှာ သေချာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ သူနဲ့လူသတ်မှု မပတ်သက်ဘူး၊ သူဟာ စိတ်ဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တိတိကျကျ သက်သေ ဖြဖို့ခက်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးကလည်း ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက သူဟာ စိတ္တဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ လူသတ်မှုနဲ့မပတ်သက်ပါဘူးလို့ သက်သေခံရုံနဲ့ တရားသူကြီးက မိုးထိကို လွှတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊

အများဆုံးဖြစ်နိုင်ရင် ကြိုးမိန့် (ဒါမှမဟုတ်) နှစ်ကြီးက နှစ်သေး ဖြစ်သွားမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ အမှန်တရားဘက်က အောင်ပွဲခံရမှာပေါ့ ဆရာမကြီး၊ သူ လွတ်ကိုလွတ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြတာ ပေါ့၊ ဆရာမကြီး ကျွန်တော့်ကို ကူညီပေးတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာ ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ သူနဲ့စကားပြောရတာ ခံစားချက်တွေ အများကြီးမြင်ရ တယ်၊ အခုအချိန်မှာ မိုးထိနဲ့မတွေ့ဘဲတောင်မနေနိုင်တော့ဘူး ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်နှင့် မစိန်ချစ်သည် ထိုနေ့ည၌လည်း ဘုံဘော ရက်စတော့ရင့်၌ ချိန်းဆို၍ ညစာစားကြ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်နှင့် ညစာစာရင်း သူ၏ရင်ထဲတွင် ဘစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသော ခံစားမှုမျိုးကို ကြုံတွေ့ရ၏။

သူသည် အမှူသည် မိန်းကလေးများစွာနှင့် ညစာအတူတူစားဖူး၏။

သို့သော် မစိန်ချစ်နှင့် ညစာစားရခြင်းမှာ ရင်ခုန်လိုက်မောဖွယ် ကောင်းလွန်းလှ၏။

မစိန်ချစ်နှင့် အမှုအကြောင်းပြောရမှာ သူ ပျော်ရွှင်နေ၏။ သူမ အနားမှာရှိနေလျှင် ငြီးငွေ့သည်မရှိ။ မစိန်ချစ်ကို မိမိ မေတ္တာရှိနေသလောဟု တွေးမိ၏။

ထိုအတွေးကြောင့် သူ၏ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခါစွားလေ၏။ ထိုနေ့ညက မစိန်ချစ်၏အိမ်ရှေ့သို့ ကားဖြင့်လိုက်ပို့၏။ မစိန်ချစ်သည် အမှောင်ထဲ၌ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ သွားတော့မယ်နော် ”

ဟု ဆိုလိုက်ပြန်၏။

ထိုအသံသည် သူ၏ရင်ကို လှုပ်ခါစေ၏။ အမှောင်လွှမ်းထားသော ညချမ်းအချိန်၌ မိန်းမလှလေးတစ်ဦး၏ညှိုငင်သောအသံကို မိမိ ကြားသိဖူး၏။

သို့သော် မစိန်ချစ်နှင့်မတူ။ မစိန်ချစ်က ရင်ခုန်လိုက်မောဖွယ်

ကောင်း၍နေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည်။ ထိုညက တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ဘဲ မစိန်ချစ်အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိ၏။

နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်ချိန်၌ မိမိကိုယ်မိမိ မစိန်ချစ်ကို မေတ္တာရှိနေပြီဟု နားလည်လိုက်၏။ ထိုအခါ မျက်လုံးထဲ၌ မိုးထိ၏မျက်နှာကိုမြင်ပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားလေ၏။

❀ ❀ ❀

ဒုတိယမြောက်တရားခွင်သို့ သတင်းထောက်များ စုံညီစွာ
ရောက်ရှိလာပြီး သတင်းယူကြ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် သတင်းထောက်များ၏အမေးကိုမဖြေဘဲ
လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်သွား၏။

တရားလိုရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က သတင်းထောက်များ
အလယ်၌ ရင်ကိုကော့၍

“အမှုပြီးတော့မှာပါ။ ဒီနေ့တစ်နေ့တည်းနဲ့ အမှုရဲ့အဖြေ
ထွက်သွားစေရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နားစွင့်နေကြပါ။ ကိုရန်နိုင်ရဲ့

ကျဆုံးခန်း ရောက်ပါပြီ”

ဟု မိမိအမည်ကို ထည့်ပြောသွားလေ၏။

တရားလိုရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်၌ မည်သည့်နိုင်ငံမရှိသည်
သိချေ။

ကိုရန်နိုင်သည် ထိုနေ့တရားခွင်၌ မိမိကိုယ်မိမိ စိုးရွံ့နေသကဲ့
သို့ ရှိလေ၏။ တရားခွင်၌ ဦးဘလှအောင်သည် တရားသူကြီးကို
ဦးညွှတ်၍

“အလွန်အရေးပါတဲ့ သက်သေတစ်ခုကို တင်ပြမှာပါ”

ဟု ပြောပြီး အနောက်သို့လှည့်၍ သူ၏လက်ထောက်ထံမှ
အစိမ်းရောင်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်သည် အစိမ်းရောင်သားရေဖုံးစာအုပ်ကို
ဖိုင်၍ တရားခံမိုးထိအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး

“ဟောဒီ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့စာအုပ် မဟုတ်
ဘူး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မိုးထိသည် ထိုစာအုပ်ကိုကြည့်၍

မျက်စိ မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ သေသူဦးမောင်မောင်ရှင်၏ယောက်ဖ
တေးရေးဆရာ ကိုတင်နွယ်က မျက်နှာမဲ့လိုက်လေ၏။ ရှေ့နေကြီး
ဦးဘလှအောင်က စာအုပ်ကို ထောင်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော
မိုးထိကို ထပ်မေးမြန်းလေ၏။

မိုးထိက ခေါင်းငုံ့၍

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

ဟု လေသံတီးတိုးဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က သဘောကျဟန်ဖြင့်
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် စာအုပ်ထဲက သီချင်းတွေကလည်း
ခင်ဗျားရေးထားတာပေါ့ ”

ဟု ဆိုကာ စာအုပ်ထဲရှိ စာရွက်များကို လှန်၍ပြလေ၏။

မိုးထိသည် ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍
ဖြေဆိုရခက်ဟန်ဖြင့် တွေ့ဝေနေလေ၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က ထပ်မံ၍

“ ကျုပ်မေးနေတယ်လေ၊ စာအုပ်ထဲက သီချင်းတွေက
ခင်ဗျားရေးတာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးထိက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

ဟု ထပ်မံ၍ ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဘလှအောင်သည်
အောင်မြင်သူတစ်ဦး၏ ဟန်ပန်ဖြင့် စားပွဲခုံပေါ်ရှိ မစိန်ချစ်၏ မိုးဒေဝီ
အတ်ပြားယူကာ

“ ဒီဇာတ်ပြားထဲက သီချင်းတွေအားလုံးကို ခင်ဗျားရေးသား
ထားတာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရဲ့စာအုပ်ထဲမှာ ဒီသီချင်းတွေ တွေ့ရ
တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တရားသူကြီးသည် မျက်မှန်ကိုချုတ်၍
အထောက်အထားဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

တရားခွင့်ရှိ ပရိသတ်များအားလုံးသည် အလွန်အံ့သြဟန်ဖြင့်
ကြည့်ရှုနေကြ၏။ မြန်မာပြည်တစ်လွှား၌ လွန်စွာကျော်ကြား

သော မိုးဒေဝီသီချင်းကို တရားခံမိုးထိဆိုသူက ရေးသားသည်ဆို၏။

လူများအားလုံး မိုးထိ၏အဖြေကို စောင့် ကြည့်နေကြ၏။

ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်သည် ဦးဘလှ၏ထိုးနှက်ချက်များကို စိတ်
လွှဲစရာစွာ စောင့်ကြည့်နေ၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က ထပ်မံ၍ မေးမြန်းပြန်၏။

“ မိုးဒေဝီသီချင်းဟာ ခင်ဗျားရေးတယ်ဆိုပေမဲ့ ဟောဒီ
ဓာတ်ပြားမှာတော့ သီချင်းအားလုံးကို တေးရေးဆရာ ကိုတင်နွယ်
ရေးတယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်၊ ဘာလို့ ခင်ဗျားနာမည် ရှိမနေတာ
လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်သည် ထိုမေးခွန်း
အတွက် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

သေသူ ကိုမောင်မောင်ရှင်၏ယောက်ဖ တေးရေးဆရာ
ကိုတင်နွယ်က မိုးထိကို စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

မိုးထိသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်ဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ
လေ၏။ ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု

သော အမှုအရာဖြင့်

“ ကျုပ်မေးခွန်းကို ကျေးဇူးဖြုပြီး ဖြေပေးပါ၊ မိုးဒေဝီ
ဓာတ်ပြားထဲက သီချင်းအားလုံးကို ခင်ဗျားရေးပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့
တေးရေးဆရာ ကိုတင်နွယ် ဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ၊
ပြောစမ်းပါ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မိုးထိသည် မဖြေနိုင်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေ၏။ တရား
သူကြီးက ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အရေးပါဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဦးဘလှအောင်က မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှု
အပြည့်ဖြင့်

“ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ၊ တရားခံမိုးထိ မပြောဝံ့တဲ့
တေးကို ကျွန်တော်ပြောပြပါ။ ” ဟု ရှေ့နေ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ
အလွန်နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ အတော်တော်မစိန်ချစ်ရဲ့ မိုးဒေဝီဓာတ်ပြား
ထဲက သီချင်းတွေကို ရေးဆိုသူဟာ သေဆုံးသူ ကိုမောင်မောင်ရှင်ရဲ့
ယောက်ဖ တေးရေးဆရာ ကိုတင်နွယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးထိက

၁၈၂ မင်းမြတ်သူရ

ရေးသားပေးခဲ့တာပါ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်သည် စိတ်ထဲက

“သွားပါပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး မိုးထိကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်
လိုက်လေ၏။

မိုးထိသည် အကြီးမားဆုံးအမှားကြီးတစ်ခုကို တျူးလွန်ခဲ့ချေ
ပြီ။ ဤမျှအရေးပါသောဖြစ်ရပ်ကို မိမိအား အသိမပေးဘဲ ထိန်ချန်
ထားခဲ့လေ၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က မိမိကိုယ်မိမိ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားသော
အမူအရာဖြင့်

“တကယ်တော့ မိုးထိဟာ ပိုက်ဆံလေးငါးဆယ်နဲ့ မိုးဒေါ်
အပါအဝင် သီချင်းတွေကို မှာငွေ ဘတ်ပြားတိုက်ကို ရောင်းချခဲ့
တာပါ။ ဘုံဘောဓာတ်ပြားတိုက်ရဲ့ သီချင်းရေးဆရာအမည်ကို
တေးရေးဆရာ ကိုတင်နွယ်အမည်နဲ့ ဖယ်ဝေခဲ့တာပါ။ ဒီဖြစ်ရပ်တွေ
ကို နောက်ပိုင်းမှာ တေးရေးဆရာ ကိုတင်နွယ်ကိုယ်တိုင် သက်သေ

စေတာနာတာပေ

အဖြစ်ထွက်ဆိုမှာပါ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးထိသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ခေါင်း
ငိုက်စိုက်ကျနေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကို ကြည့်ပြီး ဒေါသစိတ်များ တဖွားဖွား
ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အံကို မသိမသာကြိတ်ထားလေ၏။

တရားသူကြီးကလည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ
ကြည့်ရှုနေကြ၏။ ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က အောင်နိုင်သူတစ်ဦး၏
အမူအရာဖြင့်

“ဒီနေ့ မိုးဒေါ်ဓာတ်ပြား လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင်ခဲ့
တဲ့အတွက် မိုးဒေါ်သီချင်းသီဆိုသူ မစိန်ချစ်နဲ့ ဘုံဘောဓာတ်ပြားတိုက်
ဟာ တဟုန်ထိုး နာမည်ကြီးလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးဒေါ်သီချင်း
ဖန်ဆင်းရှင် မိုးထိကတော့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ဘဝက မတိုးတက်ဘဲ
ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပုထိုးဇင်ပီပီ မကျေနပ်ချက်တွေ ဖြစ်ပေါ်
လာတာပါ။ လူမှန်ရင် လောဘစိတ်ရှိတယ်ဆိုတော့ ကိုမိုးထိဟာ
မိုးဒေါ်ဓာတ်ပြား လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင်မှုကြောင့် လောဘ

စေတာနာတာပေ

စိတ် ပိုမိုဖြစ်ပေါ်လာတယ် ”

ဟု ပြောပြီး ပိုင်နိုင်ဟန်ဖြင့် တရားသူကြီးကိုကြည့်လိုက်လေ၏။

“တရားသူကြီးသည် ဦးဘလှအောင်စကားကို လက်ခံဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ဦးဘလှအောင်က ပိုင်နိုင်သော အမှုအရာဖြင့်

“ ကိုမိုးထိဟာ မိုးဒေဝီဓာတ်ပြား မအောင်မြင်မီက သူ့မှာ အလိုလောဘမရှိသေးဘူး၊ သူ့အတွက် နာမည်ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ နောက်တော့ မိုးဒေဝီဓာတ်ပြားရဲ့အောင်မြင်မှုကိုကြည့်ပြီး လောဘစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ ဦးမောင်မောင်ရှင်တို့ဟာ သူ့ရဲ့ကြိုးစားမှုကို ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်တယ်လို့ မြင်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဓာတ်ပြားတိုက်မှာ ငွေညစ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ တရားခွင့်ဦးနားထောင်နေသော သေသူကိုမောင်မောင်ရှင်၏ဇနီး မမြနွယ်သည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က သူ၏ပိုင်နိုင်လှသော လျှောက်လဲ

ချက်များကို ထွက်ဆိုပြန်၏။

“ ကိုမိုးထိဟာ ဓာတ်ပြားတိုက်ကို ငွေညစ်ဖို့အတွက် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ်၊ ဒီသီချင်းတွေကို သူရေးထားတာလို့ တစ်နိုင်ငံလုံးကို ဖွင့်ချလိုက်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး လိုတဲ့ငွေပမာဏကို ပြောတယ်၊ ဓာတ်ပြားတိုက်သူဌေးကလည်း သူငွေပေးပြီးဝယ်ထားတဲ့ ဟွဲ့ညှင်းကို သူတစ်ပါးလက်မအပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအတင် စကားများပြီး လူသတ်တဲ့အဆင့်ထိရောက်ခဲ့တာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်သည် အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီး မိုးထိကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိုးထိသည် မည်သူ့ကိုမျှမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေလေ၏။

ဦးဘလှအောင်က ဆက်လက်၍

“ တေးရေးဆရာ ကိုတင်နွယ်ဟာ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းခံပြီး အမှုမှန်ပေါ်အောင် ကူညီခဲ့တာပါ၊ ဒီနေ့တရားခွင့်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာကို စတေးခဲ့တာ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးလို့ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တရားသူကြီးသည် သဘောပေါက်ဟန်နဲ့

ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်ကမူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နဖူးကို
လက်ဖြင့်အုပ်လိုက်မိ၏။

ယနေ့ တရားခွင်၌ ဦးဘလှအောင်တို့လူစု အကြီးအကျယ်
အောင်ပွဲခံသွားချေပြီ။

မောင်မောင်ရှင်၏ဇနီး မမြနွယ်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး
တရားခွင်မှ ထွက်သွားလေ၏။

“ကိုရန်နိုင်သည် မကျေမချမ်းဖြင့် မိုးထိကို ကြည့်လိုက်လေ
၏။ မိုးထိသည် အသိဉာဏ်သိမ်မွေ့၍ မိုက်မဲလွန်းလှ၏။ မိုးဒေဝီ
သီချင်းကိစ္စကို မိမိကိုပြောထားသင့်သည်။

ယခုတော့ တစ်ဖက်ရှေ့နေက မရူမလှ တိုက်ခိုက်သွားချေ
ပြီ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မိုးထိနှင့် အမြန်တွေ့ဆုံရှင်းလင်းရ
တော့မည်။

ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်သည် နောက်တစ်နေ့မှာပင် ထောင်သို့
သွားပြီး မိုးထိကို ဒေါသတကြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေတော့၏။

“မင်း ဘာလို့ မိုးဒေဝီသီချင်းကို ကျုပ်ကိုမပြောတာလဲ၊
မင်း ကြိုးစင်သွားချင်လို့လား၊ ထွက်ဆိုချက်တွေအားလုံးက မင်းကို
တရားခံလို့ ပြောနေကြတာယ်၊ မင်းကို လူသတ်သမားလို့ ထင်နေ
ကြပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးထိသည် အပြစ်ရှိသောလူတစ်ဦးကဲ့သို့
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေ၏။ ကိုရန်နိုင်က လက်သီးဆုပ်၍

“ ငါတစ်ယောက်တည်း မင်းကိုယုံကြည်နေတာကွ၊
ဒီသီချင်းတွေအားလုံး မင်းရဲ့သီချင်းတွေပါလို့ ဘာဖြစ်လို့မပြောခဲ့တာ
လဲ ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေရာ မိုးထိသည် ဖြေဆိုရခက်သည့်အနေ
ဖြင့် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

“ သူတို့နာမည်မဖျက်ပါဘူးလို့ ကတိပေးထားခဲ့ရတယ်၊
နောက်ပြီးတော့ ကိုရန်နိုင်ကလည်း ကျွန်တော်ကို မမေးမြန်းခဲ့ဘူး ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏စကားကို ရပ်ထားလိုက်၏။

“ ဒီအမှုမှာ တရားလိုရဲ့အဓိကအားနည်းချက်က တရားခံ
က သေသူကို ဘာကြောင့်သတ်တယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်တာပဲကွ၊
အခုတော့ သူတို့ပြောနိုင်သွားပြီ၊ မင်းသတ်တယ်ဆိုတဲ့ရှည်ရွယ်ချက်
ကို ပြောနိုင်သွားပြီ၊ မင်းဟာ လူသတ်သမားဖြစ်သွားပြီ၊ ကြိုးမိန့်
ကျဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ ”

ဟု ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုနေလေ၏။

မိုးထိသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမှုအရာဖြင့် ကိုရန်နိုင်ကို

မြဲကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဂီတလောကမှာ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ အမြဲရှိနေတာပဲ၊
နာမည်မရှိသေးတဲ့ သီချင်းရေးဆရာရဲ့သီချင်းကို နာမည်ကြီး သီချင်း
ရေးဆရာက နာမည်ခံတယ်၊ အချို့စီးပွားရေးသမား ထုတ်ဝေသူတွေ
က နာမည်ခံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနာမည်ခံရုံနဲ့ အားလုံး လူသတ်မှု
တွေ ဖြစ်ကုန်ကြမှာလား ”

ဟု စိတ်ဆင်းရဲသော အမှုအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ မိုးထိ
က ရီဝေသောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကိုရန်နိုင်ကိုကြည့်၍

“ အဲဒီသီချင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် သူဌေးနဲ့ ရှင်းခဲ့ပြီး
ပြီ၊ သူဌေးကို ပြဿနာမရှာခဲ့ဘူး၊ သူဌေးက ကျုပ်အပေါ် ကောင်း
နေတာပဲ၊ သူ့ကို ဘာလို့ရန်လုပ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီတုန်းက သူဌေးက
သူ့ယောက်ဖ၊ တေးရေးဆရာ ကိုတင်နွယ်က သူဌေးကိုမတိုင်ပင်ဘဲ
ကျုပ်သီချင်းကို နာမည်ခံခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူဌေးက ကျုပ်ကို
အနူးအညွတ်တောင်းပန်ခဲ့တယ်၊ နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရဘူးလို့
ကတိပေးတယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ သီချင်းတွေကို

ကျုပ်မှာမည်နဲ့ အသုံးပြုပေးမယ်လို့ ကတိပြုတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် အရမ်းကျေနပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်မှာ အရည်အချင်းရှိတဲ့အတွက် တစ်နေ့ နိုင်ငံကျော်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ သူဌေးက ကျုပ်ရဲ့ နစ်နာမှုအတွက် ငွေငါးဆယ်ကို အတင်းပေးခဲ့တယ်။ ကျုပ် မယူဘူးလို့ ငြင်းတာတောင် မရဘူး။ သူဌေးက ကျုပ်အပေါ် သိပ်ကောင်းခဲ့ပါတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က မိုးထိကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ မိုးထိက အချုပ်ခန်းသံတိုင်များကို ကိုင်၍

“ ကျုပ် ရင်ထဲမှာ အနုပညာရှိနေသရွေ့ ဖန်တီးနိုင်တာပဲ။ ကျုပ်နှလုံးသားက သီချင်းတွေအများကြီး ဖန်တီးနိုင်သေးတယ်ဆိုပြီး သူဌေးရဲ့စကားကို လက်ခံခဲ့တာပါ။ ”

ဟု ပြောရင်း သူ၏စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ကိုရန်နိုင်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ သူဌေးကို ကျုပ်မသတ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။ ”

ဝေတာနာတာပေ

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က မိုးထိ၏အနီးသို့ တိုး၍

“ လောကကြီးမှာ မင်းကိုကယ်တင်နိုင်ခဲ့သူဟာ ငါတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ လူတွေအားလုံးက မင်းကို တရားခံလို့ထင်တုန်ကြပြီ။ အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တွေကို ငါ့ကို ပြောရင် မင်း ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်။ ဒီစကားတွေဟာ ငါ့အတွက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအတွက် ပြောပြနေတာ။ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးထိသည် စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကို မည်သည့်စကားမျှမဆိုတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုအခါ မိုးထိက သူ၏နာမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ရပ်တန့်ပြီး သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်၏။ မိုးထိက တုန်ယင်သော အသံဖြင့်

“ ကျွန်တော် ကြိုးဒဏ်မကျပါဘူးနော် ”

ဝေတာနာတာပေ

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကို ကရုဏာ သက်သွားပြီး

“ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားမယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့ ”

ဟု ပြောကာ အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မိုးထိသည် သံတိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်၍တစ်ကိုယ် တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကို ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်ရ ၏။ ကိုရန်နိုင်သည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ သူ၏မွေးနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ပဲခူးရွှေမော်ခေတ္တဘုရားသို့သွားပြီး ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး ကပ်လှူရန် ပြင်ဆင်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အိမ်သို့ မစိန်ချစ်ရောက်ရှိလာပြီး

“ ဟင်... ကိုရန်နိုင် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကိုရန်နိုင်က မိမိ၏မွေးနေ့ဖြစ်သဖြင့် ပဲခူးရွှေမော်ခေတ္တဘုရားသို့ သွားရောက်ပြီး ကုသိုလ်ယူရန် ပြောဆိုရင်း

“ မစိန်ချစ် အမှုအကြောင်း ဆွေးနွေးရင်း ကျုပ်နဲ့ ပဲခူးလိုက် ခဲ့ပါလား၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်သည် သဘောတူလက်ခံပြီး ကိုရန်နိုင်နှင့်လိုက်ပါလာလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ပဲခူးမြို့ လိပ်ပြာကန်အနီး၌ ငြိမ်းငြိမ်းနေသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏မွေးနေ့ရက်တိုင်းကို ပဲခူး ရွှေမော်ခေတ္တဘုရားသို့သွား၍ ကုသိုလ်ယူလေ့ရှိ၏။

၎င်းတို့သည် လမ်းခရီးတလျှောက် မိုးထိ၏အမှုအကြောင်းကို ပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုသို့ပြောဆိုရင်း ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်ဘက် သို့မဟုတ် စောင်းကြည့်၍

“ မိုးဒေဝီသီချင်းကို ကိုမိုးထိက ရေးသားခဲ့ပြီး လူသိမခံ ခဲ့ဘူး၊ သူ့မြှာ မစိန်ချစ်အတွက် အများကြီးအနစ်နာခံခဲ့ရတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်က သက်ပြင်းချ၍

“ ဂီတလောကရဲ့အခြေအနေတွေကြောင့် မိုးထိ အခုလို ”

အနစ်နာခံလိုက်ရတာပါ။ မိုးထိဟာ ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံး
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မအောင်မြင်ကျော်ကြား
ခဲ့ရတယ်။ သူ့ကျေးဇူးတွေ ကျွန်မအပေါ်မှာရှိတယ်လို့ ခံစားရတယ်။
ဒါကြောင့် သူ့အတွက် ကျွန်မ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေးနေတာပါ။

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်၏လှပသောမျက်နှာ
ကို ကြည့်၍

“ သူ့အပေါ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်
မရှိနိုင်ဘူးလား၊ မိုးထိကို စစ်မေးရင်း သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ
ကို မသိမသာ မြင်နေရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မစိန်ချစ်က ခေါင်းခါယမ်း

“ သူ ကျွန်မကိုတွယ်တာတယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ့နဲ့ကျွန်မဟာ သူငယ်ချင်းလေး သူ့ကို သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး ကျွန်မခံစားလို့မရဘူး၊ သူ့နဲ့ကျွန်မ တစ်သက်
လုံး ဒီလိုပဲ နေသွားချင်တယ်။ သူ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူ ဘယ်တော့
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်မ သိပ်ခင်ပါတယ်။ သူဟာ

ကျွန်မရဲ့ အခင်မင်ဆုံး သောကျားလေးမိတ်ဆွေပါပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်၏စကားကြောင့်
ရင်ထဲတွင် အတော်အတန် စိတ်သက်သာသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

မိမိ တစ်သက်လုံး တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးလုပ်၍နေလာ
သော်လည်း မစိန်ချစ်နှင့်တွေ့မှ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့မိ၏။

အချိန်အားရှိသည့်အခါတိုင်း မစိန်ချစ်အကြောင်းကို တွေး
တာ နေမိ၏။ မစိန်ချစ်သည် မိမိရင်ထဲ၌ အစဉ်ထာဝရစိုးမိုးနေ
သလို ခံစားရ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ကား
အောင်းလေ၏။

ပဲခူးမြို့သို့ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး ရွှေမော်ဆေး
ဘုရားသို့ တက်ရောက်ဖူးမြော်ပြီး ကိုရန်နိုင်က ပန်း၊ ရေချမ်း
ဆီမီး ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ၏။

ပြီးနောက် ပဲခူးမြို့ပေါ်ရှိ နာမည်ကြီးထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်
သွားရောက်စားသောက်ကြ၏။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသား ရန်ကုန်မြို့
ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

လမ်းခရီးတလျှောက် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ပျော်ရွှင်နေကြ၏
မစိန်ချစ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကိုကြည့်၍

တောနာတာပေ

“ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ အလုပ်တွေခွဲမွန်းကျပ်နေတာ ကြာပြီ၊
အခုလို မြို့ပြင်ကို ခဏလေးထွက်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ လွှတ်လပ်
သွားသလို ခံစားရတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်ဘက်သို့ ငဲ့စောင်း
ကြည့်၍

“ ဒါဆိုရင် နောက်တစ်ကြိမ် မြို့ပြင်ကို ကားနဲ့သွားတဲ့အခါ
မစိန်ချစ်ကို ခေါ်ရမယ်၊ လိုက်မယ် မဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မစိန်ချစ်က ပြုံး၍

“ ဓာတ်ပြားသွင်းဖို့ကိစ္စမရှိဘူးဆိုရင်တော့ လိုက်မှာပေါ့၊
ထိုရန်နိုင် ခေါ်ဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လမ်းမပေါ်၌ လူတစ်ဦးလဲကျနေပြီး ကျန်
သူသုံးဦးက ကိုရန်နိုင်၏ကားကို အရေးတကြီး အမှုအရာနှင့် တားဆီး
နေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်ပြီး

တောနာတာပေ

“ အကူအညီလိုလိုနဲ့ တူတယ် ”

ဟု ဆိုကာ ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်လေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် အိတ်ထဲရှိ နေကာ မျက်မှန်ကိုထုတ်၍ တပ်လိုက်ပြီး ကားကိုရပ်လိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်၏ကားရပ်သွားသော အခါ ဖလေစာကုတ်ဝတ်ထားသောလူတစ်ဦးက ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း ရှိ သေနတ်တစ်လက်ကို ဆတ်ခနဲထုတ်၍

“ နှစ်ယောက်စလုံး ကားပေါ်ကဆင်းစမ်း၊ ဒီမှာ ဘာလဲ တွေ့လား ”

ဟု သေနတ်ကို ထောင်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုသူ၏အမူအရာကြောင့် မစိန်ချစ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားပြီး ကိုရန်နိုင်ကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

ကိုရန်နိုင်ကမူ ထိုသူများကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်မရှိဘဲ

“ မင်းတို့က ဘာကောင်တွေလဲ၊ ငါတို့ကို ဘာကိစ္စ ကား ပေါ်က ဆင်းခိုင်းတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ သေနတ်ကိုင်လူ၏အနောက်ရှိ ကတုံး

ဝေတနာစာပေ

ဘောက်နှင့်လူက

“ စကားမရှည်နဲ့ကွာ၊ ဆင်းဆိုဆင်းစမ်း ”

ဟု အသိပေးပြီး မစိန်ချစ်ဘက်ရှိတံခါးကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် ကိုရန်နိုင်က ကားတံခါးကို သော့ချထားသဖြင့် တံခါးဖွင့်မရဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ဖလေစာကုတ်ဝတ်ထားသောလူက ကိုရန်နိုင်ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ချယ်၍

“ ဟေ့လူ... မင်း ငါတို့ကို ဘာကောင်အောက်မေ့နေ သလဲ၊ ပစ်ထည့်လိုက်ရမလား ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က ထိုသူကို မထီလေးစားကြည့်၍

“ မင်းလည်း ငါ့ကို ဘယ်လိုကောင်အောက်မေ့နေသလဲ၊ လေးကစားတဲ့သေနတ်အစုတ်လေးကိုင်ပြီး ခြိမ်းခြောက်လို့ ရမယ် အောက်မေ့သလား၊ မင်းသေနတ်ကို ပစ်လို့ရရင် ပစ်ထည့် ခဲ့တိ၊ ငါတော့ သွားပြီဟေ့ ”

ဟု ဆိုကာ ကားကို တရှိန်ထိုး မောင်းထွက်လိုက်ရာ သေနတ်ကိုင်ထားသောလူဆိုသည် ကားလမ်းမ၌ အကြောင်ကြောင်

ဝေတနာစာပေ

ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မစိန်ချစ်သည် ထိုအခါမှပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုရန်နိုင်သည် ကားကို လူဆိုးများနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရပ်လိုက်သောအခါ မစိန်ချစ်သည် ထိတ်လန့်တုလှုပ်သွားပြီး

“ဟင်... ကားကို ဘာဖြစ်လို့ရပ်လိုက်တာလဲ၊ လူဆိုးတွေ လိုက်လာတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်ဘက်သို့လှည့်၍ လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ဘာမှမပူနဲ့ မစိန်ချစ်၊ ဒီကောင်တွေကို ဆုံးမစရာနည်းနည်းရှိလို့ ကားကိုရပ်လိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မစိန်ချစ်က အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“အို ကိုရန်နိုင်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့လူတွေနဲ့မက်ပြီး မဖြစ်ပါ၊ ရှင်၊ ကျွန်မ ကြောက်လွန်းလို့ပါ၊ ပြန်ပါတော့နော်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် လူဆိုးများသည် ကိုရန်နိုင်၏ကားရပ်ထားသဖြင့် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ကိုရန်နိုင်က ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး

“မစိန်ချစ် ဘာမှမပူနဲ့၊ ဒီကောင်တွေကို ခဏလေး ဆုံးမစရာ ရှိလို့ပါ”

ဟု ဆိုကာ ကားပေါ်မှဆင်း၍ လူဆိုးများထံသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

လူဆိုးများသည် ကိုရန်နိုင်ကို အကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြ၏။ ကိုရန်နိုင်သည် သေနတ်ကိုင်လူ၏အနီးသို့ရောက်သောအခါ သူ၏နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်၍

“ပွော့ကောင် အေးသိန်း၊ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်း”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အေးသိန်းဆိုသူသည် ကိုရန်နိုင်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ဟင်... ဆရာ၊ ဆရာပါလား၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာအနီး

မသိလို့ လုပ်မိတာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ကိုရန်နိုင်က အေးသိန်းဆိုသူကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ မင်းကို မဟုတ်တဲ့အလုပ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့လို့ ငါ အတန်တန် ပြောခဲ့တယ်။ မင်း ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူး။ မင်းကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တာမှားပြီ၊ မင်းဟာ ထောင်ထဲမှာပဲ ရှိသင့်တဲ့ ကောင်ကွ ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ အေးသိန်းဆိုသူက

“ ကျွန်တော် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားနေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့... ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်က သူ၏စကားကိုဖြတ်၍

“ မင်းကို ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ၊ ငါ့ကို မှန်မှန် ပြောစမ်း ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ အေးသိန်းက

“ ရန်ကုန်ကလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ဆရာ၊ ဒီနေ့နံနက်

ပဲခူးကိုရောက်လာမဲ့ ကားနံပါတ်နဲ့ ကားအမျိုးအစားကို ပေးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလူကို အသေသတ်နိုင်ရင် ငွေ ၅၀၀၀ ပေးမယ် မသေရုံရှိက်နက်နိုင်ရင် ငွေနှစ်ထောင်ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ ဪ... ဒါကြောင့် မင်းတို့က ငါ့ကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစား တာပေါ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အေးသိန်းက ကမန်းကတန်း လက်ကပြ၍

“ ကျွန်တော်တို့မှာ လူသတ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး ဆရာ၊ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမဖို့ပါ။ လူသတ်တဲ့အလုပ်က အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ သိပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ မင်းတို့ကိုခိုင်းတဲ့လူရဲ့ပုံစံက ဘယ်လိုလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အေးသိန်းက

“ ဒီလူရဲ့ပုံစံက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးပြိုင်းမွေးရှိတယ်၊ လက်မှာလည်း ဆေးမင်ကြောင် ထိုးထား

တယ်”

ဟဲ့ ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဆေးမင်ကြောင်အရပ်က ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ကိုအေးသိန်းက

“ဆေးမင်ကြောင်အရပ်ပုံစံတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊

ပဲပင်ပေါက်လို အချွန်အတက်လေးတွေပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါသိပြီ၊ သူဟာ

ငါ့ရန်သူပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီလူ ပိုက်ဆံလာပေးရင် ကောင်းကောင်း

ဆုံးမဝေးလိုက်ကြစမ်း၊ အသက်အန္တရာယ်တော့ မရှိစေနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကိုရန်နိုင်သည် ကားပေါ်၌ စိုးရိမ်စွာစောင့်ကြည့်

နေသော မစိန်ချစ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ကိုရန်နိုင်က ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“တစ်ချိန်တုန်းက သူတို့ဘဝကို ကျုပ် ကယ်တင်ထားဖူး

တယ်၊ ကျုပ်ကို ရန်လုပ်ဖို့ သူတို့ကို ရန်ကုန်ကလွှာက ခိုင်းတာတဲ့၊

ခိုင်းတဲ့သူက တေးရေးဆရာ ကိုတင်နွယ်ပဲ၊ သူဟာ ကျုပ်ကို

ကိုမိုးထိဘက်က အမှုလိုက်ဖေးတဲ့အတွက် ရန်ငြိုးရန်စထားနေ

သလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်သည် အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်... ကိုတင်နွယ်က ကိုရန်နိုင်ကို လုပ်ကြံခိုင်းတယ်

ဟုတ်လား၊ အံ့သြစရာပဲရှင်၊ သူ ဒီလောက် စိတ်ထားသေးသိမ်လိမ့်

မယ်လို့ မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“လူစိတ်ဆိုတာ မှန်းဆရခက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့၊

အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်တော့မှမရှုံးနိုင်ပါဘူး”

ထိုအခါ မစိန်ချစ်က

“ကိုရန်နိုင်- ရန်ပြုခံရတာ ကျွန်မကြောင့်ပဲ၊ ကျွန်မကသာ

ကိုမိုးထိအမှုကို မလိုက်ခိုင်းရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုရန်နိုင်

ခမြာ ရှေ့နေခ တစ်ပြားမှမယူဘဲ ရန်ပြုခံနေရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်စကားကြောင့်
ရင်ထဲတွင် လိုက်ဖိုသွားပြီး

“ မစိန်ချစ် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဒီအမှုကို ကျုပ် လိုက်ရ
ကျိုးနပ်ပါတယ်။ ဒီအတွက်လည်း ကျုပ် အကောင်းဆုံးကြိုးစားနေ
တာပါ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်၏စကားကြောင့် မစိန်ချစ်က

“ ကိုရန်နိုင်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်
ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်၏ လှပသောမျက်နှာ
ကို ကြည့်၍

“ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာ သူ့စိမ်းဆန်လွန်းပါတယ်။ ကျုပ်
တို့ကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတာ မရှိစေချင်ဘူးဗျာ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မစိန်ချစ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သဘော
ပေါက်ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာကိုချလိုက်လေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်ကို အိမ်သို့လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးပြီး
နောက် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားသို့သွားပြီး ဧရပ်တစ်ဆောင်၌ ပုတီး
စိပ်နေသော လူတစ်ဦးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

ထိုသူသည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ဆင်ထားသော လူလတ်
ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ထိုသူက အနောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ ကိုရန်နိုင် သိပ်ကံကောင်းတယ်။ ဒီအပတ်စနေနေ့မှာ
သူ ပုတီးလာစိပ်သွားတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ သူတစ်ယောက်တည်းလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်လူက

“ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒရိုင်ဘာက
ဘာသာခြားအဘိုးကြီးဆိုတော့ ဘုရားရှေ့က ကာကာဆိုင်မှာ ထိုင်
စောင့်လေ့ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က

“ ကျေးဇူးတင်တယ် သူတော်စင်ကြီး၊ အလှူငွေလေး
ပေးခဲ့ပါရစေ ”

ဟု ဆိုကာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်လူ၏အရှေ့သို့ ငွေစက္ကူ
တစ်ရွက် ထည့်ပေးလိုက်၏။

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်လူက

“ သာဓု... သာဓု... သာဓု... ”

ဟု သုံးကြိမ်ခေါ်လိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်သည် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ

လာခဲ့၏။

ကိုရန်နိုင်သည် ပဲခူးမြို့မှလုပ်ကြံခံရခြင်းကို ပြန်လည်သုံးသပ်
ကြည့်၏။ လွန်ခဲ့သောအပတ်က တရားသူကြီးထံတွင် ရုံးချိန်းရက်
ဆောင်းရာ၌ သောကြာနေ့သည် မိမိမွေးနေ့ဖြစ်သဖြင့် ပဲခူးရွှေမော်စော
ဘုရားဖူးလိုကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ဖူး၏။

ထိုသတင်းသည် တစ်ဖက်ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်မှတစ်ဆင့်
မိမိကိုလုပ်ကြံရန် စေခိုင်းသူ ကိုတင်နွယ်တို့ထံသို့ ပေါက်ကြားသွား
ခဲ့ရ၏။

နောက်အပတ်ရုံးချိန်းရက်သို့မရောက်မီ သေသူကိုမောင်မောင်ရှင်
၏ဇနီး မမြနွယ်နှင့် တွေ့ဆုံကြည့်ရန် ကြံစည်ထား၏။

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်လူက မမြနွယ်သည် စနေနေ့တိုင်း
ဗိုလ်တထောင်ဘုရား၌ ပုတီးစိပ်လေ့ရှိကြောင်း သတင်းပေးခဲ့၏။

မနက်ဖြန် စနေနေ့ဖြစ်၍ မမြနွယ် ဗိုလ်တထောင်ဘုရား၌
ပုတီးစိပ်မည်ဖြစ်၏။ မမြနွယ်သည် မိုးထိနှင့်တွေ့တိုင်း ထူးခြားစွာ
မျက်စိမျက်နှာပျက်ယှဉ်းနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

လွန်ခဲ့သောအပတ်ရုံးချိန်းနေ့ကလည်း တရားခွင်မပြီးဆုံးမီ
ရုံးတော်မှ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့၏။

မမြနွယ်သည် အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ သိရှိနေ
မည်ဟု ယုံကြည်၏။

နောက်တစ်နေ့ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားသို့ မမြနွယ် ပုတီးလာ
ပိုင်သောအခါ ကိုရန်နိုင်သည် ဧရပ်တစ်ဆောင်၌ ထိုင်စောင့်နေ၏။

ခဏကြာလျှင် မမြနွယ်သည် ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ ခဏမျှ
စားရန် ကိုရန်နိုင်ရှိနေသော ဧရပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာပြီး
ဆိုင်ချလိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်က တိုင်၏အနောက်မှထွက်၍

“ မမြနွယ် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးပြီလား ”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ မမြနွယ်သည် ကိုရန်နိုင်ကို
ဧတ်တရက်မြင်လိုက်သဖြင့် အံ့သြသွားပြီး

“ ဪ... ရှင်ကိုး၊ ဘုရားလာဖူးတာလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဘုရားဖူးရင်း လိပ်ဥတူးဖို့ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ မမြနွယ်နဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြနွယ်သည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မမှာ ရှင်နဲ့စကားပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူးထင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မမြနွယ်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ မမြနွယ်ရဲ့ရုပ်လက္ခဏာကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့သွားတာပဲ၊ မမြနွယ်ဟာ အေးချမ်းပြီး စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ပေါ်လွင်ပါတယ်၊ မမြနွယ်လို တရားဓမ္မလိုက်စားတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့လူတစ်ယောက် သေဒဏ်ကျမှာကို လိုလားမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒီမှာ မမြနွယ် မိုးထိဆိုတဲ့လူကို အပြစ်မရှိဘဲ ကြိုးမိန့်ပေးခဲ့ရင် မမြနွယ် ဘယ်လို ခံစားရမှာလဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြနွယ်သည် အရှိုက်ကိုထိသွားဟန်ဖြင့်

မှတ်စိမျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

“ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှနားမလည်တော့ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ လာတွေ့ရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်က မမြနွယ်၏မျက်နှာကို

နောက်ကြည့်၍

“ မမြနွယ်ယောက်ျား ကိုမောင်မောင်ရှင်က သေသွားပြီ၊

အမေ့ သူ့ကိုသတ်တယ်လို့ စွပ်စွဲခံရတဲ့ မိုးထိကတော့ မသေသေး

ဘူး၊ မမြနွယ်က တရားဓမ္မလိုက်စားတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ၊ အမှန်

ဘုရားကို မြတ်နိုးတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်

ဆို ကယ်ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြနွယ်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ ကျွန်မ မပြောချင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ မမြနွယ် လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ကောင်းပါ

ဘယ်ဗျာ၊ ကုသိုလ်လည်း ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားယောက်ျားက ရှေးဘဝ

၁၂၄ မင်းမြတ်သူရ

က ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ ကံဆိုးရတယ်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း လက်ခံလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမြနွယ် ကူညီမယ်ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ကယ်တင်ပေးလို့ရပါတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ မမြနွယ်သည် အနည်းငယ်တွေ့စေသွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။ ပြီးနောက်

“ ကျွန်မရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟပြောလိုက်ရင် သွားလေသူ ကိုမောင်မောင်ရှင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မမြနွယ်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမြနွယ်ရဲ့စကားဟာ အမှန်တရားရဲ့ သက်သေဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ပြောပါ မမြနွယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြနွယ်သည် တခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေ၏။ ပြီးမှ ဘုရားရင်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ စိတ်ဆင်ရဲဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး

“ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ ဘုံဘေဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီ

စေတနာတပေ

ဦးဒေါ်ဓာတ်ပြားအောင်မြင်တဲ့အတွက် ကျင်းပတဲ့ညှို့ခံပွဲတစ်ခုမှာပေါ့။ ကိုမောင်မောင်ရှင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့မောင် ကိုတင်နွယ်ဟာ ဓာတ်ပြားတိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုတက်ပြီး အရက်သောက်နေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မစိန်ချစ်ဟာ အိမ်ပြန်ဖို့အတွက် ကိုမောင်မောင်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားတယ်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အရက်မူးနေတဲ့ ကိုမောင်မောင်ရှင်ဟာ သူ့ဝါသနာအတိုင်း မစိန်ချစ်ကို ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်တယ်။ ဒီအခါမှာ အရှက်သိက္ခာကြီးတဲ့ မစိန်ချစ်က ဒေါသပူနီထပြီး ‘တော်ပြီ၊ ကျွန်မသွားမယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး တဏှာရှုံးဓာတ်ပြားတိုက်နဲ့ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မမောင် ကိုတင်နွယ်ကလည်း ‘ကိုမောင်မောင်ရှင်ရဲ့အလိုကို လိုက်သင့်တယ်၊ သူ့ကြောင့် မင်း နာမည်ကြီးအဆိုကျော်ကြီး ဖြစ်ရတာ၊ သူ့ကို ဒီလောက်တော့ ပြန်ပေးသင့်ပါတယ်’ လို့ ပြောခဲ့တယ်။ မစိန်ချစ်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ‘ဒီတဏှာရှုံးကြီးကို ရှင်သိပ်သဒ္ဓါနေရင် ချွန်နှမတွေ၊ အစ်မတွေရှိသေးရင် ထပ်ပေးလိုက်ပါလား’ လို့ ပြောခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကိုမောင်မောင်ရှင်က မစိန်ချစ်ကို ပွေ့ဖက်ခဲ့

စေတနာတပေ

ကြီးစားလို့ မစိန်ချစ်က ပါးရိုက်ထည့်လိုက်တယ်။ ကိုမောင်မောင်ရှင်
ကလည်း အရက်ရှိန်နဲ့ သူ့ကိုပါးရိုက်ရမလားဆိုပြီး မစိန်ချစ်ကို
စော်ကားဖို့ကြိုးစားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မက အိမ်ပေါ်ထပ်ကို
မမျှော်လင့်ဘဲတက်သွားတော့ ကိုမောင်မောင်ရှင်ရဲ့ယုတ်မာမှုနဲ့
ပက်ပင်းတိုးတော့တာပဲ။ ကိုမောင်မောင်ရှင်ဟာ မစိန်ချစ်ကို စားဖွဲ့
ပေါ်ကိုတွန်းလှဲပြီး ကျူးလွန်ဖို့ကြံစည်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားတယ်။ ‘ရှင်
ဘာလို့ ဒီလောက်ယုတ်မာရတာလဲ။ ခွေးထက်မိုက်တဲ့လူ’ လို့
အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မရဲ့အော်သံကြောင့် မိုးထိဟာ
ဓာတ်ပြားတိုက်အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်လာပြီး အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲ
ဖြစ်နေတဲ့ မစိန်ချစ်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်နဲ့ကြည့်နေတယ်။
နောက်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ အိမ်အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းသွားခဲ့တယ်။
သူ အဲဒီညက ဘာမှပြောမသွားပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက အရမ်း
ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ နာကြည်း ကြေကွဲမှု
တွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီတုန်းကတည်းက တစ်ခုခုဖြစ်

တော့မယ်လို့ ခံစားရတယ် ”

ဟု ပြောရင်း ကိုရန်နိုင်၏မျက်နှာကို ကြေကွဲစွာဖြင့် ကြည့်
လိုက်ပြီး

“နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာပဲ ကိုမောင်မောင်ရှင် အသတ်ခံ
လိုက်ရတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မျက်မျှင်း
သိလိုက်တယ် ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်သည် မမြဲနယ်၏စကား
များကို နားထောင်ပြီး အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ အရာအားလုံးမှားယွင်းနေပါ
လား။

မိမိတစ်သက်၌ လိုက်သမျှအမှုတိုင်း အမှန်တရားဘက်က
ရပ်တည်ပေးခဲ့၏။ ယခုတော့ အမှန်တရားတွေအားလုံး ရေစုန်မျောရ
ဆဲတော့မည်။ မိုးထိသည် လူလိမ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

လူသတ်မှုကို သူမကျူးလွန်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်အပန်ပန်
လိမ်ညာပြောဆိုနေခဲ့၏။

အမှန်စင်စစ် လူသတ်မှုတရားခံသည် နောက်ဆုံး၌ မိုးထိ
ဖြစ်နေ၏။

မိုးထိသည် မိမိကို ပီပီရီရီ လှည့်စားခဲ့ခြင်းပေ။ ကိုရန်နိုင်သည်
စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် မမြနွယ်ကို နှုတ်ဆက်၍ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားမှ
အင်းစိန်ထောင်သို့ ကမ်းမှူးထိုး သွားနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အင်းစိန်ထောင်တွင် ဆရာမဒေါ်မမကြီး ရောက်ရှိ
နေပြီး မိုးထိကို မေးခွန်းများမေးနေလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက မိုးထိကို
ရင်းနှီးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဆရာမမေးတဲ့မေးခွန်းကို မင်း မဖြေသေးဘူးနော်၊ အခု
ထပ်မေးမယ်၊ မင်း မစိန်ချစ်ကို ချစ်သလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မိုးထိသည် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော
လက်သီးကို ဆုပ်လိုက်ဖြန့်လိုက်လုပ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

မိုးထိသည် ဒေါ်မမကြီး၏ကွယ်ရာ၌ ဂျာနယ်ထဲရှိဓာတ်ပုံကို
စူးစူးရှရှဲကြည့်နေ၏။ ထိုဓာတ်ပုံ၌ မစိန်ချစ်နှင့်ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်
၏ စုံတွဲဓာတ်ပုံပါရှိ၏။ ဆရာမကြီးက မိုးထိကြည့်နေသော ဂျာနယ်

ကို သိမ်းယူလိုက်ပြီး

“ မစိန်ချစ်ကို ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဝန်ခံလိုက်စမ်း

ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးထိက ရယ်မော၍

“ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်အရှက်ရအောင် မေးနေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဒေါ်မမကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းရဲ့အမှုအတွက် အရေးကြီးလို့မေးနေတာပါ၊ မင်း
သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ဝန်ခံတယ် မဟုတ်လား ”

ဟု ထပ်မံမေးမြန်းလေ၏။ မိုးထိက ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်း
ခါယမ်း၍

“ ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသားကို ဘာဖြစ်လို့ဖွင့်ကြည့်ချင်ရသလဲ၊
ကျုပ်နှလုံးသားက ပိတ်ထားပြီးသား၊ ဘယ်သူမှကြည့်ခွင့်မပေးနိုင်
ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မမကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ မင်း မစိန်ချစ်ကို ချစ်သလား၊ သဘောကျနေသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိုးထိက ဂျာနယ်ထဲရှိ မစိန်ချစ်
နှင့် ကိုရန်နိုင်၏ဓာတ်ပုံကို ခိုးကြည့်နေပြန်ပြီး

“ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်နှလုံးသားထဲက ခံစားချက်
တွေကို မစိန်ချစ်သိအောင် ပြောမပြခဲ့ဘူး၊ ချစ်သူစစ်တွေဟာ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှလုံးသားချင်းနားလည်ကြတယ်၊
မစိန်ချစ် ကျွန်တော့်ကို အလိုလိုနားလည်နေလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာမ ဒေါ်မမကြီးက ပိုင်းပြ

“ မင်းမှားနေပြီ၊ မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုတွက်ရင် ငေါက်
မယ်၊ မင်းဖွင့်မပြောရင် သူ လုံးဝသိမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးထိ၏မျက်နှာ ပျက်ယွင်းသွားပြီး နားထင်
နှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ထောက်၍

“ ကျုပ်ခေါင်းတွေကိုက်လာပြီ၊ တော်ပါတော့ဗျာ ”

ဟု ဆိုကာ မျက်လုံးများမှိတ်၍ ငြိမ်သက်စွာ နေလေ၏။
ဆရာမ ဒေါ်မမကြီးက

“ မင်း သူ့ကို လုံးဝဖွင့်မပြောရသေးတာ သေချာတယ် ”

ပေါ့၊ မင်း ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ၊ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊
သတ္တိမရှိဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိုးထိက သူ၏ခေါင်းကို
လက်ဖြင့်ဖိလိုက်ပြီး

“ ကျုပ် ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး၊ ကျုပ် ခေါင်းတွေမူးနေ
ကျုပ်မျက်လုံးတွေ သိပ်ဝါးနေပြီ၊ တော်ပါတော့ဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

သူ့ကို ဒေါ်မမကြီးက မိုးထိ၏မျက်နှာကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်
လေ၏။ မိုးထိသည် ခေါင်းကို လက်ဖြင့်ဖိ၍ စားပွဲရံပေါ်သို့
မှောက်ကျသွားလေ၏။

မိုးထိသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီး ကုလားထိုင်
ပေါ်၌ မတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ကြမ်းကြုတ်သော အမူအရာဖြင့်
ဒေါ်မမကြီးကိုကြည့်ကာ

“ စုပ်စုတ်မိန်းမ၊ မိန်းမယုတ်ကြီး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဒေါ်မမကြီးသည် မိုးထိ၏ ထူးခြားစွာပြောင်းလဲသွားသော
အမူအရာကြောင့် အလွန်ထိတ်လန့်အံ့သြနေလေ၏။

မိုးထိက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်၍

“ ခင်ဗျား သိပ်စပ်စုတာပဲ၊ ဘာကြောင့် သူတစ်ပါးရဲ့အတွင်း
ရေးကို သိချင်နေရတာလဲ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိုးထိ၏မျက်နှာအမူအရာသာမက လေသံလည်း ရိုင်းပြ
သောအမူအရာသို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။ မိုးထိက လက်ညှိုးငေါက်
ငေါက်ထိုး၍

“ ခင်ဗျားကြီးစပ်စုတာကို ရပ်တန်းကရပ်ပါ၊ ဒီထက်ပိုဆိုး
လာရင် ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုပါနဲ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာမကြီးက မိုးထိကို ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“ မိုးထိ စိတ်ကိုထိန်းပါ ”

ဟု သတိပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ မိုးထိက မထီလေးစား

ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဆရာ မလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်က မိုးထိလို အရူးမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပါးစပ်ကိုပိတ်လိုက်၊ မပိတ်ရင် သတ်ပစ် လိုက်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မမကြီးသည် မိုးထိ၏အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိသဖြင့် အခန်းထဲမှ မသိမသာထွက်ရန် တံခါးဝဆီသို့ တိုးကပ်သွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးထိသည် ဆရာမကြီး၏အနီးသို့ တိုးကပ် လာ၏။ ဆရာမကြီးက လေသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ နောက် ဘာမှမမေးတော့ပါဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မိုးထိက ကြောက်မက်ဖွယ်အသံ ကြီးဖြင့်

“ ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် မိုးထိမဟုတ်ဘူးနော်၊ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုထပ်မေးရင်...”

ဟု ဆိုလိုက်ပြီး သူ၏လည်ပင်းကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြတ်မည်

ဆိုသော အမူအရာမျိုး လုပ်ပြလိုက်၏။

ဒေါ်မမကြီးသည် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး တံခါးကို အသာအယာ ပိတ်လိုက်၏။

မိုးထိ စိတ်ဖောက်ပြန်နေပြီဟုလည်း ယူဆလိုက်မိ၏။ မိုးထိ သည် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခု စိတ်နှစ်စိတ်ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်သည် ဒေါ်မမကြီးရှိရာသို့ စာမူးရူးထိုးရောက်ရှိလာ၏။ ကိုရန်နိုင်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်ရှင်းမှဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာမကြီးက ကမန်းကတန်း လက်ကာ ဖြ၍

“ မဝင်နဲ့၊ အထဲကိုမဝင်နဲ့၊ အန္တရာယ်ရှိနေတယ်၊ သူ့မှာ ခိတ္တဖြစ်နေပြီ ”

ဟု တားဆီးလေ၏။

သို့သော် ကိုရန်နိုင်သည် ဒေါ်မမကြီး၏စကားကို နားမဝင်ဘဲ မိုးထိ မိမိကိုလှည့်စားခြင်းကို မခံရပ်နိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်နေသဖြင့်

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မိုးထိသည် စားပွဲခုံရှေ့၌ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထိုင်နေလေ၏။ ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ မင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ငါ့ကို ဘာလို့လိမ်ညာခဲ့တာလဲ၊ ငါ မင်းအတွက်လိုက်ပေးခဲ့တာ သိပ်မှားသွားပြီကွ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မိုးထိသည် စိတ်ပျက်အားငယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုရန်နိုင်ကို မော့ကြည့်ပြီး

“ ကျုပ် ဘာမှမလိမ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို အမှန်တွေပဲ ပြောခဲ့ပါတယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိ၏အမူအရာကြောင့် ပိုမို၍တင်းမာသွားပြီး

“ ဘာ... အမှန်တွေဟုတ်လား၊ မင်းဟာ လူရိုးလူကောင်း ယောင်ဆောင်ပြီး ငါ့လိုလူကိုတောင် လှည့်စားခဲ့တာပဲ၊ ကိုမောင်မောင် ရှင်ကို မင်းသတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မိုးထိသည် ခေါင်းကိုသာခါယမ်းပြီး စားပွဲ

ဆီရှိ ဂျာနယ်ကို လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

ဂျာနယ်ထဲ၌ ကိုရန်နိုင်နှင့် မစိန်ချစ်၏ စုံတွဲခုတ်နေသော ဓာတ်ပုံကိုမြင်ရ၏။ ကိုရန်နိုင်က မိုးထိ၏အမူအရာကို အားမလို အားမရဖြစ်ဟန်ဖြင့်

“ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ အမှန်တရားကို ဝန်ခံ လိုက်စမ်းပါ၊ အမှန်တရားက ဘာလဲဆိုတာ မင်းရင်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လှည့်စားခဲ့တာလဲ၊ မင်း သိပ်တော်တယ်။ ငါ့လို နိုင်ငံကျော်ရှေ့နေတစ်ယောက်ကိုတောင် ကောင်းကောင်း လှည့်စားနိုင်ခဲ့တယ် ”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ မိုးထိက ညှိုးငယ်သော အမူအရာဖြင့်

“ ခင်ဗျား အထင်မှားနေပြီ၊ ကျွန်တော် ဘာမှမလှည့်စားခဲ့ ပါဘူးဗျာ ”

ဟု ပြောဆိုနေလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မိုးထိ၏မျက်နှာကို ခြုံငုံကြည့်၍

“ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးဘူး၊ တရားခံတစ်ယောက်ကို အပြစ်မရှိဘူးလို့ တစ်လောကလုံးကို လိမ်ညာပေးနေရတယ်။ ငါ့လို အမှန်တရားကို ဖြတ်နှိုးတဲ့သူတောင့် မင်းနဲ့ပေါင်းပြီး လူလိမ်လူညာဖြစ်နေရပြီကွ၊ မင်းဟာ လူသတ်မှုကို ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ အားလုံးကို လှည့်စားခဲ့တယ် ”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောဆိုလိုက်ရာ မိုးထိသည် နားကို လက်ဖြင့်ပိတ်၍

“ ကျုပ်မလိမ်ဘူး၊ ကျုပ်မလိမ်ဘူး ”

ဟု ဆိုကာ အခန်းထောင့်ဆီသို့ထွက်သွားပြီး နံရံကို မျက်နှာမူကာ ကိုရန်နိုင်ကို ကျောခိုင်းထားလိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်က ဒေါသတကြီး အမူအရာဖြင့်

“ မင်း ငါ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲဘူးမဟုတ်လား၊ အမှန်ကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူး မဟုတ်လား ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မိုးထိသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ငြိမ်သက်နေလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါမှ ကျယ်လောင်သော

အသံဖြင့်

“ မိုးထိ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ယောက်ျားဆိုတာ သတ္တိရှိရမယ်၊ မကြောက်ရဘူးလို့ မင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့တယ်လေ၊ မင်းဟာ မိန်းမလျှာတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ ကြာရင် ထမီဝတ်ရတော့မယ်ကွ ”

ဟု ပြောဆိုရင်း ကံရန်နိုင်ဘက်သို့ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော အမူအရာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိ၏ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ မိုးထိသည် မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ဆုံးမသကဲ့သို့ ပြောဆိုနေလေ၏။

မိုးထိတစ်ယောက် စိတ်ဖောက်ပြန်လေပြီလော။ မိုးထိက ကိုရန်နိုင်၏အနီးသို့ မထီလေးစား အမူအရာဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“ မင်း ဘာကောင်လဲ၊ မိုးထိကို ကြိမ်းမောင်းလှချည်လား၊ သူ့ကို မိန်းမလျှာတစ်ယောက်ဆိုပြီး မင်း အနိုင်ကျင့်ချင်တာလား၊

မင်း သတ္တိရှိရင် ငါ့ကိုပြစမ်း ”

ဟု ဆိုကာ အနီးရှိကုလားထိုင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ကိုရန်နိုင်၏မျက်နှာအနီးသို့ သူ၏မျက်နှာကို ကပ်လိုက်ပြီး

“ နောက်တစ်ခါ မိုးထိကို မင်းအနိုင်ကျင့်ရင် မင်းကို ငါသတ်ရမယ် ”

ဟု ပြောပြီး အခန်းနံရံဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားကာ ကျောခိုင်းနေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိ၏စိတ္တကို သိနားလည်သွားသလိုရှိ၏။ မိုးထိသည် လူတစ်ကိုယ်တည်းနှင့် စိတ်ခံစားချက် နှစ်ခုဖြစ်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပါဦးကွာ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မိုးထိက ကိုရန်နိုင်ရှိရာသို့

ပြန်လည် လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“ ကောင်းပြီ၊ ငါက မိုးထိရဲ့ ဆိုးတိုင်းပင် ကောင်းတိုင်းပင် တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်နာမည် မိုက်ခဲလို့ခေါ်တယ်၊ မိုးထိက သနားစရာသိပ်ကောင်းတယ်၊ သူ ငါ့ကိုပဲ အားကိုးတယ်၊ သူ့မှာ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ငါ့ကိုပဲ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတယ် ”

ဟု ပြောရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေချိတ်၍ထိုင်လိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်သည် လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ တတ်နိုင်သမျှ မေးမြန်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ ဒါဆိုရင် မိုးထိက ဓာတ်ပြားထိုက်ပိုင်ရှင် ကိုမောင်မောင်ရှင်ကို သတ်တာမဟုတ်ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မိုးထိက တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး

“ မိုးထိလို မိန်းမလျှာက လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ဖို့မပြောနဲ့၊ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကိုတောင် မသတ်ရဲဘူးကွာ၊ သူလိုကောင်က သူများဘာလုပ်လုပ် ခေါင်းငုံ့ခံတယ်ကွ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုရန်နိုင်က အခွင့်အရေးရသည်နှင့်

“ ဒါဆိုရင် ကိုမောင်မောင်ရှင်ကို ခင်ဗျား သတ်လိုက်တာလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မိုးထိက အရေးမထားဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ”

ဟု ဝန်ခံလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်၏ရင်ထဲတွင် ဒိုင်းခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ၎င်း၏အဖြစ်အပျက်ကို အခန်းအပြင်မှ နားထောင်နေသော ဒေါ်မမကြီးလည်း တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားလေ၏။

ဓာတ်ပြားတိုက်ပိုင်ရှင် အသတ်ခံရမှု၏တရားခံကို တိတိကျကျ သိရှိလိုက်ချေပြီ။ ယခုတော့ တရားခံ မိုးထိကိုယ်တိုင် ဝန်ခံစကား ပြောဆိုနေချေပြီ။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိထံမှ မေးခွန်းတစ်ခုမေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကိုမောင်မောင်ရှင်ကို သတ်လိုက်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ မိုးထိသည် ကိုရန်နိုင်၏အနီးသို့ ချည်းကပ်လာပြီး

“ ဒီလူဟာ လုံးဝအကျင့်မကောင်းဘူး၊ မိုးထိရေးသမျှ အကောင်းဆုံးသီချင်းတွေကို မောင်ပိုင်စီးပြီး သူ့ယောက်ဖနာမည်ခံတယ်၊ မိုးထိကိုတော့ မဖြစ်စလောက်ငွေလေးပေးပြီး နှစ်သိမ့်တယ်၊ အသုံးမကျတဲ့ မိုးထိကတော့ ဒီလူလုပ်သမျှ ခေါင်းငုံ့ပြီးခံတယ်၊ မိုးဒေဝီ သီချင်းကျော်ကြားသွားတော့ ဒီလူတွေ ကျိကျိတက်ချမ်းသာသွားတယ်၊ မိုးထိကတော့ သူတောင်းစားဘဝက မတက်ဘူး၊ မိုးထိ က သူ့ကိုအနိုင်ကျင့်နေတယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီလူကို ငါကိုယ်တိုင်သတ်မယ်လို့ပြောတော့ သူတော်ကောင်း မိုးထိက မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့လမ်း သူသွားမှာပါတဲ့၊ ဒီကောင် သိပ်ပျော့ညံ့လွန်းတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို ဟိုကောင်က စော်ကားထည့်လိုက်တယ်လေ၊ ဒီတော့မှ ငါ့အတွက်

လာပြီးငိုယိုနေတယ်။ ဒီကောင်က အဆိုတော်မိန်းကလေးကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေတယ်။ ငါ့ရှေ့မှာ မိန်းကလေးအတွက် လာပြီးငိုယိုနေတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ငါစိတ်ဆင်းရဲတယ်။ သူ့အတွက် ငါ ဘာလုပ်ဖူးရဲ့ မလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ လူယုတ်မာကို ငါသတ်လိုက်တယ်။ ဒီအတွက် မင်း မကျေနပ်ဘူးလား။ ”

ဟု ဆိုကာ ကိုရန်နိုင်၏မျက်နှာကို စိန်ခေါ်သလို ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော အမူအရာဖြင့် “ ငါ သူ့ကိုသတ်လိုက်တဲ့အတွက် သိပ်ကျေနပ်တယ်။ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ သိပ်ပျော်တယ်။ ”

ဟု ပြောရင်း သူ၏ခေါင်းနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ထောက်၍ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

ခဏကြာလျှင် မိုးထိ၏မျက်နှာသည် အားငယ်ညှိုးနွမ်းသော အမူအရာသို့ပြောင်းသွားပြီး ကိုရန်နိုင်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှု၍

“ ဟင်... ကိုရန်နိုင်ရောက်နေတယ်။ ကျုပ် ပြဿနာတစ်ခုခု

ဖြစ်ပြန်ပြီနဲ့တူတယ်။ ကျုပ် ဘာတွေဖြစ်တာလဲ။ ကျုပ် မိုက်မိုက် ခိုင်းခိုင်းတွေ ပြောမိသလား။ ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ ”

ဟု အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တောင်းပန်နေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကို ကရုဏာသက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍ အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မိုးထိသည် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သောစိတ်မှ နူးညံ့သောစိတ် သို့ ပြန်လည်ပြောင်းလဲသွားပြန်ပြီ။

ကိုရန်နိုင်သည် အခန်းအပြင်ဘက်၌ ဧရာဝတီကြီးနေသော အိမ်မကြီးကိုခေါ်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

လှမ်းခရီး၌ အိမ်မကြီးက

“ မိုးထိဟာ ကျွန်မတို့ထင်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း စိတ္တဇဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို ထောင်မှာထားဖို့မသင့်ဘူး။ ဆေးရုံမှာထားပြီး ပြုစုကုသသင့်တယ်။ ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က

၁၅၆ မင်းမြတ်သူရ

“ သူ ဘာလို့ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက

“ လူတစ်ကိုယ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်စိတ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ငယ်စဉ်ဘဝကြောင့်ပဲ၊ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့တယ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ရက်ရက်စက်စက် အနှိမ်ခံခဲ့ရတယ်၊ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေလည်း အများကြီးကြုံခဲ့တယ်၊ သူကိုယ်တိုင်က ခံစားမှု သိပ်ကြီးတယ်၊ အချို့လူတွေက ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကြုံနေပေမဲ့ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်၊ မိုးထိကတော့ ခံစားမှုသိပ်ကြီးတယ်၊ သာမန်လူတွေထက် အများကြီးပိုခံစားတယ်၊ သူ့ဖခင်သေဆုံးပြီးတော့ သူ့မိခင်က စိတ္တဇရောဂါရသွားတယ်၊ မိုးထိက မိခင်ရဲ့ စိတ္တဇရောဂါ အမွေကို ဆက်ခံခဲ့ရတယ်၊ မျိုးရိုးလိုက်တဲ့စိတ္တဇရောဂါပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ထောင်မှာမထားသင့်တော့ဘူး၊ ဆေးရုံမှာထားပြီး ပြုစုကုသသင့်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်တို့ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့ ”

ဝေတာနာစာပေ

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ည အင်းလျားကန်ဘောင်ရှိ စားသောက်ဆိုင်၌ သူတို့သုံးယောက် ညစာစားသောက်ကြလေ၏။

ညစာစားဝိုင်းသို့ မစိန်ချစ်နှင့် ကိုရန်နိုင်က အတူတူရောက်ရှိလာပြီး ဆရာမ ဒေါ်မမကြီးက သူမ၏ဂုဏ်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီးရောက်ရှိလာ၏။ ဒေါ်မမကြီးသည် ဆင်မယဉ်သာဟန်ဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့ လျှောက်လှမ်းလာ၏။ သူမ၏စွင့်ကားသောတင်သားများကို ဆိုင်ထဲရှိ ယောက်ျားအားလုံးငေးကြည့်နေ၏။

ညစာစားရင်း ဆရာမ ဒေါ်မမကြီးက မစိန်ချစ်ကိုကြည့်၍

“ မိုးထိရဲ့ စိတ္တဇဝေဒနာဟာ မစိန်ချစ်နဲ့လည်း အများကြီးသက်ဆိုင်နေတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်သည် ဒေါ်မမကြီးကို နားမလင့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အမြဲတမ်း မျိုသိပ်ခဲ့တယ်၊ သူဟာ ခံစားချက်သိပ်ကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ခံစားချက်တွေ

ဝေတာနာစာပေ

ကို မစိန်ချစ်က နားမလည်ခဲ့ဘူး၊ မိုးထိဟာ မစိန်ချစ်ကို ကလေး
 ဘဝကတည်းက သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တယ်၊ သူ့ရဲ့အဖြေတွေအရ
 ငယ်စဉ်က မစိန်ချစ်နဲ့ခွဲခွာပြီးကတည်းက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ
 သူငယ်ချင်းလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရွာမှာ သူ အထီးကျန်
 ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မစိန်ချစ်ကို သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတော့ မစိန်ချစ်နဲ့
 သူ့ဘဝ မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားနေတာကို သူခံစားမိတယ်၊ ဒါကြောင့်
 သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး မျှိုသိပ်ထားခဲ့တယ်၊
 သူ့ဘဝကို ကြိုးပွားတိုးတက်အောင် ငွေမရှိ၊ ဂုဏ်မရှိဘဲနဲ့ အနုပညာ
 တစ်ခုတည်းနဲ့ ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့တယ်၊ သူ့ဘဝတိုးတက်ရာ
 မှ်းကြောင်းမှာ အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့လှဟာ သူ့ရဲ့မဟာရန်သူပဲ၊
 သူ ကိုမောင်မောင်ရှင်ဟာ မိုးထိရဲ့အနုပညာတိုးတက်ရေးကို
 ဝှံ့နွေးအောင် တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ပုံရတယ်၊ ဒီမကျေနပ်ချက်တွေကြောင့်
 သိရဲ့ ကိုယ့်ပွားစိတ်က ကိုမောင်မောင်ရှင်ကို သတ်လိုက်တာပဲ၊
 ကယ်တော့ ဒီလိုကျူးလွန်တာကို မိုးထိကိုယ်တိုင် မသိရှာဘူး”

ဟု ပြောလေရာ မစိန်ချစ်သည် စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့်

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချ၍

“ ကျွန်မ သူ့ခံစားချက်တွေကို နားမလည်ခဲ့ဘူး၊ လူသတ်မှု
 ဆွဲကို ကျူးလွန်တာကို သူမသိဘူးဆိုရင်တော့ သူ့မှာအပြစ်မရှိဘူး
 လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ မိုးထိမှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ သူက စိတ္တဇဝေဒနာ
 နှင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ဆရာမကြီးရဲ့ အကူအညီနဲ့ ရုံးတော်မှာ
 မီးထဲကို ကယ်ထုတ်ဖို့ကြိုးစားရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆရာမ ဒေါ်မမကြီးက

“ မိုးထိကို ကရုဏာသက်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်မ အစွမ်းကုန်
 ကြိုးစားပါမယ်၊ တရားသူကြီးက အမှန်တရားကိုလက်ခံချင်တဲ့စိတ်
 နဲ့ရင် ကျွန်မတို့နိုင်မှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က လက်သီးဆုပ်၍

“ တရားသူကြီး လက်ခံကိုခံရမယ်၊ ကျုပ်လိုက်တဲ့အမှုမှာ
 အပြစ်မရှိတဲ့လူတစ်ဦး အပြစ်မကျစေရဘူး၊ ကျုပ် အစွမ်းကုန်

ကြိုးစားမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မစိန်ချစ်ကမူ မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆို တော့ဘဲ အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်းရယ်၊ နင် ငါ့ကို မရိုးမသား ဖြစ်နေတာ ငါ လုံးဝမသိခဲ့ဘူး၊ ငါ့အပေါ် ငယ်ငယ်တုန်းကလို သိပ်တွယ်တာနေတယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တာ၊ ငါရဲ့လုပ်ရပ်တွေက နင့်ကို မျှော်လင့်ချက်ပေးသလိုများ ဖြစ်နေသလား မသိဘူး ”

ဟု စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် တွေးတောနေလေ၏။

ထိုနေ့ညက အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကိုရန်နိုင်နှင့် မစိန်ချစ်သည် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာ၏။

မစိန်ချစ်သည် မိုးထိနှင့် ငယ်စဉ်ဘဝက အတူတူပျော်ခဲ့ပုံများ ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကလေးများဖြစ် သော်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြ၏။

မိုးထိနှင့်ခွဲရမည့်ညက တစ်ညလုံး ငိုကြွေးခဲ့ရပုံကို အမှတ်ရ ၏။ မိုးထိကလည်း ခွဲခွာရမည့်နေ့က သူမကို လွှတ်ထွက်သွားမည့်

အလား ပွေ့ဖက်ထားခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ဦးကို လူကြီးများက အတင်းအဓမ္မခွဲခဲ့ကြ၏။ မိုးထိ သည် ရွာအဝင်လမ်းမမှာ ငိုကြွေးပြီး ကျန်ခဲ့၏။ ထိုနေ့က မိုးထိ နက်လုံးများကို နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ သူမသတိရနေမိ၏။

ထို့နောက် မိုးထိနှင့်ခွဲခွာခဲ့ပြီး အနုပညာလောကသို့ ရောက် ကာစမှ မိုးထိနှင့်ပြန်တွေ့ခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ဦး ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြ သဖြင့် အလွန်ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြ၏။

ရွှေတိဂုံဘုရားသို့သွားရောက်ဖူးမြော်ပြီး ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး ထပ်လှူပူဇော်ကြ၏။ ပြီးနောက် တိရစ္ဆာန်ရုံသို့ သွားကြ၏။

ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ အတူတူတွဲပြီး ပျော်ကြ၏။ ကြောင်းမသိသူများက သူတို့နှစ်ဦးကို ချစ်သူစုံတွဲဟု ထင်ပေလိမ့် မည်။

မိုးထိသည် ပျော်ရွှင်လွန်းသဖြင့် အားငယ်ညှိုးနွမ်းမှုများ သောက်ကွယ်နေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့နှစ်ယောက်၏ဘဝ ဘာခြားမှုကို မိုးထိက ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

သို့သော် မိမိက

“ ငါတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲဘဝခြားပါစေ၊
အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းအဖြစ်က ဘယ်တော့မှမပြောင်းဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးထိ၏မျက်နှာ ကြည်လင်ရွှင်လန်းသွားခဲ့
၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မိုးထိသည် အနုပညာလောက၌ အောင်မြင်
ကျော်ကြားအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်း၏။ မိုးထိ၏ မိုးဒေဝီသီချင်း
ကြောင့် သူမကိုယ်တိုင်လည်း အနုပညာလောက၌ ပြိုင်ဘက်မရှိ
ကျော်ကြားခဲ့ရ၏။

မိုးဒေဝီသီချင်းအောင်မြင်သောနေ့က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြ၏။ မိုးထိသည် သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာ
ကို ပင့်မြှောက်၍

“ ဟား ဟား ဟား... ငါ့သူငယ်ချင်းတော့ မိုးဒေဝီသီချင်း
ကြောင့် မြန်မာပြည်မှာ အကျော်ကြားဆုံး အဆိုတော်ဖြစ်ပြီ ”

ဟု အော်ဟစ်ခဲ့လေ၏။

ဝေတနာစာပေ

မိုးဒေဝီ၏ကျော်ကြားမှုကြောင့် ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီကြီးများက
သူမ၏နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၍ စာချုပ်ချုပ်ရန်
ကြိုးပမ်းသော်လည်း ဘုံဘေဓာတ်ပြားနှင့်ပင် အလုပ်ဆက်လုပ်ခဲ့၏။

မိုးဒေဝီသီချင်းကြောင့် သူ၏အမည်သတင်းကျော်ကြားခဲ့သော်
လည်း သီချင်းပိုင်ရှင် မိုးထိကမူ ကန့်လန့်ကာနောက်မှာပင် ပုန်းကွယ်
နေခဲ့ရ၏။

ဓာတ်ပြားတိုက်ပိုင်ရှင်၏ယောက်ဖတော် တေးရေးဆရာ
ဦးတင်နွယ်က မိုးဒေဝီသီချင်းကို ၎င်း၏မူပိုင်သီချင်း လုပ်ပစ်ခဲ့၏။

ထို့အတွက် မိုးထိ၏ရင်ထဲတွင် နာကျင်ခံစားခဲ့ရ၏။ မိုးထိ
သည် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အောင်မြင်အောင် သီချင်းတွေကို နေ့မအား
ညမအား ရေးခဲ့၏။

ယခုတော့ မိုးထိတစ်ယောက် လှေလှော်ရင်း တကံကမ္ဘိုးရလေ
ပြီ။ ဤသို့ မစိန်ချစ်တစ်ယောက် အတွေးနယ်လွှဲနေစဉ် ကိုရန်နိုင်
သည် ကားကို ညင်သာစွာရပ်လိုက်ပြီး

“ မစိန်ချစ် အိမ်ကိုရောက်နေပြီ၊ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ ”

ဝေတနာစာပေ

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မစိန်ချစ်က ထိုအခါမှပင် ပြန်လည်၍
အသက်ဝင်လာပြီး

“ မိုးထိအကြောင်းတွေ တွေးနေတာပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေတာ
တွေကို ကျွန်မ တကယ်မသိခဲ့ဘူး။ သူ့ အများကြီးမျှော်လင့်ထား
တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်၏လှပသော
မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ အခု မိုးထိခံစားချက်တွေကို မစိန်ချစ်သိသွားပြီ။ သူ့လို
ဘာပြန်ပေးမှာလဲ ”

ဟု တီးတိုးမေးမြန်းလိုက်၏။ မစိန်ချစ်က သက်ပြင်းရဲ့

“ သူဟာ ကျွန်မရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါပဲ။ ချစ်သူ တစ်
ယောက်တော့ ဘယ်တော့မှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

မစိန်ချစ်၏အဖြေကြောင့် ကိုရန်နိုင်၏ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွား
သယောင် ခံစားလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့်

“ မစိန်ချစ်... ကျုပ်သွားမယ်ဗျာ၊ အိပ်ပျော်အောင်
ထိုင် ”

ဟု ပြောပြီး ကားကို မောင်းနှင်လိုက်၏။ ငါ့နေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် ကားမောင်းရင်း တရားခွင့်၌ မိုးထိအရာ
ကြောက်အောင် ရုန်းထွက်ရမည့်နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နေ
လေ၏။

မိုးထိသည် အမှန်တရားဘက်ကရှိနေသူဖြစ်၍ လွတ်ကိုလွတ်
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ယခုအပတ်ရုံးချိန်း၌ ကိုရန်နိုင်သည် စိတ်ရောဂါဆရာဝန် ဒေါ်မမကြီးကို သက်သေအဖြစ် တင်သွင်းခဲ့လေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက မိုးထိ၏အပြုအမူများကြောင့် စိတ္တဇရောဂါ ရှိနေကြောင်း အချက်အလက်များနှင့်တကွ ရုံးတော်၌တင်ပြခဲ့ရာ တရားသူကြီးအပါအဝင် အားလုံးအံ့သြသွားခဲ့၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က ဒေါ်မမကြီးကို မေးမြန်းရာ၌

“ဆရာဝန်မကို မလေးစားလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ကို စိတ္တဇဝေဒနာရှင်လို့ ဘာကြောင့်

ဝေဒနာစာပေ

သတ်မှတ်လိုက်ရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းရင်း မိုးထိ၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မိုးထိသည် စိတ်မသက်သာသော အမူအရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေလေ၏။

ဒေါ်မမကြီးက ဦးဘလှအောင်ကို တည်ကြည်သောအမူအရာဖြင့် ကြည့်၍

“ကိုမိုးထိဟာ လူတစ်ကိုယ်ကနေ စိတ်နှစ်စိတ်ဖြစ်နေတာကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိခဲ့တယ်၊ ကျွန်မရဲ့စစ်ဆေးချက်တွေကို ရုံးတော်မှာ သက်သေအဖြစ် တင်ပြနိုင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က ယုံကြည်ဟန်မရှိသော မျက်နှာပေးဖြင့်

“ဆရာမ သူ့ရဲ့ဟန်ဆောင်မှုတွေကိုကြည့်ပြီး ကောက်ချက်ဆွဲသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ သက်သေပြချက်တွေအရ သူဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝေဒနာစာပေ

ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်က ၎င်းတို့၏စကားများကို စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေ၏။ ဆရာမ ဒေါ်မမကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ လူတွေဟာ စိတ္တဇကောင့် မကောင်းမှုတွေကျူးလွန်တတ်တာ ရှေ့နေကြီးသိပါတယ်။ ဒီအမှုမှာ မှားယွင်းမှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရင် အပြစ်မဲ့လူသားတစ်ယောက်ဟာ ကြိုးဒဏ်ခံရနိုင်ပါတယ်။ ဒါကို ရှေ့နေကြီး ကောင်းကောင်းသိမှာပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးထိသည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက ရှေ့နေကြီး၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ မိုးထိ ၁၀ နှစ်သားအရွယ်မှာ သူ့အဖေသေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ အမေကလည်း အဖေ့ရဲ့စိတ်နဲ့ စိတ်ရောဂါပါရခဲ့တယ်၊ စိတ္တဇဝေဒနာရှင်အမေကို ၁၀ နှစ်သား လူမမယ်လေးက စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး မိုးထိရဲ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ စတင်ခဲ့တယ်၊ သူတို့သားအမိကို တစ်ရွာလုံးက နှိမ်ကြတယ်၊ လှောင်ပြောင်သရော်ကြတယ်၊ မိုးထိရဲ့နုနယ်တဲ့ နှလုံးသားဟာ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ခဲ့တယ် ”

ဝေတာနာတပေ

ဟု ပြောလိုက်၏။ ရှေ့နေကြီး ဦးဘလှအောင်က ဆရာမကို နှိပ်ကပ်ကြည့်၍

“ ဆရာမရဲ့ဆိုလိုချက်က တရားခံဟာ စိတ္တဇဖြစ်နေတဲ့ အမေ့အတူနေပြီး စိတ္တဇရောဂါရသွားတယ်ပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ဆရာမတို့ စိတ္တဇဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေက ဝေဒနာရှင်တွေနဲ့ အမြဲအတူနေခဲ့တာပဲ၊ ဆရာမ စိတ္တဇရောဂါရသွားပြီလား ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ နားထောင်နေသော ပရိသတ်များသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောကြကုန်၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်သည် မိုးထိရဲ့ရာ တရားခံဝက်ခြံသို့ လျှောက်သွားပြီး

“ တစ်နိုင်ငံလုံးက စိတ္တဇဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီးတွေ ရူးဘဲနဲ့ မိုးထိတစ်ယောက်ပဲ ရူးရတယ်ဆိုတော့ မိုးထိအမေရဲ့ စိတ္တဇရောဂါက အတော်ပြင်းထန်ပုံရတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်များသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောကြပြန်၏။

ဝေတာနာတပေ

မိုးထိသည် စိတ်ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေ၏။ ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိ၏အဖြစ်ကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရှုနေမိ၏။

မစိန်ချစ်သည် သူငယ်ချင်းမိုးထိ၏အဖြစ်ကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေမိ၏။ ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်သည် မိုးထိကို ပြင်းထန်သော စကားလုံးများဖြင့် ခေါင်းမတူနိုင်အောင်ထိုးနှက်နေ၏။ ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က မိုးထိ၏မျက်နှာကို မထိလေးစားကြည့်၍

“သူ့အမေရဲ့အမွေကြောင့် သူဟာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီး ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့တာကို မေ့နေတယ် ဆိုပါတော့၊ အတော်ရယ်ရတဲ့ ပြက်လုံးတစ်ခုလိုပါပဲ၊ မိုးထိရဲ့အမေဟာ အတော်အရည်အချင်းရှိပုံ ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မိုးထိသည် စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်း၍ လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့ဗျာ”

ဝေတနာတပေ

ဟု တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေလေ၏။

မိုးထိ၏စိတ်ထိခိုက်နေသောဟန်ဟန်ကို ကိုရန်နိုင်နှင့် မစိန်ချစ်က စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြ၏။

မိုးထိက ကိုရန်နိုင်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ကိုရန်နိုင်၊ ကျုပ် ဒီအမှုကို ရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်ကို ကြိုးမိန့်ပေးရင်လည်း ခံလိုက်တော့မယ်၊ ကျုပ်ကြောင့် ဆွေဆုံးသွားရှာတဲ့ မိခင်ကြီးကို အလှောင်ပြောင်မခံနိုင်ဘူးဗျာ၊ သူတို့ လှောင်ပြောင်တာ ကျုပ် မခံနိုင်တော့ဘူး”

ဟု အလွန်စိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် တောင်းပန်နေလေရာ ကိုရန်နိုင်က

“မိုးထိစိတ်ကို ထိန်းပါဗျာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းပါ”

ဟု သတိပေးနေလေ၏။ မိုးထိ၏အဖြစ်ကို မစိန်ချစ်က ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်ရှုနေမိ၏။

တရားသူကြီးကိုယ်တိုင်လည်း မိုးထိ၏ခံစားချက်ကို နားလည်ဟန်ရှိ၏။ မိုးထိက သူ၏နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်၍

ဝေတနာတပေ

“ ကျေးဇူးပြုပြီး သေသွားတဲ့အမှုကို မလှောင်ကြပါနဲ့ဗျာ၊
မလှောင်ကြပါနဲ့၊ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ် ”

ဟု ပြောရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေခွေလေး ထိုင်ချလိုက်လေ
၏။

မိုးထိ၏အပြုအမူကို တရားသူကြီးက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍ တရားခွင်ကိုရပ်ဆိုင်းကာ ရုံးချိန်းရက်ကို သတ်မှတ်ပေး
လိုက်လေ၏။

မိုးထိသည် ဝက်ခြံလေးအတွင်း ခွေခွေလေးထိုင်ပြီး နား
နှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ထားဆဲ ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့က မိုးထိ၏ခံစားချက်ကို လူအများအားလုံး နားလည်
ခံစားမိကြ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် တရားခွင်မှပြန်လာပြီးနောက် ရှေ့နေ
ဦးဘလှအောင်၏ ထိုးနှက်ချက်ကြောင့် ပြုလဲသွားသော မိုးထိ
အတွက် လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးကို စဉ်းစားဆင်ခြင်
နေမိ၏။

သူသည် ဒေါ်မမကြီး၏မိုးထိအပေါ် စစ်ဆေးချက်များကို
ပြန်လည်ဖတ်ရှုနေမိ၏။ ဒေါ်မမကြီးကိုယ်တိုင်ရေးသားထားသော
မှတ်ချက်များကိုလည်း ဖတ်ရှုနေမိ၏။

ထိုသို့ဖတ်ရှုပြီး မိုးထိနှင့်ပတ်သက်သော နောက်ဆုံးမှတ်ချက်

အရ မိုးထိသည် အပြစ်မဲ့သော စိတ္တဇဝေဒနာရှင်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိ၏ဖိုင်တွဲများကို ပိတ်လိုက်ပြီး

“ မိုးထိမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုရင် ဘာလို့မလွှတ်ရမှာလဲ၊ ငါဟာ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဆိုရင် မိုးထိလွှတ်မြောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ရမယ် ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် မစိန်ချစ်ရှိရာသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ မစိန်ချစ်က ဖုန်းကိုင်လိုက်သောအခါ ကိုရန်နိုင်က

“ ကျုပ်တို့ မိုးထိကိုကယ်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဒီနည်းလမ်းကိုအသုံးပြုရင် မစိန်ချစ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းရလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်က သက်ပြင်းချ၍

“ ကျပါစေ၊ မိုးထိအတွက်ဆိုရင် ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ် ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုရန်နိုင်က

“ ကျုပ်တို့ သေသူ ကိုမောင်မောင်ရှင်ရဲ့ ကောက်ကျစ်ထုတ်မာမှုကို ဖော်ထုတ်ရမယ်၊ ဒါဆိုရင် တစ်ဖက်ရှေ့နေက သူ့ရဲ့ ငှက်ဖဲတွေကို ထုတ်သုံးလာလိမ့်မယ်၊ ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က သူ့ငှက်ဖဲတွေကို ထုတ်သုံးတဲ့အချိန်ကစပြီး ဒီအမှုကို ကျုပ်တို့နိုင်ပြီဆို မှတ်လိုက် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်က သက်ပြင်းချ၍

“ မိုးထိက ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ သူ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကျရင်လည်း ကျပါစေ၊ ကျွန်မ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံနိုင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်၏စကားကြောင့် အနည်းငယ် ခိတ်အားတက်ကြွသွားလေ၏။

တစ်ဖက်ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်သည် ဤအမှု၌ မနိုင်နိုင်အောင် တိုက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ငှက်ဖဲများစွာကို အသုံးပြုမှာ သေချာ၏။

ဦးဘလှအောင်ဘက်၌ရှိသော ဂုဏ်ဖဲများသည် အစိုးတန်
 ဂျီကာဖဲများဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိုးထိကိုကယ်တင်ရန် လိမ္မာပါးနပ်စွာ
 အသုံးချရန် လိုအပ်၏။

မိမိ၏ထောင်ချောက်ထဲသို့ ဦးဘလှအောင် တိုးဝင်လာသည်
 နှင့် ဤအမှုသည် ပြီးပြတ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်လာစေရန်
 ဆုတောင်းနေမိ၏။

မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း မိုးထိလွတ်မြောက်စေရမည်။

မိုးထိ၏အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းစာများက စိတ်ဝင်တစား
 အသားနေဆဲဖြစ်၏။

ရုံးချိန်းရက်များ၌ သတင်းထောက်များ တကောက်ကောက်
 ခေါ်၍ မေးမြန်းနေကြ၏။ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူကြ၏။

မစိန်ချစ်သည် မိုးထိ၏ရုံးချိန်းရက်တိုင်း စာရားရုံးသို့ ရောက်
 ဆာတတ်သဖြင့် သူမကိုချစ်သော ပရိသတ်များသည် စာရားရုံးသို့
 ဆာရောက်ကြည့်ရှုကြကုန်၏။

ဤအပတ်ရုံးချိန်းရက်၌ ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်ကို သက်သေ

အဖြစ် စတင်စစ်ဆေးလေ၏။ မစိန်ချစ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းက
ဘဲ သက်သေထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်ကိုကြည့်၍

“ မစိန်ချစ်ဟာ မိုးဒေဝီဓာတ်ပြားနဲ့ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး
ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ရတယ်၊ မစိန်ချစ်ကို မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တာ
ဘုံဘောဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီလို့ သိရပါတယ်၊ အဲဒါ မှန်ပါသလား

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မစိန်ချစ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ငှင်းတို၏မေးခွန်းများကို တစ်ဖက်ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က
စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်က ဆက်လက်၍ မေးမြန်းပြန်၏။

“ ဘုံဘောဓာတ်ပြားတိုက်နဲ့ စာချုပ်ချုပ်ထားပါသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မစိန်ချစ်က စာချုပ်မချုပ်ထားကြောင်း
ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က ဆက်လက်၍

“ ဒါဆိုရင် မစိန်ချစ်ရဲ့ အနာဂတ်အနုပညာရေးလမ်းမှာ
ဘုံဘောကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်ပြီးလုပ်ကိုင်ဖို့ စိတ်ကူးရှိပါသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မစိန်ချစ်၏အဖြေကို သေသုမောင်မောင်ရှင်၏ဇနီး မမြနွယ်
က မျက်တောင်မခတ်တန်းကြည့်၍ နားထောင်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က ထိုင်ရာမှထ၍

“ ဒီမေးခွန်းဟာ အမှုနဲ့မဆိုင်တဲ့အတွက် ကန့်ကွက်
ခါတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တရားသူကြီးက နားစိုက်ထောင်နေရာမှ ခေါင်းခါယမ်း၍
ကိုရန်နိုင်ကို ဆက်လက်မေးမြန်းခွင့်ပြုလိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်ကိုကြည့်၍

“ ပြောပါဦး မစိန်ချစ်၊ ဘုံဘောကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်ပြီးလုပ်ကိုင်
ဖို့ စိတ်ကူးရှိပါသလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မစိန်ချစ်က သက်ပြင်းချ၍

“ ဘုံဘောဓာတ်ပြားတိုက်နဲ့ ဆက်ပြီးအလုပ်မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားရာမှ မစိန်ချစ်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဓာတ်ပြားတိုက်နဲ့ အလုပ်ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ဟုလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးထိသည် ခေါင်းကိုသံတွင်တွင်ငုံထားလေ၏။ မစိန်ချစ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ကိုမောင်မောင်ရှင်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို မကြိုက်လို့ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုမောင်မောင်ရှင်၏ဖုန်း မမြဲနွယ်၏မျက်လှေကဲ့သို့ ပျက်သွားလေ၏။

မစိန်ချစ်၏အဖြေကြောင့် တရားသူကြီးက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ကိုမောင်မောင်ရှင်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်မကောင်းလို့လား၊

သူဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်သည် ထိုသို့မေးမြန်းရင်း မိုးထိ၏မျက်နှာကို မသိသာ ကြည့်လိုက်၏။ မိုးထိသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ယွင်းနေ၏။

မစိန်ချစ်၏အဖြေကို ဆရာမကြီးသည် စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေ၏။ မစိန်ချစ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ကိုမောင်မောင်ရှင်ရဲ့ အကျင့်စရိုက် လုံးဝမကောင်းပါဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ ဘုံဘောဓာတ်ပြားတိုက်ရဲ့စဉ်းစပ်ညက မစိန်ချစ် ဘာတွေ ခြေခဲ့ပါသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းရင်း မိုးထိ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်ရာမှ သိသည် ဂနာမငြိမ်ဟန်ဖြင့် ဝက်ခြံ၏ သစ်သားတန်းများအား ဆက်ချောင်းများဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

မစိန်ချစ်သည် ထိုမေးခွန်းကို မဖြေသေးဘဲ တခဏမျှ ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်၏အဖြေကို နားစွင့်ရင်း မိုးထိဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မိုးထိနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံလေ၏။

မစိန်ချစ်က မိမိကိုယ်မိမိ အားတင်းလိုက်ပြီး

“ ကိုမောင်မောင်ရှင်ဟာ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ပါ။ နှမချင်း မစာနာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တရားခံဝက်ခြံအတွင်း၌ရှိသော မိုးထိ၏ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားလေ၏။

ကိုမောင်မောင်ရှင်၏ဇနီး မမြနွယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ပရိသတ်များသည် မစိန်ချစ်၏အဖြေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြ၏။

မစိန်ချစ်က ဆက်လက်၍

“ ကိုမောင်မောင်ရှင်ဟာ စည်ခံပွဲညက ကျွန်မကို အမွေကုန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ”

ဝေတနာစာပေ

ဟု ပြောလိုက်ရာ နားထောင်နေသူအပေါင်း အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိ၏မျက်နှာကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ သိသည် မျက်လုံးများကိုမှိတ်၍ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါးပါး ဆုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

မစိန်ချစ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ကိုမောင်မောင်ရှင်ဟာ တဏှာရှူးကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ညွှန်ပွဲညက ကျွန်မသိလိုက်ရပါတယ်။ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညှိတတ်၍

“ ဒီလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မစိန်ချစ် ထိုင်နိုင်ပါပြီ။ ”

ဟု ပြောပြီး သူ၏မေးခွန်းများကို ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

မိုးထိသည် ယနေ့တရားခွင့်၌ အလွန်စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေသော အမူအရာမျိုး ရှိလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ထို့နောက် တစ်ဖက်ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က မစိန်ချစ်ကို ဆက်လက်မေးမြန်းပြန်၏။ ဦးဘလှအောင်က မစိန်ချစ်၏မျက်နှာကို စောစောကြည့်၍

“သေသူ ကိုမောင်မောင်ရှင်ဟာ တိုင်းသိပြည်သိ ကျော်ကြားတဲ့ ဘုံဘောဓာတ်ပြားတိုက်ပိုင်ရှင် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူ့မှာ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတစ်ယောက်လည်းရှိတယ်။ သူလို လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျဆင်းအောင် လုပ်နေရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မစိန်ချစ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျွန်မကလည်း နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအပျက်စီးခံပြီး ဦးမောင်မောင်ရှင်ရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကို လုပ်ကြံပြောစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးဘလှအောင်က မစိန်ချစ်ကို ကြည့်၍

“မစိန်ချစ်လို တက်သစ်စ အဆိုကျော်တစ်ယောက်က

ဝေတာနာစာပေ

ကိုမောင်မောင်ရှင်လို ဓာတ်ပြားတိုက်ပိုင်ရှင်သူဌေးကို နီးစပ်အောင် ကြိုးစားတယ်ဆိုရင် ငြင်းမှားလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မစိန်ချစ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ငြင်းပါတယ်။ ဦးမောင်မောင်ရှင် ဘယ်လောက်ချမ်းသာကြွယ်ဝပါစေ၊ မယားရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ လုံးဝမစဉ်းစားပါဘူး။ သူ့မှာ မယားမရှိရင်လည်း ကျွန်မ လုံးဝမကြိုက်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ မိုးထိသည် ဦးဘလှအောင်ကို မကျေမချမ်းကြည့်ရှုနေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိ၏အမူအရာကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ကြိတ်၍ပြုံးလိုက်မိ၏။ မိမိ၏ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ ဦးဘလှအောင် ကျရောက်တော့မည်ဟု ယုံကြည်နေမိ၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က မစိန်ချစ်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုး၍

“မစိန်ချစ်က ကိုမောင်မောင်ရှင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်အောင်

ဝေတာနာစာပေ

ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မစိန်ချစ်၏မျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

မိုးထိက ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။ မစိန်ချစ်သည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေလေ၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က မစိန်ချစ်၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မစိန်ချစ်က ကိုမောင်မောင်ရှင်ကို နီးစပ်အောင် ထောင်ဖမ်းနေတယ်ဆိုရင် ငြင်းမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ပြန်၏။

မစိန်ချစ်သည် ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲပြီး ဦးဘလှအောင်၏အမေးကို ငြင်းဆိုလေ၏။

မိုးထိသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံးရှုံ့မဲ့၍ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နှိပ်နယ်နေလေ၏။ ဦးဘလှအောင်က ဆက်လက်၍ စွပ်စွဲပြန်၏။

“မစိန်ချစ်က ကိုမောင်မောင်ရှင် ကျူးလွန်အောင် မိန်းမမာယာနဲ့ မြှူဆွယ်ခဲ့တာလား”

ကိုရန်နိုင်သည် ဦးဘလှအောင်၏အမေးကြောင့် ဒေါ်မမကြီး၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ဒေါ်မမကြီးက မသိမသာ လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

မိုးထိသည် ပိုမို၍ ဝေဒနာပြင်းထန်လာဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို နှိပ်နယ်နေပြီး မိုးထိ၏ခေါင်းသည် ဝက်ခြံပေါ်သို့ ငိုက်စိုက်ကျနေ၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်က ဆက်လက်၍

“မစိန်ချစ်က ဦးမောင်မောင်ရှင်ကို မြှူဆွယ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အထောက်အထား ကျုပ်တို့ဘက်မှာ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိတယ်။ သက်သေတွေလည်း ပြနိုင်တယ်။ တကယ်တော့ မင်းဟာ ပိုင်းလုံးမပဲ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ဦးဘလှအောင်၏စကားဆုံးသည်နှင့် မိုးထိသည် ဝက်ခြံပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေရာမှ ပုန်းခနဲထရပ်လိုက်ပြီး ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့်

“ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း လူယုတ်မာကောင် ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

မိုးထိ၏ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာကြောင့် မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွား၏။ ပရိသတ်များအားလုံးလည်း တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားကြ၏။

ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်သည်လည်း မိုးထိကို နားမလည်ဟန်
ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ မိုးထိက ဦးဘလှအောင်ကို ဒေါသတကြီး
ကြည့်၍

“ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို နှမချင်းမစာနာဘဲ
ရက်ရက်စက်စက် နင်းချေပစ်တဲ့ကောင်၊ မင်းမှာ အမေမရှိဘူးလား၊
နှမ မရှိဘူးလား၊ မင်းအမေတွေ နှမတွေကို သွားပြီး ဖြူးဆွယ်ခိုင်း
ပါလား၊ ခိုက်ခဲရှေ့မှာ မတရားမပြောနဲ့ ”

ဟု ဆိုကာ ဝက်ခြံအတွင်းမှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ရှေ့နေ ဦးဘလှအောင်၏မျက်နှာကို လက်ပြန်
တစ်ချက်ဖြတ်ရိုက်လိုက်၏။

မိုးထိ၏လက်ချက်ကြောင့် ဦးဘလှအောင် နောက်ပြန်လန်လဲ
ပြီး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားလေ၏။ တရားသူကြီးသည် ကြံရာမရ
ဖြစ်ပြီး ထိုင်ရာမှထရစ်လိုက်၏။

မစိန်ချစ်က မိုးထိကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေ၏။
ပုလိပ်များက ပြေးရောက်လာပြီး မိုးထိကို ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ကြ၏။

မိုးထိသည် ဦးဘလှအောင်၏လည်ပင်းကို အနောက်မှ
သိုင်းဖက်ထား၏။ ကိုရန်နိုင်သည် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေသော
မြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေ၏။

ပြီးနောက် ဒေါ်မမကြီးဘက်သို့လှည့်၍ လက်မထောင်ပြလိုက်
၏။

မိုးထိသည် တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရုန်းကန်လေရာ
ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် ရှေ့ဖတ်စာရေး၏စားပွဲပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ
လေ၏။

ပုလိပ်များ ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်သော်လည်း မိုးထိသည် ဦးဘလှ
အောင်၏လည်တိုင်ကို အနောက်မှ သိုင်းဖက်ထားဆဲဖြစ်၏။

ကိုရန်နိုင်သည် ၎င်းတို့၏ရန်သူကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေလေ၏။ မစိန်ချစ်သည် မိုးရိမ်တကြီးဖြင့်

“ တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့ ”

ဟု အော်ဟစ်နေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်က ဒေါ်မမကြီးကို ပြုံးရယ်၍ ဒုတိယအကြိမ်လက်မထောင်ပြလိုက်၏။ ဒေါ်မမကြီးကလည်း ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

တရားသူကြီးသည် မိုးထိ၏ စိတ်မောက်ပြန်သွားသော အမှုအရာကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို နိုင်နိုင်မာမာ ချလိုက်လေ၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မိုးထိ၏အမှုကို ပိတ်သိမ်းလိုက်ပြီး စိတ္တဇဆေးရုံ၌ ကောင်းမွန်သည်အထိ တက်ရောက်ကုသနိုင်ရန်ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေ့က မိုးထိကို တရားခွင့်ထဲမှထုတ်ပြီး တရားရုံးအနောက်ရှိ အခန်း၌ ထားလိုက်လေ၏။

တရားသူကြီးသည် သူမ၏အခွင့်အာဏာအရ အမှုကို

ပိတ်သိမ်းပြီး မိုးထိကိုသွတ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ထုတ်ပြန်လေ၏

ကိုရန်နိုင်သည် ထိုအမိန့်ကိုရသည်နှင့် မိုးထိရှိရာ တရားရုံးအနောက်ရှိ အခန်းငယ်လေးသို့ ဝမ်းသာအားရဝင်ရောက်သွားလေ၏။

အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ထိုင်ခုံပေါ်၌ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထိုင်နေသော မိုးထိကို တွေ့ရ၏။ မိုးထိသည် ကိုရန်နိုင်ကို မြင်သောအခါ ထိုင်ရာမှထရပ်၍ ကြိုဆိုရှာ၏။

ကိုရန်နိုင်က ပျော်ရွှင်သော အမူအရာဖြင့် မိုးထိကိုကြည့်၍

“ နေသာထိုင်သာရှိရဲ့လား မိုးထိ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မိုးထိက မျက်နှာမဲ့၍

“ ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့နေတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မိုးထိကို စိတ်ရွှင်လန်းဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ စောစောတုန်းက ရုံးထဲမှာ မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ မှတ်မိလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မိုးထိက စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့်

“ ကျွန်တော် ဘာမှမမှတ်မိဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ရုံးထဲမှာ ကျုပ်
အမှားတွေလုပ်မိပြီနဲ့ တူတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုရန်နိုင်က သဘောကျဟန်ဖြင့်
ရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... ဒီနေ့မှားလိုက်တဲ့ အမှားကတော့
မင်းဘဝမှာ အမှားကောင်းပဲကွ၊ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် လူတွေ
အားလုံး မင်းကိုယုံသွားပြီ၊ တရားသူကြီးကိုယ်တိုင် မင်းဘက်က
ဖြစ်သွားပြီ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးထိက မချင့်မရဲမျက်နှာဖြင့်

“ ဒါဆိုရင်...”

ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြောဆိုလေ၏။

ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ငါတို့ အမှုနိုင်သွားပြီ၊ မင်း လွတ်မြောက်သွားပြီ၊ မင်းကို
လူသတ်တရားခံလို့ ဘယ်သူမှမစွပ်စွဲနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း
ဆေးရုံမှာနေပြီး စိတ်ဝေဒနာကို ကုစားရမယ် ”

တောနာတာပေ

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးထိသည် ကိုရန်နိုင်၏စကားကြောင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် မိုးထိက ကိုရန်နိုင်ကိုကြည့်၍
လက်အုပ်ချီကာ

“ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကိုရန်နိုင်ရဲ့ကျေးဇူးတွေပါပဲ၊ ကိုရန်နိုင်
က ကျွန်တော့်ကို ကြိုးစင်က ကယ်တင်ခဲ့တာပါ၊ ကိုရန်နိုင်ဟာ
ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ အမေမွေးတဲ့
အသက် မရှိတော့ပါဘူး၊ ကိုရန်နိုင်ပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတော့
ပါတယ် ”

ဟု ပြောရင်း ကိုရန်နိုင်အား ထိုင်၍ကန်တော့ရန် ပြင်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုရန်နိုင်က မိုးထိကို ကမန်းကတန်း ဆွဲထူ၍

“ ကန်တော့စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းက အမှန်တရားဘက်
က ရပ်တည်ခဲ့တာပါ၊ ဒီမှာ မိုးထိ မှတ်ထား၊ လောကမှာ အမှန်
တရားဘက်က အမြဲအနိုင်ရတယ်၊ ငါ့ရဲ့ရှေ့နေသက်တမ်း
ဘစ်လျှောက်လုံး အမှန်တရားဘက်ကပဲ ရပ်တည်ပြီး အမှုတွေ

တောနာတာပေ

၁၉၄ မင်းမြတ်သူရ

လိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ငါ့ရဲ့အမှုတိုင်း အနိုင်ရခဲ့တယ်။
မင်းရဲ့အမှုမှာလည်း အမှန်တရားဘက်က အနိုင်ရတဲ့အတွက် ငါ
သိပ်ဝုဏ်ယူတယ်။ မိုးထိ ရှေ့ဆက်ပြီး မင်း ဘာမှပူမနေနဲ့တော့
ရောဂါပျောက်ရင် ဆေးရုံက ဆင်းရမှာပါ။ ငါ ဆေးရုံကို မကြာ
မကြာ လာခဲ့ပါ့မယ်။ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း မစိန်ချစ်ကိုလည်း ခေါ်လာ
ပါ့မယ်။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ကိုယ်ဂရုစိုက်ပါ။ ငါသွားပြီ။”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး မိုးထိ၏အနီးမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာ
လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးထိက

“ ကိုရန်နိုင် ”

ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကိုရန်နိုင်က အောက်သို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။

“ ဦးဘလှအောင်ရဲ့လည်ပင်းကဒဏ်ရာ တော်တော်နာသွား
သလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်က ရယ်မော၍

တောနာတပေ

“ သက်သာသွားပါပြီကွာ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မိုးထိက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်

“ ကျွန်တော်က တောင်းပန်တယ်လို့ ပြောပေးပါဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်က စိတ်လက်ပေါ့ပါးဟန်ဖြင့်

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

အခန်းတံခါးအနီးသို့ရောက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေ့

၍ ကိုရန်နိုင်၏ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

သူ၏ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူသွားလေ၏။ ပြီးနောက် မိုးထိ

ဆက်သို့ ဖြေးညင်းစွာလှည့်၍

“ မိုးထိ... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ”

ဟု နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလိုက်၏။

မိုးထိသည် ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လှည့်နေပြီး ကိုရန်နိုင်ကို

ကွာရှင်းလျက်သားရှိ၏။ မိုးထိသည် စိတ်ပျက်အားငယ်နေသော

အရာမရှိဘဲ ကျားကျားလျားလျားပုံစံဖြောင်းသွားကြောင်း

သိတိပြုမိ၏။

တောနာတပေ

ကိုရန်နိုင်သည် နားမလည်ဟန်၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခိုး
၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍

“ မင်းမျက်လုံးထဲမှာ အမှောင်ကျသွားပြီး အမှားအယွင်း
တွေ လုပ်မိရင် ဘာမှသတိမရတော့ဘူးဆို၊ မင်း ရှေ့နေ ဦးဘ
အောင်ကို လည်ပင်းညှစ်တာ ဘာလို့သတိရနေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မိုးထိက မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ
လေးစားအမှုအရာဖြင့် ကျောခိုင်းလျက်သား ရှိနေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ မိုးထိ... မင်း ငါမေးတာ ဖြေလေ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မိုးထိက ကိုရန်နိုင်ကိုလှည့်၍
မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းလျက်ပင်

“ မင်းမေးတိုင်း ငါဖြေမှသာလား၊ အခန်းထဲက ထွက်သွား
စမ်း ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

မိုးထိသည် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးလျက်မှ

လေးစားအမှုအရာဖြင့် ကုလားထိုင်၌ဝင်ထိုင်၍ စားပွဲပေါ်သို့
ထောက်တင်ထား၏။

မိုးထိသည် ရိုင်းပျသောအမှုအရာကို ချက်ချင်းပင် ပြောင်းလဲ
လေ၏။ မိုးထိသည် ကိုရန်နိုင်ကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်
ကြည့်၍

“ မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်ကြောင်ကြည့်နေတာ
ငါ ဘယ်သူလဲ၊ မိုးထိလား၊ မိုက်ခဲလားလို့ တွေးနေတာလား၊
ငါ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ၊ မိုးထိလား၊ မိုက်ခဲလား၊ နှစ်ယောက်
ကို တွေ့ချင်တာလား ”

ဟု ရိုင်းပျသောအမှုအရာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကို မည်သည့်စကားမျှမဆိုဖြစ်ဘဲ ရင်ထဲ
ထိခိုက်နာကျင်နေမိ၏။ မိမိ၏အမှန်တရားများ မြေပေါ်သို့
ကျသွားလေပြီ။

မိုးထိက ကိုရန်နိုင်ကို အထင်သေးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ မင်း ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာမှအရူးထဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ မိုးထိနဲ့

မိုက်ခဲကြားမှာ ရူးသွားလိမ့်မယ်၊ ဟား ဟား ဟား... အကောင်းဆုံး
ကတော့ အိမ်ပြန်ပြီး မဖြစ်စလောက်အောင်မြင်မှုလေးကို ရုတ်တရက်
နေပေတော့ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် ကျေးဇူးတရားကို မထိခံမြင်စော်ကားနေသော
မိုးထိကို မချီတင်ကဲ ကြည့်ရှုနေမိ၏။ မိမိလှပစွာ လှည့်စားခြင်းခံ
လိုက်ရချေပြီ။ သူ၏အောင်မြင်မှုများသည် အတုအယောင်သာ
ဖြစ်၏။

အမှန်တရားဘက်က အမြဲရှိသော ရှေ့နေတစ်ယောက်သည်
ယခု အမှားဘက်သို့ရောက်နေလေပြီ။ လူတွေအားလုံးက မိမိကို
ချီးကျူးထောပနာများပြုနေသော်လည်း မိမိကို လှောင်ပြောင်သည်
၍ပင် ထင်မြင်နေမိ၏။

မိမိဘဝတစ်လျှောက်လုံး အဓိပ္ပါယ်မဲ့အောင် မိုးထိက ပြုလုပ်
လိုက်ချေပြီ။ မိုးထိက ကိုရန်နိုင်ကို လှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်
ပြီး

“ ပုလိပ်တွေက ငါ့ကိုမိတော့ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေနဲ့
ပေကျံနေတယ်၊ လူသတ်မှုမှာကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဓားကိုလည်း သက်
ဆာခံအဖြစ် မိတယ်၊ ဟား ဟား ဟား... လောကမှာ ဉာဏ်
ကိုလွှာပြီး သုံးရမယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊
ကျုပ်ရွာမှာနေတုန်းက ရွာဦးကျောင်းက စာကြည့်တိုက်မှာ စိတ်
ပညာနဲ့မတ်သက်တဲ့စာအုပ်တွေ အများကြီးဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီစာအုပ်
တွေကရခဲ့တဲ့ ဗဟုသုတအတိုင်း သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်တာပဲ၊
ဟဲဟဲ... ကျုပ်ရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုတွေ ပီပြင်တယ်မဟုတ်လား ”

ဟု မထီလေးစားအမှုအရာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကို မည်သည့်စကားမှ ပြန်မပြောဘဲ
ချီတင်ကဲ အမူအရာဖြင့်ကြည့်နေလေ၏။ မိမိ၏ကြိုးစားမှုများ
သဲထဲ ရေသွန်ဖြစ်သွားချေပြီ။

တရားခံတစ်ယောက်ကို လွှတ်မြှောက်အောင် မိမိ၏ပု
ဒ်မီးဖြင့် ကြိုးပမ်းပေးလိုက်ချေပြီ။ မိုးထိလိုလူတစ်ယောက်နှင့် အ
တူအလိုပါ ဘဝသို့ရောက်ရှိသွားချေပြီ။

မိုးထိသည် ကိုရန်နိုင်၏အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး
မျက်နှာချင်း နီးကပ်စွာကြည့်၍

“မင်းကို ဒီအကြောင်းတွေဘာလို့ပြောရသလဲဆိုတော့ ငါ့ရဲ့
အချစ်ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ။ မစိန်ချစ်ကို ငါသိပ်ချစ်တယ်။
မစိန်ချစ်အနီးမှာရှိတဲ့သူဟာ ငါ့ရန်သူပဲ။ မောင်မောင်ရှင်ဟာ မစိန်
ချစ်ကို စော်ကားဖို့ကြိုးစားတယ်။ ဒီကောင်ဘာဖြစ်သွားသလဲ၊
ဟားဟား။ ငါ့ရဲ့ဓားချက်မိသွားတာပေါ့။ မင်းနဲ့ မစိန်ချစ် သိပ်ပြီး
နီးနီးကပ်ကပ်နေတာ ငါတွေ့ရတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဓာတ်ပုံ
ကို ဂျာနယ်ထဲမှာမြင်တော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ စီးလိုပူတယ်။ မင်းကို
ငါ နောက်ဆုံးမှာချင်တာက မစိန်ချစ်ကို မထိပါနဲ့။ သူ့အနားမှာ
မနေပါနဲ့။ မစိန်ချစ်ဟာ ငါ့အတွက်ကွာ၊ မင်းသိထားဖို့က မစိန်ချစ်
့ကြားက အနောက်အယုတ်မှန်သမျှ ငါ့ရှင်းပစ်တယ်။
မောင်ရှင်ကို ဥပမာကြည့်ကွာ၊ မင်းလဲ မောင်မောင်ရှင်လို
နဲ့ချင်ရင် ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြင်ပါ”

ဟု ရိုင်းပြသောအမူအရာဖြင့်ပြောလိုက်လေ၏။

စေတနာစာပေ

ကိုရန်နိုင်သည် မည်သည့်စကားမျှ တုံ့ပြန်မပြောဘဲ မိုးထိ
၏စကားများကိုသာ ငေးစိုက်၍ နားထောင်နေမိ၏။ သူသည်
ရှင်လျက်နှင့် သေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

သူ့ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့သလို ဖြစ်သွားလေ၏။ တရားရုံး
ကြီး၏အပြင်ဘက်၌ သူ၏အောင်မြင်မှုများကို ချီးမြှောက်ရေးသား
မည့် သတင်းထောက်များက စောင့်ကြိုနေ၏။

နိုင်ငံကျော် ရှေ့နေနှစ်ဦး၏ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဟု သူကြီးဂေဇက်
သတင်းစာကြီးက ရေးသားမှာမြင်ယောင်၏။

မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာကြီးကလည်း ‘စိတ္တဇဖြစ်နေရာ
သော တရားခံနှင့် အထူးချွန်ဆုံးရှေ့နေ’ ဟု ရေးသားလေမည်လား။
အမှန်တော့ ထိုသတင်းများအားလုံး မှားယွင်းနေ၏။ သတင်း
မှန်မှာ ‘အရူးလုပ်ခံရသောရှေ့နေ’ ဟူ၍သာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကိုရန်နိုင် အတွေးလွန်နေစဉ် မိုးထိကို စိတ္တဇဆေးရုံသို့
ပို့ဆောင်မည့် ပုလိပ်များ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအခါ မိုးထိသည် ချက်ချင်းအမူအရာပြောင်းသွားပြီး ညှိုး

စေတနာစာပေ

ငယ်သောဟန်ပန်ဖြင့် လက်အုပ်ချီကာ

“ဆရာကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်
ဒီကပဲ လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့လိုက်ပါတယ်”

ဟုပြောရင်း ပုလိပ်များခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေ
၏။ ထိုသို့ လိုက်ပါသွားရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်သောအခါ
ကိုရန်နိုင် ဘက်သို့လှည့်၍ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်၏။
ကိုရန်နိုင်သည် မခံချင်စိတ်ကြောင့် ရင်ထဲတွင် အောင့်သက်သက်
ဖြစ်သွားလေ၏။

မိုးထိ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကိုရန်နိုင်သည် ပြတင်း
ပေါက် မှ တရားရုံးအပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ မိမိကို
စောင့်ကြိုနေသော သတင်းထောက်များကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် တရားရုံး၏ အနောက်ဘက် အပေါက်မှ
တိတ်တဆိတ် ချောင်းမြောင်းပြီး ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကိုရန်နိုင်သည် ဆရာမဒေါ်မိမိကြီးကို ဖုန်းဆက်၍
ရွှေတိဂုံ ဘုရားသို့ ချိန်းလိုက်၏။

ဆရာမဒေါ်မိမိကြီး

ခဏကြာလျှင် ဒေါ်မိမိကြီးနှင့် မစိန်ချစ်သည် ဂျစ်ကား
တစ်စီးကို အတူစီး၍ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

၎င်းတို့သည် ကိုရန်နိုင် ပုတီးစိပ်နေခြင်းကို ဧရပ်၌ထိုင်၍
စောင့်နေကြ၏။

ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ ဒေါ်မမကြီးက

“ဘာအရေးတော်ပုံ ပေါ်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်။

ကိုရန်နိုင်က ပုတီးကိုသိမ်း၍

“ကျုပ်ရင်ထဲ ခံပြင်းမှုတွေများလွန်းလို့ ပုတီးလာစိပ်နေတာ
ပါ။ ပုတီးစိပ်ပြီးရင် ဆရာမကြီးကို အရေးတကြီး ပြောစရာလဲရှိလို့ပါ။
အခု မစိန်ချစ်ပါ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်၏။

မစိန်ချစ်သည် ကိုရန်နိုင်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကိုရန်နိုင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ။

ဆရာမဒေါ်မိမိကြီး

ဒေါ်မမကြီးက ကိုရန်နိုင်ကိုကြည့်၍

“ကိုရန်နိုင်ရဲ့ဘဝမှာ ဒီနေ့ဟာ အကြီးအကျယ်အောင်မြင်မှု ရတဲ့နေ့ပဲမဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဖူးမျှော်၍

“နိုင်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ ကျွန်တော်တို့ အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်သွားတာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ရှေ့နေ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ တစ်ခါမှ မရှုံးဘူးသေးဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ အကြီးအကျယ်ရှုံးနိမ့် သွားပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မမကြီးသည် ကိုရန်နိုင်၏မျက်နှာကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ကိုရန်နိုင် ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီနေ့ အမှန်တရားဘက်က အနိုင်ရလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ မိုးထိရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကိုရန်နိုင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့်

“မိုးထိမှာ စိတ္တဇဝေဒနာမရှိဘူး၊ သူ့အားလုံးကို သိနေတယ်၊ ကျုပ်တို့အားလုံးကို ပိပိရိရိလှည့်စားပြီး သွေးအေးအေးနဲ့လူသတ် ခဲ့တာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မမကြီးသည် ကိုရန်နိုင် စကားကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး

“ဘာ...မိုးထိဟာ စိတ္တဇဝေဒနာမရှိဘူးဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ စစ်ဆေးခဲ့တာပဲ၊ မိုးထိမှာ ဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ရဲ့ လက္ခဏာတွေ ရှိနေတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က ဒေါ်မမကြီး မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ကျုပ်ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တရားခံရဲ့လှည့်စားခြင်း ကို ခံလိုက်ရတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် သူ့ကိုနားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မစိန်ချစ်က ဝင်ရောက်၍

“ကိုရန်နိုင်ကို ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ၊ အထင်လွဲနေတာ များလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မချီတင်ကဲအမူအရာဖြင့်

“သူကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကိုစိန်ခေါ်တဲ့သဘောနဲ့ ဝန်ခံလိုက်တာပဲ။ ကျုပ်တို့ အကြီးမားဆုံး သစ္စာဖောက်တာကို ခံလိုက်ရတာပဲ။ တကယ်တော့ သူ့အမှုကို ကျုပ်တို့လိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ သူ့အမှုကို ပြန်လိုက်ခိုင်းတာပဲ။ ကျုပ်တို့ အသုံးချခံလိုက်ရတာမျိုး၊ သူ့မှာစိတ္တဇရောဂါလုံးဝမရှိဘူး၊ သူဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ မိုက်ခဲကြီးစစ်စစ်ပဲ”

ဟုပြောရင်း ရွှေတိဂုံစေတီရင်ပြင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေ၏။ ဒေါ်မမကြီးသည် ကိုရန်နိုင်၏စကားများကြောင့် အလွန် စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်ရှိ၏။ မျက်လုံးများမှိတ်၍ ငြိမ်သက်စွာရှိနေ၏။ မစိန်ချစ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“မိုးထိဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ရက်စက်ယုတ်မာရတာလဲ၊ မိုးဒေဝီသီချင်းရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ၊ ကျွန်မတော့ မယုံနိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိ၏စကားများကို ပြန်

လည်ကြားယောင်နေမိ၏။

မိမိကို အမှုအရာအမျိုးမျိုးဖြင့် ပိတ်ရိရိလှည့်စားခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်၏။

သူ၏နောက်ဆုံးလှည့်စားချက်မှာ တရားခွင့်၌ ရှေ့နေကြီး ဦးဘလှအောင်ကို လည်ပင်းညစ်ရန် ကြိုးစားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုလှည့်စားချက်ကြောင့် တရားသူကြီးပင်လျှင် အခိုင်အမာ ယုံကြည်သွားလေ၏။

ဒေါ်မမကြီးသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ စိတ်ပျက်နေသော ကိုရန်နိုင်ကို ကြည့်၍

“ကိုရန်နိုင် ခံစားနေရတာကို ဆရာမ စာနာမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့ပြီလေ၊ ဆရာမတို့ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“လောကမှာ အမှန်တရားပဲ အောင်ပွဲခံစေရမယ်၊ ကျုပ် သူ့ကိုအလွတ်မပေးနိုင်ဘူး၊ တရားခံဟာ အပြစ်ဒဏ်ခံရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မစိန်ချစ်သည် ကိုရန်နိုင်၏ခံစားမှုကိုကြည့်၍

ရင်မောသွားရ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကိုရန်နိုင်နှင့် ဒေါ်မမကြီးသည် တရားသူကြီး၏အိမ်သို့လိုက်လာပြီး မိုးထိ၏ လှည့်စားမျက်များကို ပြောပြလိုက်၏။ တရားသူကြီးသည် အံ့သြစွာဖြင့် နားထောင်နေပြီးမှ ဆရာမကြီးဘက်သို့လှည့်၍

“ကျွန်မတို့ တရားစီရင်ရေးရဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုပေါ့၊ အခုတော့ ဘာများတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က

“ကျွန်တော် ဒီလူ့ကို ထောင်ထဲပြန်ပို့ချင်တယ်၊ သူဟာ အပြစ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုပြောလေရာ တရားသူကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုရန်နိုင်၊ ပိတ်ပြီးသား အမှုတစ်ခုကို ပြန်ဖွင့်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုရန်နိုင်ကို အစ်မအနေနဲ့ နားမလည်နိုင်တာက ကိုယ်နိုင်ထားတဲ့အမှုကို ပြန်ပြီး အရှုံးဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်တော် ရှုံးတာနိုင်တာ ပဓာနမဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်တရားဘက်က အနိုင်ရရှိဖို့ အဓိကပါ၊ အပြစ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်စားတာခံပြီး လွတ်မြောက်အောင် ကူညီပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရပြီ၊ ကျွန်တော့်လိပ်ပြာ ကျွန်တော် မလုံတော့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ တရားသူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“အမှုက ပြီးဆုံးသွားပြီ ကိုရန်နိုင်၊ အစ်မဆီမှာလဲ အမှုမရှိတော့ဘူး၊ မေ့ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မချီတင်ကဲ အမှုအရာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် တရားခံတစ်ယောက် လွတ်မြောက်သွားပြီ၊ သူဟာ သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်ခဲ့တဲ့ ဘုရားသတ်သမားတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုပြောလေရာ တရားသူကြီးက ကိုရန်နိုင်ကို ဂရုဏာသက်

စွာကြည့်၍

“ဒီအမှုကို ပြန်ဖော်ရင် ကိုရန်နိုင်ရဲဂုဏ်သိက္ခာ အကြီး
အကျယ် ကျဆုံးလိမ့်မယ်နော်”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်တော်ရဲဂုဏ်သိက္ခာထက် အမှန်တရားက ပိုပြီးအရေး
ကြီးပါတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ထောင်ထဲမှာပဲ ရှိနေသင့်တယ်၊ သူ
အပြင်မှာရှိနေရင် အပြစ်မဲ့တဲ့သူတွေ ဒုက္ခရောက်ကြဦးမယ်၊ အစ်မ
ကြီး အမှန်တရားအတွက် ကူညီပေးစေချင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ တရားသူကြီးသည် ကိုရန်နိုင်၏စကား
ကြောင့် ခဏကြာအောင် စဉ်းစားပြီး

“ဒီကိစ္စကအလွန်သိမ်မွေ့လွန်းတယ်၊ အစ်မ ကြီးစားကြည့်
မယ်၊ အချိန်တော့ပေးရမယ်၊ အစ်မတို့ကြီးစားနေချိန်မှာ သူဆေးရုံ
က ဆင်းရဲပြီဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူဆေးရုံက မဆင်းရဲအောင် ကျွန်တော်ကြီးစားပါမယ်”

ဟုတီးတိုးပြောပြီး ဒေါ်မမကြီး၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ
ဒေါ်မမကြီးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် ရှိနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကဲ့သို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူ
သတ်သမားတစ်ယောက်အား စိတ္တဆေးရုံ၌ ဆက်လက်ထိန်းချုပ်
ထားစေရန် ကြိုးစားလေ၏။

ကိုရန်နိုင် စိတ္တဆေးရုံသို့ရောက်သောအခါ ဆေးရုံအုပ်ကြီး
ရုံးခန်း၌ ရောက်ရှိနေသော မိုးထိကို အဆင်သင့်တွေ့ရ၏။ မိုးထိ
သည် အမူအရာကောင်းကောင်းဖြင့် ဆေးရုံအုပ်ကြီးကို လိမ်လည်
နေလေ၏။

မိုးထိက ဆေးရုံအုပ်ကြီးကို လက်အုပ်ချီ၍

“ကျွန်တော် ဆေးရုံက ဆင်းချင်ပါပြီ ဆရာဝန်ကြီးရယ်၊

တောနာတာပေ

ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အားလုံးကောင်းနေပါပြီ၊ ကျွန်တော်
ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်းသိနေပါပြီ၊ အရင်လို ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် မမှတ်မိတဲ့အဖြစ်မျိုးမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။”

ဟုတောင်းပန်လေရာ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက မိုးထိကို ဂရုဏာ
သက်စွာကြည့်ရှုရင်း

“မင်းရောဂါ သက်သာလာတာကို ငါတို့သိပါတယ်ကွာ၊
ဒါပေမဲ့ အိမ်ကိုပြန်ဖို့မလောပါနဲ့ဦးကွာ၊ မင်း အမြန်ဆုံး ပြန်အောင်
ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ဟုပြောလေရာ မိုးထိသည် လက်အုပ်ချီနေရာမှ ကြမ်းပြင်
၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးကို ရိုသေလေးစားသော အမူအရာ
ဖြင့် ကန်တော့လေ၏။ ကိုရန်နိုင်သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍
မိုးထိ၏ လိမ္မာပါးနပ်မှုများကို ကောင်းစွာနားလည်သွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးထိသည် ဆရာဝန်ကြီးရုံးခန်းထဲမှ ထွက်
လာပြီး တံခါးဝ၌ရပ်နေသော ကိုရန်နိုင်ကို ရုတ်တရက် မြင်သော
အခါ မုန်းတီး ရွံရှာစွာကြည့်လိုက်၏။

တောနာတာပေ

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်လုံးချင်းမုန်းတီးစွာ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မိုးထိသည် ဆရာဝန်ကြီးအနီးသို့ရောက်သောအခါ

“ဟော... ကျွန်တော်ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာ ရောက်လာပြီ။ ဆရာကျေးဇူးကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးမမေ့ပါဘူးဆရာ”

ဟု ရိုကျိုးဟန်ဖြင့် ပြောဆိုပြီး ၎င်း၏အနီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် ကိုရန်နိုင်၏အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး

“ကိုရန်နိုင် မိုးထိရဲ့အသက်ကို ကြိုးဒဏ်က ကယ်တင်ပေးခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဂုဏ်ယူပါစေဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က ဆရာဝန်ကြီး၏ စကားကို မတုံ့ပြန်နိုင်တော့ဘဲ

“ကျွန်တော် မိုးထိနဲ့ခဏတွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟုခွင့်တောင်းပြီး မိုးထိအနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ဝေတာနာစာပေ

မိုးထိရှိသောအခန်း၌ ခုတင်တစ်လုံးရှိပြီး မိုးထိကဲ့သို့ ဝေဒနာသည်များရှိနေ၏။

ဝေဒနာသည်များသည် ကိုရန်နိုင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ပြောဆိုနေကြ၏။

မိုးထိသည် ကိုရန်နိုင်ကိုတွေ့သောအခါ မထီလေးစား အမူအရာဖြင့်

“မင်း ငါ့ဆီဘာကြောင့်လိုက်လာတာလဲ၊ မင်းနဲ့တွေ့စရာအကြောင်းမရှိဘူးကွ၊ ငါ မကြာမီလွှတ်တော့မယ်၊ ငါ့ချစ်သူနဲ့ ဝေးဝေးမှာနေဖို့ သတိပေးထားတယ်၊ ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင်တော့ မောင်မောင်ရှင်နောက်ကို ပို့ပေးရမယ်၊ နားလည်လား”

ဟုရိုင်းပြွစွာ ပြောဆိုလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“မင်း သိပ်မှားနေပြီ၊ ငါမင်းကို အမြဲပြောတဲ့စကားရှိတယ်၊ အမှန်တရားက အမြဲအနိုင်ရတယ်ဆိုတာလေ”

ဟုပြောလေရာ မိုးထိက တီးတိုးရယ်မော၍

“ငါတော့ မကြာမီ လွှတ်မြောက်တော့မယ်၊ ငါဘဝသစ်

ဝေတာနာစာပေ

ပြန်စရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“မင်းဘဝသစ်က ထောင်ထဲမှာပဲ စရမယ်”

ဟုပြောပြီး မိုးထိ၏အနီးသို့ တိုးကပ်၍ ၎င်း၏လက်ကို ချုပ်ကိုင်ကာ မိမိကို လည်ပင်းညှစ်သည့်အမူအရာမျိုး ပြုလုပ် လိုက်၏။ မိုးထိသည် ရုန်းကန်၍

“လွတ် လွတ်... ငါ့ကိုလွတ်စမ်း၊ လွတ်...လွတ်”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ ကိုရန်နိုင်က အနီးရှိ စားပွဲခုံတစ်လုံး ကို ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွား လေ၏။ စိတ္တဓဝေဒနာသည်များ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ကြ လေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိုးထိကို ချုပ်ကိုင်ပြီး အုတ်နံရံနှင့် မိမိခေါင်း ကို တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ရာ သွေးများဖြာကျလာ၏။ ကိုရန်နိုင် သည် မိုးထိ၏လက်ကို မိမိ၏လည်ပင်းအပေါ်မှာ ကျော်၍ ချုပ် ကိုင်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မိုးထိက လည်ပင်းညှစ်

စေတနာတပေ

နေသယောင်ရှိ၏။

ခဏကြာလျှင် အခန်းထဲသို့ ဆေးရုံအစောင့်များရောက်ရှိလာ ပြီး မိုးထိကို ဝိုင်းဝန်းချုပ်ကိုင်ကြ၏။ အခန်းထဲသို့ ဆေးရုံအုပ်ကြီး တို့ယ်တိုင်လည်း ရောက်ရှိလာ၏။ ကိုရန်နိုင်က မိမိ၏ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကိုပြ၍

“ဆရာဝန်ကြီးခင်ဗျား၊ မိုးထိရုံရောဂါအခြေအနေ သိပ်မိုးဝါး နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်စကားပြောနေရင်း သူ့အမူကို သတိပြန်ရပြီး ကျွန်တော်လည်ပင်းကို ညှစ်တော့တာပဲ၊ ကျွန်တော်ခေါင်းကိုလည်း အုတ်နံရံနဲ့ ဆောင့်တိုက်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီး၏မျက်လုံး ပြူးကျယ်သွား လေ၏။ မိုးထိက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့နေလူ့ယုတ်မာ အကောက်ကြိ တာပါ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုနေလေ၏။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ကိုရန်နိုင် ၏ ခေါင်းမှဒဏ်ရာကိုကြည့်၍ စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါ

စေတနာတပေ

ယမ်းလိုက်ပြီး

“မိုးထိက လုံးဝစိတ်မချရသေးဘူး၊ သူ့ကိုပြန်လွှတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က မိမိကို ဒေါသတကြီး ကြည့်နေသော မိုးထိကို ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

မိုးထိက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ကိုရန်နိုင်အား မီးဝင်းဝင်း တောက်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်နေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်က မိုးထိ၏အမူအရာကိုကြည့်၍

“သူ့ရဲ့အမူအရာကိုကြည့်ရတာ ကြမ်းတမ်းခက်ထက်လွန်းနေတယ်၊ ဆေးရုံမှာ အနည်းဆုံး (၃)နှစ်လောက် ဆေးကုပေးဖို့လိုမယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မိုးထိကို စိတ္တဇဆေးရုံ၌ ကာလအတန်ကြာ ထိန်းချုပ်သွားနိုင်ပေပြီ။

မိုးထိသည် စိတ္တဇဆေးရုံမှ လွတ်မြောက်ကားနီးမှ မိမိကို ပရိယာယ်ဆင်၍ ဒုက္ခပေးသွားသော ကိုရန်နိုင်ကို မုန်းတီးနာကြည်းနေမိ၏။

ယခုအချိန်၌ ကိုရန်နိုင်သည် မိမိ၏အဓိကအကျဆုံး ရန်သူ ဖြစ်၏။

ကိုရန်နိုင်ကို မိမိ၏လက်ဖြင့် ကျကျနန လက်စားချေသတ် ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကိုရန်နိုင်သည် မိမိကို ဒုက္ခပေးရုံမက မိမိ၏အချစ်ဆုံး

မစိန်ချစ်ကိုလည်း သိမ်းပိုက်ရန်ကြံရွယ်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ဆရာဝန်ကြီးသည် မိုးထိကိုလာရောက်စစ်ဆေးကြ၏။ မိုးထိက လက်အုပ်ချီ၍

“ကျွန်တော်နေကောင်းနေပါပြီဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ် ပေးပါ”

ဟုတောင်းပန်လိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းကို ဒီရက်ပိုင်းမှာ ပြန်လွှတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ မနေ့က မင်းရဲ့ရှေ့နေကို ရန်ပြုလိုက်တဲ့အတွက် မင်းကို နှစ်နဲ့ချီပြီးစောင့်ကြည့်မှဖြစ်တော့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိုးထိက ဒေါသတကြီးအမူအရာဖြင့်

“ကျွန်တော်တာမှမဖြစ်ဘူး၊ အားလုံးကောင်းနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ ရှေ့နေလူယုတ်မာက အကွက်ဆင်သွားတာဗျ၊ ဒီကောင် လူယုတ်မာ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။ မိုးထိ၏အမူအရာကိုကြည့်၍

ဝေတာနာတပေ

ဆရာဝန်ကြီးနှစ်ဦးက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကြ၏။

မိုးထိက ဆရာဝန်ကြီးများကို ဒေါသဖြစ်လာပြီး

“ခင်ဗျားတို့ သိပ်ညံ့တဲ့လူကြီးတွေ၊ ရှေ့နေကောင် ယုတ်မာသွားတာတောင်မသိဘူးလား၊ ဒီကောင် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်နေတာဗျ၊ ကျုပ်ချစ်သူကို လိုချင်လို့ အကောက်ကြနေတာ”

ဟုအော်ဟစ်နေလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးနှစ်ဦးက မိုးထိကို အနည်းဆုံးတစ်နှစ်စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

မိုးထိသည် စိတ္တဓမ္မဆေးရုံမှ အမြန်ဆုံးလွတ်မြောက်လိုသူဖြစ်သဖြင့် ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူသည် မစိန်ချစ်ကို လွမ်းလှပြီဖြစ်သဖြင့် သူမ၏မျက်နှာကို အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်နေမိ၏။

မစိန်ချစ်အဘယ်ကြောင့် ဆေးရုံသို့ရောက်မလာသနည်းဟု တွေးတောနေမိ၏။

ရှေ့နေ လူယုတ်မာ၏ပယောဂကြောင့် မိမိထံရောက်မလာခြင်းဟု ထင်မြင်၏။ ထိုအခါ ကိုရန်နိုင်အပေါ် ပိုမို၍မုန်းတီးလာ

ဝေတာနာတပေ

ကြည်းလာ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မိုးထိသည် ညစဉ်အိပ်မက်တိုင်း ကိုရန်နိုင်
ကို မုန်းတီးကာကြည်းစွာ သတ်ဖြတ်နေမိ၏။

မိုးထိသည် ဆေးရုံမှထွက်ပြေးရန် နည်းလမ်းများကို ရှာကြ
နေမိ၏။

ယခင်က ဆေးရုံ၌ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ရသော်လည်း
ယခုအခါ အန္တရာယ်ရှိသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ
သူ၏အခန်းကို အမြဲသော့ခတ်ထားလေ၏။

ထိုသော့ကို အခန်းစောင့်အဘိုးကြီး၏ ခါး၌အမြဲချိတ်ဆွဲ
ထား၏။

မိုးထိသည် ဆေးရုံမှထွက်ပြေးနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို
ရှာဖွေပြီးနောက် လာမည့် စနေနေ့ည၌ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မိုးထိသည် စနေနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ဆေးရုံ၌ လူခြေ
တိတ်မည့်အချိန်ကိုစောင့်နေ၏။

ည (၁၀)နာရီကျော်သောအခါ သူ၏အကြံအစည်ကို စတင်

ဝေတနာစာပေ

အကောင်အထည်ဖော်လေ၏။

မိုးထိသည် အခန်းစောင့်ကုလားအဘိုးကြီး ခေါက်တုန့်ခေါက်
ပြန် လမ်းလျှောက်နေစဉ် အားခနဲ အော်ဟစ်လိုက်၏။

အဘိုးကြီးက အခန်းအရှေ့မှရပ်၍

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မိုးထိက မျက်လုံးကို လက်ဖြင့်ပိတ်၍

“လာပါဦး၊ ကျွန်ုပ်မျက်လုံးထဲကို ဘာဝင်သွားလဲမသိဘူး၊

အမလေး၊ နာလိုက်တာ၊ လာကြည့်ပေးပါဦး”

ဟုအော်ဟစ်နေလေရာ ကုလားအဘိုးကြီးသည် အခန်းသော့
ကိုဖွင့်၍ မိုးထိအနီးသို့ ရောက်လာကာ မျက်လုံးကိုကြည့်ရှုလေ၏။
မိုးထိသည် အနီးသို့ရောက်လာသော အဘိုးကြီး၏ခေါင်းကို မက်
ခွက်ဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ထုလိုက်ရာ ခေါင်း၌ သွေးများဖြာ
ကျလာပြီး အဘိုးကြီးလဲကျသွား၏။

မိုးထိသည် အဘိုးကြီးကို အသာမ၍ နံရံ၌ ကပ်ထုတ်

ဝေတနာစာပေ

လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဘိုးကြီး ပြန်လည်သတိရသွားပြီး မိုးထိကို ချုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ကုလားအဘိုးကြီးသည် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် သန်မာတောင့်တင်းလှ၏။ သူ၏လက်များက မိုးထိကိုမလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်ထား၏။

မိုးထိသည် ခွန်အားထုတ်၍ ရုန်းကန်ပြီး မရသည့်အဆုံး၌ ဒေါသစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာပြီး အဘိုးကြီး၏ခေါင်းကိုနံရံနှင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပစ်ဆောင့်လိုက်၏။

နံရံတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီသွားပြီး အဘိုးကြီး ငြိမ်သက်သွားမှ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ဆရာဝန်များ နားနေခန်းသို့သွားကာ ဂျူတီကုတ်နှင့်ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းရန် လှေခါးရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။ လှေခါး၌ အစောင့်နှစ်ဦး

ကြောင်း သိရသဖြင့် သတိဖြင့် ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။

မိုးထိသည် အခန်းထောင့်၌ ကျောက်ကပ်၍ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်ရာ အစောင့်နှစ်ဦး အိပ်ပျော်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။ မိုးထိသည် လှေခါးအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တာဝန်ကျဆရာဝန်သည် အပေါ်ထပ်သို့၍ ချဉ်းမူးတူးဖြင့် တက်လာကြောင်းတွေ့ရ၏။

မိုးထိသည် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ပြေးပြီး အမှောင်ရိပ်ဝန်းကွယ်လိုက်ရ၏။

ထိုဆရာဝန် အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ မိုးထိသည် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့၏။

သို့သော် ဆေးရုံအပြင်သို့ထွက်မည့် တံခါးမကြီးမှာ သော့ထား၏။

ထိုသော့ကို အစောင့်တစ်ဦး၏ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထား၏။ မိုးထိသည် အစောင့်ကိုကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ငိုက်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထိုအချိန်၌ တာဝန်ကျဆရာဝန်သည် အပေါ်ထပ်၌ ကော်ဖီ

ပျော်ရန် ရေခွေးမရှိသဖြင့် တံခါးစောင့်ကုလားအဘိုးကြီးကို ရေခွေး ယူခိုင်းရန် ရှာဖွေ၏။

ကဲ့ သို့သော် ကုလားအဘိုးကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်သဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

တင်း၊ ထို့ကြောင့် အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ကုလားအဘိုးကြီး၏အမည်ထား၏ အော်ခေါ်၏။ သို့သော် အဘိုးကြီး၏အရိပ်အယောင်မမြင်ရချေ။

တာဝန်ခံဆရာဝန်သည် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားမှုရှိနေသည် ခေါ်သံသံသဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော အစောင့်နှစ်ဦးကို နှိုးလိုက်၏။

ပြီး အစောင့်များနိုးလာသောအခါ ကုလားအဘိုးကြီးကို ရှာဖွေခိုင်းလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ မိုးထိသည် ဆေးရုံအောက်ထပ်၌ အပြင်သို့ထွက်ရန်အခက်တွေ့နေ၏။

မိုးထိသည် အပေါ်ထပ်၌ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသောအခါ ကိုလည်း ကြားရ၏။

ထိုအချိန်တွင် အစောင့်နှစ်ဦးသည် မိုးထိ၏ အခန်းထဲ

သဆုံးနေသော ကုလားအဘိုးကြီးကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် အထိတ်လန့်အော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။

မိုးထိသည် မိမိအတွက်အချိန်မရှိတော့သဖြင့် အိပ်ငိုက်နေသော အစောင့်၏ခေါင်းကို ခွေးခြေဖြင့် ရိုက်လိုက်၏။

အစောင့်လဲကျသွားသောအခါ ခါးကြားမှ သော့တွဲကိုယူ၍ သံပန်းတံခါးကို ဖွင့်လေ၏။

သို့သော် သံပန်းတံခါးကို ခတ်ထားသောသော့မှာ အလွယ်တကူ မပွင့်ဘဲရှိနေ၏။

မိုးထိသည် တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ထည့်၍ဖွင့်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အစောင့်နှစ်ဦးသည် လှေခါးတစ်ဖျားမှ ဆင်းလာကြရင်း ‘လူနာထွက်ပြေးပြီ’ ဟု ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။

အစောင့်နှစ်ဦး လှေခါးအလယ်သို့ရောက်သောအခါ မိုးထိနေသော တံခါးသော့ပွင့်သွားလေ၏။ အစောင့်နှစ်ဦးသည် မိုးထိမြင်တွေ့သွားပြီး တံခါးရှိရာသို့ ပြေးလာကြ၏။

၂၂၈ မင်းမြတ်သူရ

မိုးထိသည် တံခါးအပြင်သို့ လက်မတင်လေး ရောက်ရှိသွားပြီး သံပန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ရန် ပြင်နေစဉ် အစောင့်တစ်ဦးသည် မိုးထိ၏ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။

မိုးထိက အားစိုက်၍ ရုန်းကန်ပြီး တံခါးကို ချိုင်းခနဲပိတ်လိုက်၏။

အစောင့်နှစ်ဦးက တံခါးကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစား၏။ မိုးထိက တံခါးအပြင်မှ အားစိုက်၍ တံခါးကိုပိတ်၏။ အစောင့်များက တံခါးကို နှစ်ယောက်ပေါင်းခွန်အားဖြင့် ဖွင့်ရန်ကြံစည်၏။

မိုးထိသည် တစ်ယောက်တည်းအားဖြင့် တံခါးကိုဖိထားပြီး လက်အံသေမတတ် ဖြစ်လှာပြီးမှ သော့ခလောက်ကို ထုတ်၍ သော့ကို အပြင်မှ ခတ်လိုက်၏။

အစောင့်များသည် ဆေးရုံအတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မိုးထိသည် ဆေးရုံအနောက်ဘက် အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်လွှားပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါမှပင် သူ၏စိတ်များ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားလေ၏။

— ဝေတာနာစာပေ —

မိုးထိသည် ဆရာဝန်ဘောင်းဘီထဲမှ ငွေစက္ကူများကိုတွေ့ရသဖြင့် ယူထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆေးရုံနှင့်ဝေးရာအရပ်သို့ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ခြေးလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ရထားလုံးတစ်စီးဖြတ်သွားသဖြင့် ထိုရထားလုံးအနောက်မှ ခိုဆွဲ၍ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ပြီးနောက် လူရှင်းသော တည်းခိုခန်းတစ်ခုကို ရှာဖွေ၍ ဝင်ရောက်တည်းခိုလိုက်၏။

မကြာမီ မိမိအနောက်သို့ ပုလိပ်များလိုက်လာပေတော့မည်။

ပုလိပ်များလက်သို့ မရောက်ရန် မစိန်ချစ်ကို ခေါ်ယူပြီး ရှေ့နေစုတ်ကို လက်စားချေရမည်ဟု တွေးမိ၏။

မိုးထိသည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ မစိန်ချစ်၏ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ငယ်စဉ်က အတူတူပျော်ရွှင်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်သတိရ၏။ မိမိ၏ရန်သူကိုရန်နိုင်ကို လက်စားချေပြီး

— ဝေတာနာစာပေ —

မစိန်ချစ်နှင့်အတူ အဝေးသို့ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်၏။

မိုးထိသည် နံနက်စောစောထ၍ မစိန်ချစ်၏နေအိမ်သို့ထွက်
ခဲ့၏။

မစိန်ချစ်နှင့်တွေ့ဆုံပြီး အဝေးတစ်နေရာသို့ ထွက်ပြေးရန်
ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ပြီးနောက် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ရှေ့နေကိုရန်နိမ့်
ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရပေမည်။ မိုးထိသည် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး
လာသဖြင့် ကားပေါ်တက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကိုရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်၏နေအိမ်သို့ သူ၏
ဘားကို တရကြမ်းမောင်းနှင်နေလေ၏။ မစိန်ချစ်၏ အိမ်သို့ရောက်
သောအခါ ကားဟွန်းကို ဆူညံစွာ တီးလိုက်၏။

မစိန်ချစ်သည် ဘုရားဝတ်ပြုနေရာမှ နံနက်စောစော ရောက်
လာသော ကိုရန်နိုင်ကိုကြည့်၍ အံ့သြသွားလေ၏။ မစိန်ချစ် ဖြစ်
သည့်ရောက်သောအခါ ကိုရန်နိုင်က

“အချိန်မရှိတော့ဘူး မစိန်ချစ်၊ ကျွန်ုပ်လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ မစိန်
ချစ် ဒီအိမ်မှာ နေလို့မရတော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မစိန်ချစ်က ကိုရန်နိုင်ကို နားမလည်ဟန်
ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က

“ညက မိုးထိ ဆေးရုံကထွက်ပြေးသွားတယ်၊ အခန်းစော
ကုလားအဘိုးကြီးကိုလဲ သတ်သွားခဲ့တယ်၊ မစိန်ချစ်အတွက်
အန္တရာယ်ရှိတဲ့အတွက် တစ်နေရာမှာ ရှောင်နေဖို့လိုပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ မစိန်ချစ်သည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး အိ
ထဲသို့ဝင်၍ အထုပ်အပိုးပြင်လေ၏။

ထိုအခါ သူမ၏ညီမ မစန်းအေးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မဟုတ်သေးပါဘူးအစ်မရယ်၊ မိုးထိထွက်လာရင်
ကျွန်မတို့ညီအစ်မကို သူဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ မိုးထိက အစ်မ
မေတ္တာရှိနေတယ်ဆို”

ဟုပြောလေ၏။ မစိန်ချစ်က သက်ပြင်းချ၍

“သူ့မှာ စိတ္တဇရောဂါရှိနေတော့ စိတ်ချယုံကြည်လို့မရဘူး
ဆေးရုံကထွက်ပြေးပြီး အစောင့်ကိုလည်း သတ်ခဲ့တယ်တဲ့”

ဟုပြောလေ၏။

မစန်းအေးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မအမြင်တော့ ကိုရန်နိုင် အစိုးရိမ်

နေတယ်လို့ထင်တယ်၊ လာမဲ့ဘေး ပြေးတော့မှဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့ကို
ရှောင်ပြေးရင် အခြေအနေက ပိုဆိုးလာမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မစိန်ချစ်က မစန်းအေး၏စကားများကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ

“တော်ပြီ မစန်းအေး၊ ငါ့မှာအချိန်မရှိတော့ဘူး၊ မိုးထိ အိမ်
ရောက်လာရင် လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ကြည့်ပြောပေတော့၊ ငါ့ကိုမေးရင်
ဘုရားဖူးထွက်သွားတယ်၊ ဆယ်ရက်လောက်ကြာမယ်လို့ပြောလိုက်၊
ကြားလား”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့လေ၏။

မစန်းအေးသည် ကိုရန်နိုင်တို့ကိုကြည့်၍ မကျေမချမ်း ရွတ်
ဆိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်၌ မိုးထိစီးလာသော ဘတ်စ်ကားသည် ဒိုင်းခနဲ
ဘီးပေါက်သွားသဖြင့် လမ်းဘေး၌ ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ မိုးထိသည်
ဘတ်စ်ကားဒေါင်ဘာကို ကျိန်ဆဲ၍ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။
ထိုစဉ် အနီးသို့ အဝေးကားတစ်စီးရောက်လာသဖြင့် တားဆီး

ပြီး ကားပေါ်သို့တက်လိုက်၏။

မိုးထိမ်းနင်းလာသောအတွားကားသည် မစိန်ချစ်တို့ လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်သွားသောအခါ ကိုရန်နိုင်တို့ကားသည် လက်မတင်လေး လွှတ်မြှောက်သွားလေ၏။

မိုးထိသည် အိမ်နှင့်ခပ်လမ်းလှမ်း၌ ကားကိုရပ်ခိုင်းပြီး မစိန်ချစ်တို့အိမ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ မြတ်ဓါးသော့ခတ်မထားသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းထဲ၌ မည်သူမျှ မရှိဘဲ ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေ ကျသံကြားရ၏။ သီချင်းဆိုသံ သဲ့သဲ့ကိုလည်းကြားရ၏။

ထိုသီချင်းသည် မိမိစပ်ဆိုထားသော မိုးဒေဝီသီချင်းဖြစ် သဖြင့် ရေချိုးနေသူမှာ မစိန်ချစ်ဟု ထင်မြင်၏။

မစိန်ချစ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြော၍ အဝေးတစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်၏။

မကြာမီ ပုလိပ်များရောက်လာနိုင်၏။ မိမိ၌ အချိန်များစွာ မကျန်ရှိတော့ချေ။

တောနာတာပေ

မိုးထိသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ရေချိုးခန်းရှေ့သို့သွားပြီး ဘဲခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရေချိုးနေသူမှာ မစိန်ချစ်မဟုတ်ဘဲ ညီမဝမ်းကွဲ စေန်းအေးဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

စေန်းအေးသည် ရေချိုးခန်းဝ၌ မိုးထိကိုတွေ့ရသဖြင့် ရှုတ် ခေါသဖြစ်သွားပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက် ရေချိုးနေတာ သတိလေးဘာလေး ထားစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မ မစိန်ချစ်မဟုတ်ဘူးရှင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိုးထိသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“မစိန်ချစ် ဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

စေန်းအေးသည် မိုးထိ၏ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သောမျက်နှာကို

ကြည့်၍ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားပြီး

“ဟို...ဟို... မစိန်ချစ်...မစိန်ချစ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မိုးထိက လေသံမာမာဖြင့်

တောနာတာပေ

“မစိန်ချစ်ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏ မစန်းအေးက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“ဒီနေ့မနက်ပဲ ဘုရားဖူးထွက်သွားပါတယ်၊ မြန်မာပြည်အနှံ့ပါ၊ ဆယ်ရက်သောက်ကြာမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိုးထိသည် သံသယဝင်သွားပြီး

“ဘာ...ဒီနေ့နံနက်ပဲ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစန်းအေးက မလုံမလဲဖြင့်

“မဟုတ်ဘူး မှားလို့ မှားလို့ လွန်ခဲ့တဲ့နေ့ကပါ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးထိသည် မစန်းအေး၏ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ဒေါသထောင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

ထိုမိန်းမသည် မိမိတို့ချစ်ခြင်းကို ခွဲမည့်လူတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်လာ၏။

မစန်းအေးသည် ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်ထံမှ လာဘ်လာဘများ ရရှိထားပုံရ၏။

မစန်းအေးနှင့် ကိုရန်နိုင် ပူးပေါင်းပြီး မစိန်ချစ်ကို ဖွက်ထား

ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ကောင်မ၊ နင် ငါ့ကိုလိမ်တယ်၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ဟုဆိုကာ မစန်းအေးအား ရေချိုးခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

မစန်းအေးက အထိတ်တလန့် ရုန်းကန်၍

“လွတ်...လွတ်...ငါ့ကိုလွတ်စမ်း”

ဟုအော်ဟစ်နေလေ၏။

မိုးထိက မစန်းအေးကို ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်၍ ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ခုတင်ပေါ်သို့ ပက်လက်လန်ကျသွား၏။

မစန်းအေးသည် ချောမောလှပသော အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူမ၏ အသားအရည်သည် ဖြူစင်ဝင်းပပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ဟန်ပန်ရှိ၏။ သူမ၏လုံချည်ပြေလျော့ကျသွားပြီး ဖြူဝင်းသော ရင်နှစ်ဖြာကို မြင်တွေ့နေရ၏။

မိုးထိသည် မစန်းအေးကို မုန်းတီးရွံ့ရှာစွာ ကြည့်၍ ရမ္မာတို့

စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ခုတင်အနီးသို့တိုးကပ်သွားပြီး
မစန်းအေးကို အမွေပြုကျင့်လေ၏။

မိုးထိသည် ယုတ်မာစွာဖြုတ်ပြီးသောအခါ မစန်းအေး
မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မစိန်ချစ် ဘယ်ကိုသွားသလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ မစန်းအေးသည်မိုးထိကို သနားဂရုဏာ
စိတ်များပြောင်းလဲသွားပြီး

“ရှင် သူ့နောက်ကို မလိုက်ပါနဲ့တော့ ရှင်ကိုသူမှစိတ်မ
ဝင်စားတာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိုးထိသည် မျက်လုံးထဲတွင် ပြာဝေသွား
ပြီး

“ဘာ ဝါကို သူကစိတ်မဝင်စားဘူး ဟုတ်လား၊ နင်ဘာလို့
ပြောနိုင်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏ မစန်းအေးက မောပန်းနွမ်းနယ်နေရင်း

“သူ့ကို ကိုရန်နိုင်ခေါ်သွားပြီ။ သူကလဲ ကိုရန်နိုင်ကိုပဲ

စိတ်ဝင်စားတာရှင်၊ ရှင်ကိုငယ်ပေါင်းတစ်ယောက်လို့မဲ သဘော
ထားတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိုးထိ၏ရင်ထဲသို့ သံရည်ပူများ လောင်းချ
လိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပြီး မစန်းအေးအပေါ် အထင်လွှဲစိတ်များ
ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မစန်းအေးသည် ရှေ့နေ ကိုရန်နိုင်၏ ဘက်တော်
သား ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆကာ မစန်းအေး၏ ပါးကိုတဖြန်းဖြန်းချ
လေ၏။ မစန်းအေးသည် ရိုက်နှက်ခံရသဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ
အောင်ဟစ်လိုက်ပြီး

“နင်ဟာ အရူး၊ အရူး၊ ကိုယ်ကိုမကြင်နာတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို တမ်းတမ်းစွဲလိုက်နေတယ်။ နင့်လိုကောင်ကို မစိန်ချစ်
ကဘယ်တော့မှ မသုံးဘူး”

ဟု ဒေါ်တသကြီးပြောလိုက်ရာ မိုးထိက အနီး၌ရှိသော
ခွေးအိုးဖြင့် မစန်းအေး၏ ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်လေ၏။ မိုးထိ၏
ဒေါသကြောင့် မစန်းအေးသည် သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျသေဆုံး
သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုရန်နိုင်သည် ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်
မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ မစိန်ချစ်က ကိုရန်နိုင်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က

“ကျုပ်ရဲ့ဇာတိပဲခူးကို သွားမယ်။ ပဲခူးမြို့စွန်မှာ ကျုပ်အဘိုးရဲ့
အိမ်ရှိတယ်။ အဘိုးဆုံးတော့ ဘယ်သူမှ မနေတော့ဘူး၊ အိမ်စောင့်
အဘွားကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ မစိန်ချစ်က ပြုံး၍

“ရန်ကုန်မှာ မနေချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

၎င်းတို့သည် မင်္ဂလာဒုံစစ်တပ်ရှိ ဗြိတိသျှစစ်သားများ
အတွက် ရောင်းဝယ်သော စတိုးဆိုင်ကြီးမှ နို့ခေါ်၊ ပေါင်မုန့်၊ အသား
ဘူး၊ ငါးဘူးနှင့် အခြားသော မုန့်မျိုးစုံကို ဝယ်ယူလေ၏။

ထို့အပြင် အနီးအနားရှိ လူများ ရောင်းချသော ငှက်ပျောသီး၊
သဘောသီးစသည့် အသီးအနှံများကို ဝယ်ယူပြီးကာမှ ပဲခူးဘက်

သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကိုရန်နိုင်သည် ရန်သူကိုကာကွယ်ရန် လိုင်စင်
ဖြင့်ကိုင်သော သေနတ်တစ်လက်ကိုလည်း ယူဆောင်လာခဲ့၏။
ကြာမီ မိုးထိနှင့်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု ယုံကြည်နေမိ၏

မိုးထိသည် မစိန်ချစ်၏ အိမ်ပေါ်မှ လူသူအရိပ်အခြေကို ကြည့်၍ ကိုရန်နိုင်အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ မိုးထိသည် ကံကောင်း ထောက်မစွာဖြင့် ပုလိပ်များနှင့်တော့ တောလွဲ လွဲသွားလေ၏။

ပုလိပ်များသည် မစိန်ချစ်၏ အိမ်သို့ တရားခံမိုးထိ စိတ္တ ဆေးရုံမှ ထွက်ပြေးခြင်း အကြောင်းပြောဆိုရန် ထွက်ခဲ့၏။ ပုလိပ် များသည် ခြံရှေ့မှ အသံပြုကြည့်၏။

ခြံတံခါးဖွင့်နေသော်လည်း အိမ်ထဲမှလူသံသုသံ မကြားရချေ။ ခြံထဲသို့ဝင်၍ အိမ်တံခါးဖွင့်ကြည့်ရာ အိမ်ထဲ၌ လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့ရချေ။ ပုလိပ်များသည်

“မစိန်ချစ်၊ မစိန်ချစ်”

ဟုခေါ်ဝေါ်ပြီး ဗသကာဖြစ်လာသဖြင့် အိမ်ခန်းထဲသို့ ခင်ကြည့်ရာ ဦးခေါင်းဒဏ်ရာရရှိပြီး အဝတ်အစားမပါဘဲ သေဆုံးနေ သော မစန်းအေး၏ အလောင်းကို တွေ့သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးထိသည် ကိုရန်နိုင်၏ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်နေ၏။ အိမ်တံခါးကို ခပြင်မှ သော့ခတ်ပြီး ကိုရန်နိုင်၏ကားကို မတွေ့ရသဖြင့် မျက်မှောင် ကြွတ်လိုက်မိ၏။ ရင်ထဲတွင်လည်း ဗလောင်ဆူသွားလေ၏။ ရှေ့နေ လူယုတ်မာသည် မစိန်ချစ်ကို မည်သည့်အရပ်သို့ ခေါ်သွားလေ သနည်း။ မိုးထိသည် ကိုရန်နိုင်ကို လူယုတ်မာတစ်ဦးဟု ယူဆကာ မစိန်ချစ်အတွက် စိုးရိမ်လေ၏။

မိုးထိသည် မစိန်ချစ်နှင့် ပတ်သက်သော သဲလွန်စရာဖွေရန် ဇဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်၏။ ထိုအခါ သူ၏အာရုံထဲသို့ ဆရာမ ဒေါ်မမကြီး ဝင်ရောက်လာ၏။ ကိုရန်နိုင်ရှိမည့် နေရာကို ဒေါ်မမကြီး သိနိုင်သည်ဟု တွေးမိ၏။ ဒေါ်မမကြီး၏ အိမ်ကိုတိတိကျကျ သိရှိသော်လည်း ဝင်ဒါမီယာ၌ နေထိုင်ကြောင်းသိ၏။ မိုးထိသည် ဝင်ဒါမီယာသို့ ထွက်ခဲ့ပြီး ဒေါ်မမကြီး၏ နေအိမ်ကို နှစ်စမ်းလေရာ

မကြာမီတွေ့ရှိခဲ့လေ၏။ ဒေါ်မမကြီး၏ နေအိမ်သည် တစ်ထပ်
တိုက်ပုလေးဖြစ်၏။ မိုးထိသည် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်
ခေါ်သောလည်း မည်သူမျှထွက်မလာသဖြင့် ခြံစည်းရိုးမှ ကျော်
ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လေ၏။ အိမ်ထဲ၌ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်
မတွေ့ရချေ။ မိုးထိသည် ဒေါ်မမကြီးကို စောင့်မျှော်ရင်း ဗိုက်ထဲတွင်
ဆာလောင်လာသဖြင့် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ကြည့်၏။ ထိုအခါ ကြက်သာ
ကြော်နှင့် ထမင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပြီးစား
ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပုလိပ်များသည် မိုးထိအား ရန်ကုန်မြို့
အနံလှည့်လည် ရှာဖွေနေကြ၏။ မိုးထိသည် ထမင်းစားပြီးနောက်
အခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်သို့ တက်၍ တရေးတမောအိပ်စက်လိုက်၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံတံခါးဝမှ အသံကြားရသဖြင့် ချောင်းကြည့်
လိုက်ရာ ဒေါ်မမကြီး၏ ကားဝင်ရောက်လာကြောင်း တွေ့ရ၏။
ဒေါ်မမကြီးသည် ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ပြန်လာ၏။ ဒေါ်မ
ကြီးသည် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာဟန်ဖြင့် ကားပေါ်မှ အထုပ်အထွဲ
များကို ချလေ၏။ မိုးထိသည် ဧည့်ခန်းထဲရှိကုလားထိုင်မှာ ထိုင်၍

ဒေါ်မမကြီးကို စောင့်နေလိုက်၏။ ဒေါ်မမကြီးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့
ဆက်သောအခါ မိုးထိကအနောက်ကနေ အသံပြုလိုက်၏။

“ဆရာမ ဘယ်ကပြန်လာသလဲ”

ဒေါ်မမကြီးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သူမ၏အိမ်၌ မိုးထိကို မြင်ရ
သဖြင့် အံ့သြထိတ်လန့်သွားလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက အထိတ်ထိတ်
အလန့်လန့်ဖြင့်

“မင်း... မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါ့အိမ်ထဲရောက်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးထိက ဒေါ်မမကြီးကို ခက်ထန်စွာ
ကြည့်၍

“ကျုပ်ဆေးရုံကထွက်ပြေးလာတာ၊ အခန်းစောင့် အတိုးကြီး
ကလဲသတ်လိုက်တယ်၊ ရန်နိုင်ကိုလဲ သတ်ဖို့လိုက်ရှာနေတာ၊ သူ
တို့မှာလဲ။ ကျုပ်ရဲ့ချစ်သူမစိန်ချစ်လည်း အိမ်မှာမရှိဘူး။ ခင်ဗျား
ဒေါ်သွားတာ မဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးက ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်

“အို ဆရာမမသိပါဘူးကွယ်၊ ဆရာမရဲ့အဖေ နေမကောင်း

လို့ မော်လမြိုင်ခဏပြန်တာပါ။ ရန်ကုန်မှာ အာတွေ ဖြစ်နေလဲ
မသိပါဘူး။”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိုးထိသည် ဒေါ်မမကြီးကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိ
ဘဲ

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုညာတယ်။ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ရှေ့နေကောင်နဲ့
ပေါင်းပြီးကျုပ် ချစ်သူကို ဖွက်ထားတယ် မဟုတ်လား ပြောစမ်း။”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မမကြီးသည် မိုးထိ၏ မဟန်မှန်းသိ
သဖြင့် တံခါးဖက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မိုးထိသည် ဒေါ်မမကြီး
အကြံကိုရိပ်မိသဖြင့် တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး သော့ခတ်
လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကြီး မှန်မှန်ပြောနော်။ ကျုပ်ချစ်သူကို ခင်ဗျားတို့
ဖွက်ထားတယ် မဟုတ်လား။”

ဟုပြောရင်း ဒေါ်မမကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွား၏
ဒေါ်မမကြီးသည် အနောက်သို့တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ရင်း

“မိုးထိ မင်းစိတ်ကို ထိန်းပါ။ မင်းစိတ်ကြည်လင်ရင်

စစ်နံ့ချစ်နဲ့ တွေ့ရမှာပါ။”

ဟုပြောလိုက်၏။ မိုးထိက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်း၍

“ကျုပ်မယုံဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို အားလုံး ကျုပ်ကိုညာနေကြ
တယ်။”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်မမကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်လာ၏ ဒေါ်မမကြီး
သည် ဆုတ်စရာ မရှိတော့ဘဲ နံရံကို ကျောမီရက်သားဖြစ်သွား၏။

ဒေါ်မမကြီးသည် မိုးထိ၏ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော
ဗက်နာအမူအရာကို ကြည့်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး ထွက်ပြေးရန်
ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော် မိုးထိက ဒေါ်မမကြီးကို ချုပ်ကိုင်မိသွား
ပြီး ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ဆိုဟပေါ်သို့ ခွေခွေလေး လဲကျသွား၏။
ဒေါ်မမကြီးသည် အသက် ၄၀ ဝန်းကျင်ရှိသော အပျိုကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်သည် တပ်မက်စရာ
ဘောင်းနေဆဲဖြစ်၏။ မိုးထိသည် ဒေါ်မမကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာအလှ
အပျားကို တစွန်းတစမြင်လိုက်ရပြီး မစန်းအေးကို လုပ်ကြံခဲ့ပုံအား
ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာထဲရှိ သွေးများလည်း

ပူဇွန်းလာသည်။ မိုးထိက ဒေါ်မမကြီးကို တပ်မက်စွာကြည့်၍

“ခင်ဗျားကြီး မပြောဘူးပေါ့၊ ရပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အချစ်တွေ
ကို ပြရမယ်”

ဟုဆိုကာ ယုတ်မာသောအပြုအမူကို ကျူးလွန်လေ၏။

ပြီးမှ ဒေါ်မမကြီးကိုဖက်၍

“ကျုပ်နောက်ဆုံးမေးမယ်၊ ရှေ့နေစုတ် ဘယ်ကိုသွား
သလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါ်မမကြီးသည် ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်း
ပြလိုက်၏။ မိုးထိက အံ့ကို ကြိတ်၍

“ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းမကြီး”

ဟုဆိုကာ အနီးရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ဖြင့် ဒေါ်မမကြီး၏
ခေါင်းကိုတစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်ပြီး ရိုက်လိုက်၏။

ဒေါ်မမကြီး သေဆုံးသွားသောအခါ နောက်ဖေးပေါက်မှ
ထွက်ခဲ့၏။ မိုးထိ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်တက်နေစဉ် အိမ်အရှေ့၌
ပုလိပ်ဌာနမှ ကားရောက်ရှိလာ၏။ ပုလိပ်များသည် ကားဟွန်းတီး

ကြည့်ပြီး အိမ်ကြီးထဲမှ လူသံမကြားရသဖြင့် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရာ
သေဆုံးနေသော ဒေါ်မမကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ဆောင်သွားသနည်း။ မိုးထိသည် ကိုရန်နိုင်နှင့်ပတ်သက်သော
အချက်အလက်များကို စဉ်းစားရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုရန်နိုင်၏
ဇာတိရပ်မြေကို ပဲခူးမြို့ကို သွားသတိရ၏။ ထို့ကြောင့် ပဲခူးမြို့ကို
လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မိုးထိသည် မိမိကို နေထိုင်ခွင့်ပေး
သော မိန်းမပျိုကို နှုတ်ဆက်ခြင်းပင်မရှိဘဲ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခဲ့
လေ၏။

မိုးထိသည် မိမိအနောက်သို့ ပုလိပ်များလိုက်နေသည်ကို
ရိပ်စားမိသဖြင့် ဘုံဘောဓါတ်ပြားတိုက်၌ လုပ်ကိုင်စဉ် ခင်မင်ခဲ့သော
မိန်းကလေးရှိရာ သံလျင်ဘက်ရှိ ရွာ၌ သွားရောက်နေ ထိုင်လေ၏။
ထိုမိန်းကလေးသည် မိုးထိကို သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေသဖြင့် ၎င်း၏
တဲအိမ်ကလေး၌ နေထိုင်စေ၏။ မိုးထိသည် မိန်းကလေး၏ တဲ
ကလေး၌ တစ်ပတ်ခန့် ခိုအောင်းနေလေ၏။

ထိုရက်များအတွင်း မစိန်ချစ်ကို အထူးသတိရနေလေမိ၏။
ရှေ့နေစုတ်သည် မစိန်ချစ်ကို မညှိသည့်အရပ်၌ ဖြားယောင်းခေါ်

ကိုရန်နိုင်နှင့် မစိန်ချစ်သည် ပဲခူးမြို့ရှိ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးပေါ်ရှိ ခိုအောင်းနေထိုင်ကြ၏။ ထိုရက်များအတွင်း ရန်ကုန်မြို့ ခြံဖြစ်ပွားခဲ့သော သွေးပျက်ဖွယ်သတင်းများကို သူတို့နှစ်ဦးသိရှိ ခဲ့သည်။ ကိုရန်နိုင်သည် ပဲခူးမြို့ထဲသို့ သွား၍ ပုလိပ်အင်စပက်တော် လှမိုးနှင့် ဖုန်းဆက်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ရှိ အခြေအနေများကို စုံစမ်းခဲ့၏။ ထိုအခါ မိုးထိ၏ သားကောင်များဖြစ်သော မစန်းအေးနှင့် ဒေါ်မမ ကြီးတို့၏ ကြမ္မာဆိုးများကို ကြားသိလိုက်ရ၏။ ပုလိပ်အင်စပက် တော် လှမိုးက

စေတနာစာပေ

“ကိုရန်နိုင်တို့ လုံလုံခြုံခြုံသာ ပုန်းနေကြပါဗျာ။ လူသတ် သမားက ခင်ဗျားတို့ကို ရှာနေတာ။ သူနဲ့တွေ့ရင် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မှုခင်းကြီးတွေဖြစ်မှာသေချာတယ်။ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျား တို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်မချသူး”

ဟုပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူ့ကိုကျုပ်ကောင်းကောင်း ရင်ဆိုင်နိုင် ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကိုရန်နိုင် အိမ်ချိပြန်ရောက်လာသောအခါ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ငူငူကြီးထိုင်နေသော မစိန်ချစ်ကို တွေ့ရ၏။ မစိန်ချစ်သည် မိုးထိ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေရှာ၏။ ကိုရန်နိုင် က မစိန်ချစ်ကို ပေးမ၍

“ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ချိန်လုံး ထိုင်စဉ်းစားနေရင် မစိန်ချစ် စိတ်ဆင်းရဲနေမှာပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစိန်ချစ်က မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်

စေတနာစာပေ

“ကျွန်မ ဗျက်လုံးထဲမှာ မစန်းအေးကိုပဲ မြင်နေမိတယ်။
သူ့ကိုကျွန်မတို့နဲ့ အတူခေါ်လာခဲ့ရင် အကောင်းသားနော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“မစန်းအေး ဓားစားခံဖြစ်သွားရတာပဲ။ ဒေါ်မမကြီးလဲ
ဒီလိုပါပဲ။ မိုးထိကို လွတ်မြောက်အောင်ကြိုးစားမိတာ ကျုပ်သိပ်မှား
သွားတယ်။ ဒီလိုလူဟာ ထောင်ထဲမှာနေသင့်တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏ မစိန်ချစ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“သူ့ကျွန်မကို မတွေ့တာနဲ့ လူတွေကို လိုက်သတ်နေပုံရတယ်။
ကျွန်မသူ့ကိုရှောင်မပုန်းချင်တော့ဘူး။ သူနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့ လိုက်ချင်တယ်။
ကျွန်မကြောင့် လူတွေ ဓားစားခံအဖြစ် မခံနိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်ကသက်ပြင်းချ၍

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ မိုးထိဟာရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်တဲ့စိတ်တွေ လွှမ်းမိုးနေတယ် အခုဆိုရင် မိုးထိသတ်တဲ့လူ
သုံးယောက်ရှိပြီ။ သူဟာစိတ်မချရတော့ဘူး မစိန်ချစ်ရဲ့ အသက်ကို
ရန်မရှာနိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

ဝေတနာစာပေ

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မစိန်ချစ်က စိတ်ပျက်အားငယ်ဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဘယ်အချိန်ထိရှောင်နေမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က အတန်ကြာအောင် ငြိမ်
သက်နေပြီး

“သူ့ကို ပုလိပ်အဖွဲ့ အပူတပြင်းလိုက်ရှာနေတယ် သူ
မကြာမီ ပုလိပ်လက်ထဲကို ရောက်တော့မှာပါ”

ဟုပြောလေရာ မစိန်ချစ်က

“သူ့ကို ပုလိပ်တွေဖမ်းလို့မိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုရန်နိုင်သည် မစိန်ချစ်၏ အမေးအတွက်
အဖြေမရှိသဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၏။ ပြီးနောက်
ကိုရန်နိုင်က

“ဒါတွေမတွေးပါနဲ့ မစိန်ချစ်ရယ်၊ ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ
မြင်းလျှောက်စီးရအောင်”

ဟုဆိုကာ မြင်းစောင်းထဲသို့ သွား၍ မြင်းညှိကြီးကို တစ်
ကောင်ကို ထုတ်လာ၏။ ကိုရန်နိုင်၏ အဘိုးသည် ဖြိုင်မြင်း မွေးမြူ

ဝေတနာစာပေ

ရေးလုပ်ကိုင်၏။ ထိုမြင်းကြီးသည် ကိုရန်နိုင်အတိုး မဆုံးမိက
စီးခဲ့သော မြင်းကြီးဖြစ်၏။ အိမ်စောင့်အတိုးကြီးက မြင်းညိုကြီးကို
ဆက်လက်မွေးမြူထားလေ၏။ အိမ်စောင့်အတိုးကြီးသည် ကိုရန်နိုင်
တို့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အနီးအနား၌ ရှိသော သူ၏ရွာကလေး
သို့ မြန်သွား၏။ ထို့ကြောင့် အတိုး၏ အိမ်ကြီး၌ ကိုရန်နိုင်တို့
နှစ်ဦးသာရှိ၏။ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မြင်းညိုကြီးနှင့်အတူ လှည့်လည်
ကြ၏။ ကိုရန်နိုင်တို့ နေထိုင်သော နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီး၏
အနောက်၌ တောအုပ်လေးရှိပြီး တောအုပ်နှင့် အနီးမဝေး၌
စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုစီးဆင်းနေ၏။

ကိုရန်နိုင်တို့သည် စမ်းချောင်းကလေး အရှေ့ဘက်သို့
မြင်းညိုကြီးနှင့် လှည့်လည်လေ့ရှိ၏။ မြင်းညိုကြီးသည် မျိုးရိုးဗီဇ
ကောင်းပြီး အလွန်သန်မာသော မြင်းကြီးဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည်
ညမှောင်ရီသန်းသည့် အချိန်ထိ မြင်းစီးပြီး အိမ်ကြီးသို့ပြန်ကာ
အောက်လင်းမီးအိမ်ကြီးများကို ထွန်းညှိလိုက်၏။ ပြီးနောက် ညစာကို
ဆတ်သားခြောက်ဆီပြန်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်တို့ဖြင့် စားသောက်

လိုက်ကြ၏။ ညစာစားပြီးနောက် ကိုရန်နိုင်သည် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို
သူ့ကိုင်ခါတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ပြီး အိမ်တံခါးများကို သေချာအောင်
စစ်ဆေးလေ၏။ ပြီးနောက် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို အသင့်
ကျည်ထိုးထားပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။
သို့အိမ်ကြီး၌ နေထိုင်စဉ် မစိန်ချစ်သည် ကြောက်ရွံ့သည်ဆိုကာ
ကိုရန်နိုင်နှင့် အခန်းတစ်ခန်းတည်းအတူ အိပ်စက်၏။ ၎င်းတို့သည်
အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်း ခြောက်လုံးပြူးကို မနီးမဝေးမှာထားပြီး
အိပ်စက်ကြလေ၏။

ထိုနေ့ညကသန်းခေါင်သို့ ရောက်သောအခါ မစိန်ချစ်သည်
အိပ်မက်ဆိုးများကို မြင်မက်ပြီး အိပ်ရာမှနိုးလေ၏။

မစိန်ချစ်အော်ဟစ်သောကြောင့် ကိုရန်နိုင်အိပ်ရာမှ နိုးပြီး
သူမ ခုံတင်သို့ ရောက်သွား၏။ မစိန်ချစ်က

“ကျွန်မ ကြောက်တယ် ကြောက်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ
သိက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ပုဆိန်ကြီးနဲ့ ခုတ်သတ်
တယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်ကို နှစ်သိမ့်၍ သူမ၏ အနီး၌ ထိုင်စောင့်နေမိ၏။ မစိန်ချစ်သည် ထိုညက ကြောက်လန့်ပြီး ပြန် မအိပ်နိုင်တော့ချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ရောက်သောအခါ မစိန်ချစ်က ထမင်းကြော်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်တို့ကို ပြုလုပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား စားသောက်ကြလေ၏။

နံနက်စာစားပြီးနောက် ကိုရန်နိုင်က နံနက်စောစော မြင်းစီးရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

မစိန်ချစ်က

“ကျွန်မခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ မစီးချင်တော့ဘူး၊ ကို ရန်နိုင်တစ်ယောက်တည်း စီးပါ”

ဟုပြောလေရာ ကိုရန်နိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင် မြင်းညိုကြီး ကျေနပ်အောင် ခဏလေးစီးပေး လိုက်မယ်၊ ဒီကောင်ကြီးက နံနက်စောစော အပြင်မထွက်ရရင် မနေနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ မြင်းညိုကြီးနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် စီးနင်းလေ၏။ မြင်းညိုကြီးသည် နံနက်စောစော မြင်းစောင်းမှ ထွက်ရသဖြင့် မြူးတူးပျော်ပါးနေလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် စမ်းချောင်းလေး အဆုံးသို့ရောက်သောအခါ မြင်းညိုကြီးကို ပြန်လည်လိုက်ပြီး အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ကိုရန်နိုင်သည် မြင်းညိုကြီးကို စမ်းချောင်းအတိုင်း အသားကျစီးရင်း တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မရွှေ့လင့်ဘဲ မြင်းညိုကြီး လဲကျ သွားပြီး ကိုရန်နိုင်လည်း စမ်းချောင်းထဲသို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားလေ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် စမ်းချောင်းထဲသို့ လိမ့်ကျရာမှ အားယူပြီး ကုန်းရုန်းထလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ ရယ်မောသံကြားလိုက်ရပြီး

“ဟား...ဟား... ရှေ့နေကြီး အခုတော့ ခင်ဗျား ဘာတတ် နိုင်သေးသလဲ”

ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကိုရန်နိုင်သည် စိတ်လှုပ် ရှားစွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ မိုးထိကိုမြင်တွေ့ရ၏။

မိုးထိ၏ လက်ထဲတွင်သူ၏သေနတ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသေနတ်သည် မိမိ၏ သေနတ်ဖြစ်ပြီး မြင့်ပေါ်ကလိမ့်ကျစဉ်က လွင့်စင်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

စမ်းချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်နှစ်ပင်ကို ကြိုးဖြင့် သွယ်တန်းထားခြင်းကို မြင်ရသဖြင့် မိမိ၏မြင်းကြီး လဲကျသွားခြင်းကို ရိပ်စားမိလိုက်၏။

မိုးထိက ကိုရန်နိုင်ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ရွယ်ထားပြီး

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး ရန်သူပဲ။ ခင်ဗျားကို ဒီလောကကြီးမှာ အရှင်မထားဘူး။ လိုရာဆုတောင်းပေတော့ ခင်ဗျား သေသွားမှ ကျုပ်တို့ချစ်သူတွေ့ရဲ့ဘဝ ငြိမ်းချမ်းသွားမယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်က မဲပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး

“မင်းဘာဖြစ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ၊ မစိန်ချစ်က မင်းကို ပြန်ချစ်မှာလား၊ မင်းကိုနှုလွန်းလို့ ရှောင်နေတာကွ”

စေတနာတပေ

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်စကားကြောင့် မိုးထိသည် မကျေမချမ်းစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်ကာ

“တော့ ခင်ဗျားပါးစပ်ပိတ်ထား၊ မစိန်ချစ်က ကျုပ်ရဲ့ ငယ်ပေါင်းဗျ ကျုပ်စကားကို ဘယ်တော့မှမပယ်ရှားဘူး ခင်ဗျားသေသွားရင် ကျုပ်တို့မှာ အနှောင့်အယှက်မရှိတော့ဘူး သေပေတော့”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်ပြီး ကိုရန်နိုင်ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်၏။ ကိုရန်နိုင်သည် ရန်သူ၏ ရှေ့လျှောက်၌ ခေါင်းငုံ့၍ အသေမခံလိုသဖြင့် မိုးထိရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး လျှင်မြန်စွာခုန်အုပ်လိုက်၏။ သို့သော် မိုးထိ၏ လက်ထဲရှိ သေနတ်မှ ဒိုင်းခနဲမြည့်သံကြားလိုက် ရလိုက်ပြီး ကိုရန်နိုင်၏ရင်ဝသို့ ထိမှန်သွားလေ၏။ မိုးထိသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသော ကိုရန်နိုင်ကို အားပါးတရကြည့်၍

“ဟား ဟား ဟား ရှေ့နေကြီး ခင်ဗျားဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ အမှန်တရားက အမြဲစာန်းအနိုင်ရမယ်ဆို ခင်ဗျားစကားသိပ်မှန်တယ်၊ ကျုပ်က အမှန်တရားဘက်က ရပ်နေတာဗျ”

ဟုပြောဆိုပြီး အိမ်ကြီးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်ကြီး

စေတနာတပေ

၂၅ မင်းမြတ်လှ

မိမိ၏အချစ်သုံး မစိန်ချစ်ရှိနေလေ၏။ ပဲခူးမြို့၌ မစိန်ချစ်တို့ သတင်း
ကို စုံစမ်းရင်းမြို့ပြင်တောစပ်၌ ရှိသော ကိုရန်နိုင်အဘိုး၏ အိမ်ကြီး
ကို သဲလွန်စကို ရှစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးထိသည် ရင်ခုန်စိတ် လှုပ်ရှား
စွာဖြင့် မစိန်ချစ်ရှိရာသို့ သွားကာနေလေ၏။

မစိန်ချစ်သည် ခေါင်းကိုက်၍ အိပ်ရာထဲ၌ လှဲနေခိုက်
သေနတ်သံလိုလိုကြားရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ တောစပ်၌
ရှိသော အိမ်ကြီးသို့ လူသတ်သမားမိုးထိ ရောက်လေသလော....

မစိန်ချစ်သည် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်၍ အိမ်ကြီး၏ ဝရံတာမှ
တောစပ်သို့ ကြည့်လေ၏။ တောစပ်၌ မညှိသည် အရိပ်အယောင်မျှ
မမြင်ရချေ။ မစိန်ချစ်သည် အိမ်ကြီးထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်စစ်
ဆေးခဲ့လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်၏အောက်ထပ်မှ အသံလိုလို
ကြားလိုက်၏။ မစိန်ချစ်သည် အသံကြားရာ အိမ်အောက်ထပ်သို့
လှေကားမှဆင်းကြည့်လိုက်လေ၏။ သို့သော် အိမ်အောက်ထပ်၌

မည်သည့် အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရချေ။ မစိန်ချစ်သည် အိမ်
အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ အိမ်ခန်းထဲသို့
ရောက်သောအခါ ကြမ်းပြင်၌ ရေစက်ရေပေါက်များကို မြင်လိုက်ရ
သဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရာ
မိုးထိကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားလေ၏။ မစိန်ချစ်သည် မိုးထိကိုကြည့်၍

“ဟင်... နင်... နင်... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုလိုလာ
သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မိုးထိက

“မစိန်ချစ်ကို တွေ့ချင်လို့ လိုက်လာတာပေါ့၊ မစိန်ချင်ရဲ့
မျက်နှာကို မမြင်ရတာကြာပြီ၊ ကျုပ်သတိရနေတာဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်က မိုးထိ၏ ဂနာမငြိမ်သော
အမူအရာကို ကြည့်၍

“နေပါဦး၊ နင် ကိုရန်နိုင်နဲ့တွေ့လိုက်သလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မိုးထိ၏ မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး

“ရှေ့နေစုတ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီး သူ့ကိုလဲ ကျုပ်သတိလိုက်ပြီး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်သည် အလွန်ထိတ်လန့်အံ့သြသွားပြီး

“ဘာ... နင်... နင်... ကိုရန်နိုင်ကို သတိလိုက်ပြီ ဟုတ်လား၊

နင် ရက်စက်လှချည်းလား၊ နင်ဟာ လူသတ်ကောင်ပဲ၊ နင့်ကိုငါသိပ်
ရွံ့မုန်းတယ် မိုးထိ၊ နင်ငါ့ဆီမလာနဲ့ သွား... သွား...”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မိုးထိ၏ မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားပြီး ဒေါသတ
ကြီးဖြင့်

“မစိန်ချစ်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ရှေ့နေစုတ်က ကျုပ်ရဲ့
ရန်သူဗျ၊ ကျုပ်ကိုအရှုံးထောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးနေသွားရအောင်
လုပ်တဲ့ကောင်၊ မစိန်ချစ်ကိုလည်း ဒီကောင်ဖြတ်ခတ်ဖို့ ကြိုးစား
နေတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏ မစိန်ချစ်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“သူ့ဘာသာ ဘာပဲလုပ်လုပ်နင်နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါ့ကိုစွဲကို
နင်ဝင်ပါစရာမလိုဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိုးထိကမျက်နှာပျက်ယွင်းသွားပြီး

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မစိန်ချစ်ရယ်၊ ကျုပ်တို့က ငယ်ပေါင်းတွေပါ မစိန်ချစ်ကို ကျုပ်ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ ဆိုတာ မစိန်ချစ်သိပါတယ်”

ဟုစိတ်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေလေ၏။ မစိန်ချစ်သည် မိုးထိ၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုများကို ရွံ့ရှာလွန်းသဖြင့်

“ဒီမှာမိုးထိ နင့်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းပဲဖြစ်တယ်၊ နင့်ကိုငါလုံးဝ မေတ္တာထားလို့မရဘူး ဆိုတာ နင်တစ်သက်လုံး မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်၊ နင်လိုလူသတ်ကောင်အရူးကို ငါလုံးဝမချစ်နိုင်ဘူး၊ နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရက်စက်ယုတ်မာနေရတာလဲ၊ ငါညီမ မစန်းအေးကိုလည်း နင်သတ်တယ်၊ ဒေါ်မမကြီးကိုလည်း နင်သတ်တယ်၊ အခုကိုရန် နိုင်ကိုလည်း သတ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ နင်ကိုငါ့သိပ်မုန်းတယ် မိုးထိ နင့်နဲ့ငါသူငယ်ချင်းမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မစိန်ချစ်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မိုးထိသည် တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး

“သွားပါပြီ သွားပါပြီ၊ ငါ့ဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို

ဝေတာနာတပေ

ရေစုန်သွားပါပြီ၊ ရက်စက်လိုက်တာ မစိန်ချစ်ရယ်၊ နင်ငါ့ကို အကြင်နာ စိတ်တွေရှိမယ်ထင်နေတာ၊ အခုတော့ ငါ့ရင်ထဲ မျှော် လင့်ချက်တွေကို ရေစုန်မျှောသွားပြီ၊ နင်ငါ့ကို မလိမ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါဟာ ရင်ထဲကစကားတွေပဲ၊ နင့်သဘောထားကို ငါသိပြီ၊ ငါ့အတွက်မျှော် လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့တို့နှစ်ယောက် အတူတူနေဖို့လဲ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါကတော့ အန္တရာယ်တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုရှင်းလိုက်ရတာ၊ နင်ကတော့ ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူးကိုး။ ဒီတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီဘဝမှာ မပေါင်းရပေမဲ့ နောင်ဘဝမှာ ပေါင်းရအောင် ငါတို့နှစ်ယောက် အတူတူသေရအောင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစိန်ချစ်သည် အနောက်သို့ အထိတ်တလန့် ဆုတ်လိုက်လေ၏။

မိုးထိက ရှေ့သို့တိုး၍

“မကြောက်ပါနဲ့ မစိန်ချစ်ရယ်၊ တို့နှစ်ယောက်နောင်ဘဝမှာ ပေါင်းကြရအောင် အတူတူသေကြမယ်”

ဝေတာနာတပေ

ဟုဆိုလိုက်ပြီး မစိန်ချစ်၏ ရင်ဝကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်၏။
မစိန်ချစ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အနီးရှိ ရေတကောင်းဖြင့်
မိုးထိကို လှမ်းရိုက်လိုက်၏။ ထိုအခါမိုးထိ၏ သေနတ်ကိုင်လက်ကို
ထိပြီး သေနတ်လွှတ်ကျသွားလေ၏။

မစိန်ချစ်သည် သေနတ်ရှိရာသို့ ပြေး၍ထောက်လိုက်၏။
သို့သော် မိုးထိက အနောက်မှ လိုက်ပြီး သေနတ်ကိုလှလေ၏။

မစိန်ချစ်သည် မိုးထိ၏ လက်မှရုန်းကန်ရင်း သူမ၏ လက်
ထဲမှ သေနတ်ရရှိသွားသောအခါ မိုးထိကို သေနတ်ဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်း
ပစ်လိုက်၏။

သို့သော် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသောကြောင့် သေနတ်
ကျည်ဆန်များသည် လွဲချော်၍သာနေလေ၏။

မစိန်ချစ်သည် သေနတ်ကျည်ဆန်ကုန်သွားသောအခါ ကြံ
ရာမရ ဖြစ်သွားလေ၏။

မိုးထိက မစိန်ချစ် မိမိကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ခတ်နေ
ခြင်းကို ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင်နာကျင်သွားပြီး

စေတနာစာပေ

“သေချာပါပြီ။ တို့နှစ်ယောက်ဒီဘဝမှာ ပေါင်းလို့မဖြစ်ပါ
ဘူး။ မစိန်ချစ်နဲ့ နောင်ဘဝမှာပဲ ပေါင်းတော့မယ်။ ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ
မစိန်ချစ်ရယ် မင်းကိုသတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ စားပွဲပေါ်ရှိ ကပ်ကြေးကို ယူ၍ မစိန်ချစ်အနီးသို့
လျှောက်လှမ်းလာသည်။ မစိန်ချစ်သည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် အနီးရှိ
ဖွည်းများနှင့် ပစ်ပေါက်လေ၏။

သို့သော် မိုးထိက မမူဘဲ သူမ၏အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်း
လျှောက်လာ၏။ မစိန်ချစ်သည် အသက်ဘေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်
အိပ်ခန်းထဲမှ ကမူးရှူးထိုး ထွက်ပြေးလေ၏။

မိုးထိက အနောက်မှ လိုက်၍ မစိန်ချစ်ကို ကတ်ကြေးဖြင့်
ဆိုးစိုက်လိုက်၏။ မိုးထိ၏ကတ်ကြေးသည် မစိန်ချစ်၏ လက်မောင်း
ထိထိပြီး သွေးများဖြာကျလေ၏။

မိုးထိသည် လှေကားတဝက်တွင် မစိန်ချစ်ကို ဖမ်းမိသွားပြီး
ကတ်ကြေးဖြင့် ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်လှက် ပြန်၏။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် လွဲချော်သွားပြီး

စေတနာစာပေ

ကတ်ကြေးသည် လှေကားလက်ရမ်း၌ ထိုးစိုက်သွားလေ၏။ လွန်စွာ ထိတ်လန့်နေသော မစိန်ချစ်က လှေကားအောက်သို့ ပြေးဆင်းရန် ကြံလိုက်ပြန်၏။

မိုးထိက မစိန်ချစ်၏ ဆံပင်များကို ဆွဲထားလိုက်သဖြင့် လှေကားအောက်သို့ မဆင်းနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ မစိန်ချစ်က အော်ဟစ်ပြီး မိုးထိ၏ မျက်နှာကို ကုတ်ခြစ်လိုက်၏။

မိုးထိသည် မျက်လုံးများ ထိခိုက်သဖြင့် မစိန်ချစ်လည်ပင်းကို ညှစ်လေ၏။ မစိန်ချစ်သည် မိုးထိ၏ လက်ချက်ကြောင့် အသက် ထွက်မတက်ဖြစ်သွားလေ၏။ မစိန်ချစ်၏ မျက်လုံးများပြာဝေပြီး သတိလက်လွတ်ဖြစ်ခါနီး၌ သူမ၏လက်များက လှေကားလက်ရမ်း ၌ စိုက်နေသော ကတ်ကြေးကို ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်၏။ မစိန်ချစ်သည် နောက်ဆုံးကျန်နေသောအားဖြင့် မိုးထိ၏ဗိုက်ကို ကတ်ကြေးဖြင့် အား ကုန်ဆောင့်ထိုးလိုက်၏။ မိုးထိသည် နာကျင်စွာအော်ဟစ်ပြီး မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားလေ၏။ ပြီးနောက်

“နောင်ဘဝမှာလဲ မပေါင်းရတော့ဘူး”

ဟုနာကျင်စွာရွှေ့တတ်ရင်း လှေကားအောက်သို့ ဒလိန်ခေါက် ကွေးကျသွားသည်။

မစိန်ချစ်သည် ကတ်ကြေးကို ပစ်ချ၍ လှေကားပေါ်သို့ ပြိုကျသွားပြီး ရှိတ်ကြီးတင်ငိုယိုနေမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ကြီး ၏ အရှေ့ဘက် တံခါးပွင့်သွားပြီး ကိုရန်နိုင်အပြေးရောက်ရှိလာ၏။ မစိန်ချစ်က ကိုရန်နိုင်ကို တအံတသြဩသည့်၍

“ဟင်... မသေဘူးနော် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကိုရန်နိုင်က

“ကျုပ်သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ ကျုပ်အိတ်ထဲမှာထည့်ထားတဲ့ ငွေဒဂါးပြားကို သေနတ်ကျည်ဆန်မှန်သွားလို့ ဒဏ်ရာ မြင်းမြင်း ထန်ထန်မရဘဲ ကျုပ်မေ့မြောသွားတယ်၊ ကျုပ်သတိရရချင်း မစိန်ချစ် သိကို အပြေးလာခဲ့တာပဲ စိုးရိမ်လိုက်ရတာမျှ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မစိန်ချစ်သည် ကိုရန်နိုင်၏ ရင်ခွင်၌ မှီတွယ် လိုက်ပြီး တသိမ့်သိမ့် ရှိတ်ငိုနေလေ၏။ ကိုရန်နိုင်က မစိန်ချစ်ကို ပွေ့ဖက်၍

၂၇၂ မင်းမြတ်သူရ

“မကြောက်ပါနဲ့တော့ မစိန်ချစ်ရယ်၊ အားလုံးငြိ သွား
ပါပြီ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏ အိပ်မက်ဆိုးကြီး ပြီးဆုံးသွား
လေ၏။

ဘာမှမသိသော
မင်းမြတ်သူရ

BURMESE
CLASSIC

ဝေတနာစာပေ